

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kesişen Hayatlar

PINAR KOPUZ ÜRÜN

KESİŞEN HAYATLAR

Pınar Kopuz Ürün

Telif Hakkı © 2011 Pınar Kopuz Ürün

© 2011 GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Türkiye’de GOA Yayınları’na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Düzelti : Güneş Penso

Kapak hazırlık : Meltem Aydın

Yayın hazırlık : Goa Yayıncılık

Bu kitap GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hizmetleri tarafından hazırlanmış ve Promat Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.’ye bastırılmıştır.

Sanayi Mah. 1673 sok. No: 34 34510 Esenyurt/İstanbul

Tel: 0212 622 63 63 www.promat.com.tr

GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Dikilitaş Mah. Hoşsohbet Sok. Danış Apt. No: 5/13 Gayrettepe-İstanbul

Tel: 0212 275 92 02 info@goa.com.tr www.goa.com.tr

http://twitter.com/GOA_Yayincilik facebook: Goa Yayıncılık

1. basım: Haziran 2011

2. basım: Şubat 2012

İstanbul doğumlu olan Pınar Kopuz Ürün, ortaokul ve liseyi Terakki Vakfı Özel Şişli Terakki Lisesi'nde okudu. Sonrasında İngiltere'de, University of Southampton'da Uluslararası İlişkiler bölümünü bitirdi. En büyük tutkusu yazmak olan Pınar Kopuz Ürün, şiirleri ve kısa hikâyelerinin arasında ilk olarak romanı olan Kesişen Hayatlar'ı okuyucuyla buluşturuyor.

*YOLLARI NE KADAR DİKENLİ VE ZOR OLSA DA, AŞK
SENİ ÇAĞIRDIĞINDA ONU TAKİP ET, YUMUŞAK
TÜYLERİNİN ARASINDA KALBİNİ YARALAYACAK BİR
KILIÇ SAKLI OLSA DA ASLA VAZGEÇME...*

Aylin bir süredir yanında huzursuzca ayağını sallayan adamı inceliyordu. Adam bol bir gömlek ve haki rengi bir pantolon giyyordu. Gömleği neredeyse şeffaftı. Vücudunun zarif hatları kendini belli belirsiz gösterebiliyordu. Geldiği andan beri bir türlü huzur bulamamıştı. Boynunda sıra sıra asılı olan renkli kolyeleri de huzursuz teninden sıyrılmak istencesine salınıyorlardı. Bütün dergilere hızlı hızlı göz gezdirdikten sonra bir süre cep telefonu ile oyalanmış, sonra yeniden sol bacağını neredeyse sandalyeyi titretecek derecede sallamaya devam etmişti. Aylin dalgınlıktan birkaç kez eldivenlerini yere düşürmesine karşın, o bir kez dönüp bakmamıştı. Aylin etraftakileri incelerken, Betül Hanım tiz sesiyle; “Fikret Gürsen.” dedi. Şişman, kırmızı yanaklı bir bey yerdeki çizgilere basmamaya çalışarak odaya girdi. İçinden böyle takıntılar olmadığını için Tanrı’ya şükretti Aylin. Ama bir saniye sonra geçen gün arayan Selim’i hatırladı. “Hâlâ heyecanlı mısın?” diyordu telefonda. Ne iş ama Selim’in lisedeki travmatik halini hatırladığına inanamıyordu. Birden öyle arayınca ne diyeceğini şaşırmıştı ama pek de isteksiz konuştuğu söylenemezdi. “Ben evlendim!” derken sesi dilim dilim ince lerek nasıl da uçmuştu öyle. Terk edenin unutulmaması ne acıklı bir klasikti. Ama yıllar sonra aranıldığına göre unutamayan sadece kendisi değildi demek ki. Ayrıldıktan sonra Selim’in; “Levent sana layık değil.” şeklindeki serzenişlerin-

den bile anlamamıştı bunu Aylin. O yaşlarda o kadar güvensizdi ki... Ve karamsar. Keşke daha sonradan karşıma çıksaydı diye düşündü. Ohhh ne güzel cart diye bıraktırdım onu, öyle kalakalırdı. Ya da telefon numaramı değiştirseydim daha mantıklı olurdu ama mantığı takan kim? Yine kendi kendine gülecekti ki, dudaklarını ısırды. O sinir ilacını aldığından beri öyle bir gevşeklik içindeydi ki, neredeyse kalkıp göbek atacaktı. Bu masum gibi gözüken tatlı rehavet bazen nasıl da zehir ediyordu yaşamı. Geçen hafta seminer esnasında aklına gelen saçma sapan hayaller de neyin nesiydi öyle? Ya yeğenin sözünde tam aile kendilerini anlatacakken gülme krizine tutulması ve hemen akabinde anıra anıra ağlaması? Tam bir saçmalıklar zinciri... ‘Ben de pek normal değilim’ diye düşündü. ‘Baya deliyim aslında... Ohhh be rahatladım!’

Aylin’in gözü yine adama takıldı. Büyük bir ciddiyetle kitabını okuyordu. Neyse ki bacağına sallamayı bırakmıştı. ‘Madem daha sırana bir saat var, niye erkenden geldin be adam’ diye geçirdi içinden. Hâlbuki kendisi de bir saattir bekliyordu ama onun bekleyişi farklıydı. Çünkü kutsal bir görevi vardı: Evliliğini kurtarmak! Üstelik kızıl dalga dalga bukleleri, mavi lensleri ve beyaz tüylü paltosuyla Betül Hanım bile tanımamıştı onu. Kendi derdine yoğunlaşmış gibi sahte bir hüznün içine girdi. Ama sessizlik canını sıkmaya başlamıştı. “Olgunluğun canı cehenneme!” dedi cıvık bir ses. İçinde bastıramadığı kıpır kıpır bir nefes asla derine kök salamayan hüznünü puf diye uçurdu. Sonunda dayanamayarak adama laf attı.

“Siz de mi Can Bey’e geldiniz?” Bu ne saçma sapan bir soruydu öyle! Adam onu terslese yeri ydi ama son derece kibar

bir tonla, “Evet.” dedi. Bakışları ne kadar sıcaktı öyle ve çok da nazik... Hem de fazlasıyla... Aylin neden illa bu adamla konuşmak istediğini bilemiyordu. Tamam kendisi gevezenin tekiydi ama herkesle de konuşamazdı öyle. Ama bu adamda onu çeken bir hal vardı. Bir şeyler çok tanıdık gibiydi. Sanki sohbet etmeye başlasalar aynı şarkıları beğendiklerini ya da vazgeçemedikleri yemeklerin aynı olduğunu keşfedeceklerdi. Aylin bunu düşünürken, adam kendisine döndü.

“Parfümünüz nedir?” dedi. “Koku bana çok tanıdık geldi.” Bir yandan kolyeleriyle oynuyordu.

“Adını hep unutuyorum.” dedi Aylin. “İnsan kullandığı parfümün adını bilmez mi? Kendimi çok salak hissettim, şey hani reklamlardan hatırlarsınız belki, kadın eve gelince kocasını gay sevgilisiyle yakalıyor ve...”

Adamın içmekte olduğu çay boğazına kaçtı.

“Anladım.” dedi. “O parfümü biliyorum. Ama bana sizin kokunuz daha farklı gelmişti.”

“Belki kremimle karışmıştır.”

“Olabilir.”

Aylin çalan telefona bakmak için odadan çıktı. Arayan Pırıl’dı.

“N’aber Aylinecim? Femme fatale oldun mu bakalım?”

“Oldum. Senden ne haber?”

“Sorma. Dün yine evime hırsız girdi.”

“Yakalandı mı bari?”

“Evet hem de pek fena...”

“Tahmin edebiliyorum. Eee ne olacak şimdi? İtiraf ettiniz mi her şeyi?”

“Hayır canım ne gerek var!”

“Ne gerek mi var, ilişkiniz hep böyle gizli saklı mı sürececek?”

“Başka çaremiz yok. Adam evli şekerim.”

“Ama eşi sevgilisiyle kaçmış. O evli sayılmaz ki. Sen de baykuşa artık âşık değilsin zaten.”

“Değilim tabii ki de, hayatımdan çıkaramıyorum. O benim filozofum, hep hayatımda kalmalı.”

“Eee ne olacak peki?”

“Bilemiyorum ki...”

“Neyi bilemiyorsun?”

“Offf boş ver. Steve de Amsterdam’a döndü zaten. Yeni kitabına başladı. Bir ay benden haber bekleme dedi.”

Pırıl’ın yanakları al al oldu. Yaşamından bu heyecanı çekip alsalar her şey çok sıradan olurdu. Sıradan ve çok sıkıcı. Bu aşk böyle yaşanmalıydı. Gelgitli, arızalı ve insanların belirlediği tüm kurallardan çok uzaklarda.

“Anladım.” dedi Aylin.

“Ben seni şey için aramıştım zaten... Salı akşamı Concha Buika konserine gelir misin?”

“Sanmıyorum, hafta arası Can’la olurum herhalde.”

“Peki fikrini değiştirirsen ararsın. Bahar koleksiyonu için çizimlere başlıyorum, atölyedeyim... Öptüm.”

“Tamam konuşuruz.”

Aylin bekleme odasına geri döndüğünde adam kaybolmuştu. ‘Keşke adını sorsaydım’ diye hayıflandı. Adamın en son bıraktığı dergiyi aldı. Bu kendi dergileriydi. *Allegro...* Üzerinde “Pırıl Matil’in Kış Koleksiyonu” yazıyordu. Ne kadar da ağırbaşlı duruyordu resimlerde. ‘Nelerden ilham alıyorsunuz’ sorusuna ‘Her şeyden ama en çok da aşktan, tut-

kusuz bir yaşam düşünemiyorum’ cevabını vermişti. ‘Seni çılgın’ diye geçirdi içinden Aylin. Sanki kendisi çok farklıydı... Nihayet adı söylenince hemen yerinden fırladı. Sanki bir yıldır bu odada bekliyor gibiydi. Odanın kapısını nazikçe araladı. Can içeride sözde kendisine ait olan notları okuyordu. Şapkasını düzelterek yüzünü iyice kapadı. Kızıl buklelerini yüzüne doğru örttü. Elinde işlemeli mendiliyle güya burnunu silermiş gibi kendisini iyice kamufle etmişti.

“Buyurun lütfen.”

Aylin hafifçe başını sallayarak selam verdi.

“Bu mektubun görüşme öncesinde bana ulaşması için ısrar etmişsiniz. Aslında bu şekilde bir uygulamamız yok... Yine de yazılanları okudum. Ama bu cümlelerden bir şey anlamak mümkün değil.”

Can mektubu yüksek sesle okudu.

“Geceleri sıklıkla uyanıyorum. Bazen bedenimin ruhumdan bağımsız hareket ettiğini düşünüyorum. Çok zor bir dönem geçiriyorum. Tüm bunların sebebi kendime bile itiraf edemediğim bir sır. Bu öyle bir sır ki bu dondurucu soğukta bile içimde kor alevlerin yanmasına neden oluyor. Derin bir özlem ama itirafı çok zor.

Yazgülü”

Can’ın büyük bir ciddiyetle okuduğu satırlarda bir iki kez dili sürçtü. Tuhaf bir kuşkuyla Aylin’e baktı.

“Bunu siz yazdınız değil mi?” dedi.

Aylin başıyla onayladı.

“Pekâlâ.” dedi Can. “Sorununuzu birde sizden dinlemek isterim.”

Aylin mendilinin zarıfçe dudağından sıyrılmasına izin verirken şuh bir göz temasının kendisini ele vermesine engel olamadı.

“Bence her şey gayet açık Can Bey. Siz bana yardımcı olabilecek misiniz onu söyleyin.”

“Aylin?”

Aylin peruğunu kulağının arkasına kıvrırken bir kahkaha attı. Ama Can’ın suratı allak bullak olmuştu.

“İnanmıyorum sana! Neden böyle bir şey yaptın?”

Aylin yine deli bir gülme krizine tutulmuştu.

“Ay Can bu ciddiyetin beni öldürecek!” dedi

Can’ın şaşkınlığı kızgınlığa dönüşmüştü.

“Deli misin sen? Niye böyle bir şey yaptın?”

“Neredeyse üç aydır sevişmiyoruz Can. İlişkimiz çıkmaza girdi. Sen de biraz nedenlerini sorgulasan iyi olur demiştin.”

“Eeee?”

“Ben de ilişkimizin çok monotonlaştığını fark ettiğim için bunu işte... Ne bileyim bir şey... Fantezi gibi...”

“Fantezi mi?”

“Evet olamaz mı? Güzel bir sürpriz olmadı mı yani?”

“Sürpriz olduğuna şüphe yok da... Offf Aylin! Sen benim ne kastettiğimi yanlış anlamışsın.”

“Ne kastettin peki?”

“Şey, açıklaması zor... Ama kesinlikle bunu değil!”

“Daha kendini anlatmaktan acizsin, bir de psikolog olmuştun. Sen kendini anlıyor musun ki başkalarının dertlerini anlayacaksın?”

“Aylin lütfen! Bu çok zor bir süreç... Ben de zamanını...”

“Zor zor zor... Başka kelime yok. Yeter artık! Sinir ediyorsun beni. Başka biri mi var Can?”

Can bir an duraksadı. Bu soruya ne cevap vereceğini bilemiyordu.

“Saçma sapan sorular sorma!” dedi. Ses tonu hırçınlaşmıştı. Aylin bu şüpheyi savuşturmak isteyen endişeli ruhu iyi tanıyordu. O anda içini buz gibi bir his kapladı. Kocasını üç aydır onunla sevişmiyordu ve günlerdir büyük bir heyecanla hazırladığı küçük oyununu tuzla buz etmişti. Şimdi her şey donup kalmıştı. İlk kez canı yandı. Ama bu duygudan hiç hoşlanmadı. Bu aciz, histerik, çaresiz kadın olmayı kabullenemiyordu. Ne olursa olsun kendini bu durumdan kurtarmalıydı. Karşısındakini yerle bir etmek pahasına da olsa kendini düze çıkaracaktı. Can artık sevmekten vazgeçmeyeceği gizemli bir düşmandı onun için. Ama birden aklına yeni bir soru düştü.

“Çocuk yüzünden mi oluyor bunlar? Çocuğumuz olmuyor diye mi?”

“Hayır Aylin. Lütfen böyle düşünüp kendini üzme.”

Kendini üzme mi? Neden acınacak olan oydu ki? Aylin’in tatlı ifadesi birden acılaştı.

“Doğru...” dedi. “Bu konuda kendini suçlu hissedecek taraf ben değilim.”

Can’ın rengi attı. Yüzü bembeyaz olmuştu.

“Evet.” dedi, “Sorun bende.”

Ne zamandır bu konuyu konuşmuyorlardı ama Aylin özellikle bu konuyu açıp canını yakmak istemişti. Can bir süre uçuşan karlara baktı. Gözünden ince bir damla sıyrılıp biraz önce okuduğu mektubun üzerine düştü. Üzerinde mürekkep yayılan mektubu buruşturup çöpe attı. Aylin bunu görünce iyice hiddetlendi.

“Ne yapıyorsun sen?”

“Aylin lütfen işyerindeyiz.”

“Hiçbir şeye saygın yok değil mi?”

“Haksızlık ediyorsun.”

“Lanet olsun! Ne kadar aptalım... Hoşuna gideceğini sanmıştım!”

“Aylin lütfen sakın ol!”

“Merak etme gidiyorum, uzun bir süre de yüzümü görme-yeceksin.”

“Aylin?”

“Ne var?”

“Ben seni seviyorum biliyorsun ama sadece...”

“Nefesini boşuna yorma Can...”

Aylin kapıyı vurup çıktı. Arabaya kadar soluksuz yürüdüktan sonra sinir haplarından bir tane daha aldı. Aslında bu hafta hapları azaltmaya karar vermişti ama hayatta ne planlandığı gibi oluyordu ki... Silecekler yoğun kar yağışından zor çalışıyordu. Sinirden vitesi yanlışlıkla geriye aldığı için arkadaki çöp tenekesine çarptı. Kaldırımdaki adamın kendisine kınayarak baktığını fark etti. Şu anda hıncını birinden çıkarsa ne kadar rahatlardı. Vitesi aceleyle düzelttikten sonra yola çıktı. Yolları bilerek uzatıyor, bir türlü eve varamıyordu. Belki de dört duvar arasına girip gerçeklerle yüzleşmeye hazır değildi. Arnavutköy’de her zaman gittiği kafenin önüne park etti ve Pırıl’ı aradı. Yardımcısı Pırıl’a telefonu uzatırken Pırıl’ın mırıldandığı Fransızca şarkıyı duydu. Gülümsedi.

“Aylincim?”

“Pırıl ben fikrimi değiştirdim, konsere gidelim, hatta bu hafta sende kalacağım ben.”

“Peki hayatım bekliyorum.”

Pırıl'la arkadaş olmanın en güzel tarafı buydu. Her zaman direkt konuya girebilirdiniz. Asla gereksiz yere konuyu uzatmaya veya yorucu bir şekilde usturuplu olmaya gerek yoktu. Pırıl'ın sıra dışı bir tabiatı vardı ki her şey onun için olağandı. Hiçbir şeyi yargılamıyordu. Ona, 'bugün uçurumun kenarında sekssizlikten ölüyorum diye bağırdım' deseniz ya da 'ögle arasında çıırılçplak denize girip yorgunluğumu attım şimdi işe geri dönüyorum' deseniz bile hiç yadırgamazdı. Aylin telefonu kapattıktan sonra nihayet kendini bırakarak şuursuzca ağladı. Radyoda Sezen Aksu'nun şarkısı çalıyordu. "Böyle mi sona erecekti, böyle parça parça mı olacaktık / Bu kadar yalan mı yaşandı her şey, hem sana hem bana yazık..." Uzun bir süre ağladıktan sonra bir saat önceki trajediye tanık olan uğursuz mendille akan makyajını sildi. Sonra simsiyah olan mendili Can'ın her gün titizlikle temizlediği gözlük kutusunun içine koydu. Ve yaptığına hiç pişman olmadı. Çabucak makyajını tazeledikten sonra göz kaleminin kontrolünden çıkarak Can'ın notlarını berbat etmesi de tamamen isteği dışında gelişmişti. Şapkasını takarak kafeye girdi. Peruğu ve lensleri çıkarmadığından her zaman gittiği kafedeki garson da onu tanımamıştı. Bir sufle söyledi. Sufleyi beklerken sabredemeyerek masadaki ekmekleri tırtıkladı. Sonra da geçen gün yine bu kafedeyken peçeteye sarıp çantasına attığı kurabiyeleri çıkarıp etraftaki bakışlara aldırmandan afiyetle yedi. Tüm bunlar iştahını kapatmak yerine sufleyi daha cazip hale getirmişlerdi. Kremayı suflenin üzerine haince boca ettikten sonra nefes bile almadan hepsini silip süpürdü. Ağırlaşan adımlarını yeniden arabaya sürükledi. Oradan uzaklaşırken kimsenin onu tanımadığına seviniyordu. Eve gidip çabucak çantasını hazırladı. Pırıl, gün boyunca bin kere

menüyü değiştirmiş, sonunda minestrone çorbası, risotto bianco con pesto ve tatlı olarak da tiramisu veloce yapmaya karar vermişti. Aylin'i kapıda görür görmez neler olduğunu anladı. Onu kış bahçesine aldıktan sonra sıcak bir salep ikram etti. Yemek için güzel bir şarap çıkardı. Dinlendirici bir müzik koyup yanına gitti. O anlatana kadar hiçbir şey sormadı. Aylin de bundan dolayı minnettardı. Uzun uzun iç çektikten ve uzun yılların ardından ufaktan bir sigara da tüttürdükten sonra sessizce sofraya süzöldüler. Aylin sanki sufleyi yiyen kendi değilmiş gibi sofraya iştahla baktı. Yemeklerini yedikten sonra mor pijamalarını giydi. Böyle yemeye devam ederse pijamasının üzerindeki pastasına pişmanlıkla bakan tombul file benzeyecekti. Televizyonun karşısındaki koltukta biraz yumulduktan sonra uykunun şefkatli kollarına ulaşmayı planlıyordu ki, Pırıl ponponlu terliklerinin yüksek ökçeleriyle zemini titreterek salona geldi.

Aylin'i hayretle süzerek, "Bu ne hal?" dedi.

"Ne gibi?"

"Sana geçen yaz diktiğim dantelli geceliklerini giymiyor musun?"

"Pırılıcım çok güzeller ama kışın bunlar daha rahat oluyor."

"İyi de cumartesi gecesini böyle mi geçireceksin?"

"Evet, hava soğuk zaten eskisi kadar da enerjim yok."

"Ay duy da inanma, daha gençsin kızım, ne oluyor sana böyle?"

"Otuz altı yaşındayım ve berbat bir evliliğim var."

"Ay içimi kararttın, kalk hadi gidiyoruz."

"Pırılıcım lütfen, bak sen istiyorsan çık, biz Murley'le iyiyiz."

“Kimle?”

“Murley’le işte.” Aylin pijamasındaki fili gösteriyordu.

“Ona isim mi taktın?”

“Evet hatta bir de *jingle*ımız var. Dinlemek ister misin, genellikle çok yedikten sonra kendimizi iyi hissetmek için söylüyoruz.”

“Canım sen iyi misin?”

“Hayır çok mutsuzum. Çok mutsuzum! Geçen hafta evde yalnızdım. Ondan bir ay önce de aynı şey oldu.”

“Ah canım, hiç bilmiyordum.”

“Yaşlar aniden Aylin’in pürüzsüz tenini ıslatmaya başladı. Cevap veremedi. Pırıl daha da üzüldü.”

“Nereye gidiyor ki böyle Can Bey? Hiçbir şey sormadın mı?”

“Sordum tabii.”

“Ne dedi?”

“Kongre, konferans... Falan filan...”

“Öyle miymiş gerçekten?”

“Ne bileyim ben, yurtdışında oluyormuş.”

“Ee araştırsaydın, doğru mu söylüyor hiç merak etmedin mi?”

“Peşinden mi gitseydim ajan gibi?”

“Hayır da bir şekilde öğrenirdik.”

“Boş ver artık, önemi yok zaten...”

“Nasıl yani?”

Aylin cevap veremeden cep telefonu çalmaya başladı. Neden Can’ın isminde bu müzik kayıtlıydı ki hâlâ? Sanki bir anlamı kalmış gibi... Aylin telefonda yanıp sönen isme nefretle baktı. Can ısrarla çaldırıyordu. Üçüncü denemesinin sonunda pes ederek mesaj attı.

“Aylineim, bu davranışına gerçekten çok kırıldım. Keşke böyle çekip gitmeseydin de konuşsaydık. Üstelik bu akşamki davetin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordun. Şimdi yalnız gitmek zorunda kalacağım. Bense senin hayatının tüm zor dönemlerinde yanıdaydım. Bana hiç destek olmuyorsun.”

Aylin mesajı okuduktan sonra Pırıl’a baktı.

“Bu ne demek şimdi?”

“Ne bileyim ben.”

“Hadi kalk gidelim.”

“Gerçekten mi? Emin misin? Kendini iyi hissetmiyorsan kalabiliriz.”

“Hayır şu saniyeden sonra evde duramayacağım.”

“Tamam, Ardalar’a da haber veriyorum, BlueMoon’a gel-sinler.”

Bir saat sonra BlueMoon’daydılar. Ardalar çoktan gelmişlerdi. Yanında reklam departmanından Selin ve Nil vardı. Aylin kendine bir Apple Martini söyledi. Pırıl iki saniye sonra kalabalığa karışmış, bitmek bilmeyen arkadaşlarına selam veriyordu. Aylin bir müddet Selin’le sohbet ettikten sonra Arda’nın sıkıcı esprilerine katlanmak zorunda kaldı. Bu arada dolup boşalan kadehlerin sayısını takip edemiyordu. Pırıl uzunca bir süre sonra aralarına geri döndü.

“Eğleniyor musun hayatım?” dedi.

“Evet.” dedi Aylin. Aslında hiçbir tat almıyordu. Kendi iç sesinin ekosu gibi bir mırıltı duydu “Hiç öyle gözüküyor.” dedi gerisinde biri. Aylin ensesine değen sıcak nefesi hissetti ama dönüp bakmaya mecali yoktu. Ancak iki dakika sonra yanındaki sandalyenin boşaldığını hissedince göz ucuyla pis-

te giden adama baktı. Yürüyen; boylu poslu, taş fizikli bir afetti. Aylin'in başı dönmeye başladı. Sarhoş olmuştu iyice. Ama yine de dans eden kalabalığın arasından kendini her fırsatta belli eden kaslı vücudu ve buram buram adrenalın saçan hareketlerini seçebiliyordu. Hooop bir avuç kuruyemiş, gözleri hâlâ ısrarlı. Çevresindeki kalabalığa aldırmadan umarsızca dans eden üstün cazibe, müzik yavaşlayınca yeniden Aylin'in yanına geldi. Aylin istem dışı bir şekilde kilitlendiği bu asi bedeni süzdü. Yanındaki arkadaş viski uzatınca adının Kerem olduğunu öğrendi. Bu kadar dans etmesine karşın hiç terlememiş gibiydi. Hatta parfümü hâlâ tazeydi, vücut ikliminde serin bir okyanus esintisi hissediliyordu. Aylin, onu gereğinden fazla süzdüğünün farkındaydı ama biraz da alkolün etkisiyle reflekslerine çok hâkim olamıyordu. Bir süre sonra Kerem başını çevirerek Aylin'e baktı. Yüzü düşündüğünden daha gençti. Belki de benden küçük diye geçirdi içinden. Ama yine de bakmaya devam ediyordu. Kerem sonunda dayanamayarak; "Efendim?" dedi.

Aylin de sorar gözlerle baktı.

"Bir şey mi söyleyeceksin?" diye tekrarladı üstün cazibe.

"Evet." dedi Aylin. Bir anda çıkmıştı bu kelime. Bir şey mi söyleyecekti ki? Kendini aptal gibi hissediyordu. Zihni uyuşmuştu.

"Gördüğüm en berbat danstı." dedi bir anda. Hâlbuki kesinlikle böyle düşünmüyordu. Kerem biraz bozulur gibi oldu ama bu an uzamadan Aylin onu kolundan tuttuğu gibi piste çekti. Pırıl önünden kayıp giden ikilinin arkasından bakarken Aylin'i uçuşan kestane saçlarından tanıyabildi. Arda ve kızlar ağızları açık bir şekilde onlara bakıyorlardı. Arda; "Vayyy Aylin fena sarhoş olmuş!" dedi. "Evet..." dedi Pırıl.

“Keşke evde kalsaydık.” Aylin ise hayatında ilk defa gördüğü bu yakışıklıyla çılgınca dans ediyordu. Bir uçmadıkları eksikti ama Aylin onun kollarında yükselirken o da olmuş kadar oldu. Vücutları birbirine yaklaştığında her şey bir rüya, uzaklaştığında ise gerçek oluyordu. Hayalle gerçek arasındaki ince çizgide kaybolmak ve hiçbir şey düşünmemek istiyordu Aylin. Yarım saatlik bir medcezin ardından Aylin saçları başı dağılmış bir halde kendini Pırıl’ın yanına attı. Pırıl gözlerinde renkli imalarla onu süzüyordu.

“O nasıl bir danstı öyle?” dedi.

Aylin nefes nefeseydi, sadece gülümsüyordu.

“Bence danstan başka her şeye benziyordu.” dedi Selin göz kırparak.

“Ay kızlar!” dedi Arda. “Dans etmek ve sevişmek çok farklı şeyler değil ki.”

Aylin, onların bulanıklaşan silüetlerine doğru son kahkahasını attı. Ertesi gün boyunca başı o kadar ağrıdı ki hiç uyanmamayı tercih ederdi. Kerem’i ise hatırlamak bile istemiyordu.

Mekân: Puslu mavi ev

Dekor: Girişteki konsol, ekoseli battaniye

“Nerelerdesin sen?”

“Bir dakika soluklanayım.”

Derya, Anjel’in dudaklarını ve boynunu duraksız bir öpücük yağmuruna tuttu.

“Hayırsızsın sen, dengesizsin de aynı zamanda... Nankör...”

Anjel, ona bakkaldan çikolata kaçırmış bir çocuğun suçlu ifadesiyle baktı. Derya bu masumiyet karşısında yumuşadı.

“Tatlı serseri seni... Gel sarıl bana...”

Anjel iri gövdesiyle onun cılız vücudunu sarmaladı. Derya yeniden titrek bir ağlama krizine tutuldu.

“Sana olan sevgimin gerçek olduğunu biliyorsun değil mi?” dedi.

“Biliyorum ama bana Anjel deme lütfen!”

“Ne diyeyim?”

“Adımı söyle.”

“O zaman büyü bozulur.”

Derya titremesine aldırmadan yüksek ateşten bitap düşmüş bir zavallı gibi sayıklıyordu.

“Hiç kimse bizi biz gibi bilemez. Herkes kötü, herkes çıkarının peşinde. Bizimki gibi duru bir sevgiyi anlayamazlar.”

“Öyle evet.” Anjel onun bu haliyle baş edebilirdi ama ya kaderiyle...

“Gitme o zaman!” Derya direk olarak onun gözbebeklerine bakıyordu.

“Ne?”

“Gitme, benimle kal!”

“Seninleyim zaten.”

“Hep benimle ol.”

“Olmaz.”

“Neden?”

“Bunu ona yapamam. O çok iyi biri. Bunu hak etmiyor.”

“Ya ben? Ben bu ızdırabı hak ediyorum mu?”

“Lütfen böyle yapma...”

“Ne yapmayım? Sence ben duygu sömürüsü mü yapıyorum?”

“Hayır öyle demek istemedim.”

“Bana acıdığın için mi birliktesin?”

“Offf yine en başa döndük...”

Aylin bir hafta sonra eve döndüğünde Can'ı şöminenin yanındaki deri koltukta kitap okurken buldu. Kitabına her zamanki gibi gereğinden fazla bir ciddiyet içinde konsantre olmuştu. Aylin'in geldiğini duymasına rağmen hiç oralı olmadı. Aylin camın kenarına oturarak kendine bir puro yaktı. Dumanı içine çekmeden Can'ın olduğu tarafa doğru üfledi. Can okuduğu kitaptan başını kaldırmadan, "Hoş geldin Aylin." dedi. Gözlerinin altı morarmıştı. Yorgun ve uykusuz gözüküyordu.

"Hoş bulduk." dedi Aylin.

Can her zaman yanında hazır bulundurduğu kurutulmuş meyvelerden ağzına attıktan sonra Aylin' e döndü ve "İyi görünüyorsun." dedi.

"Sen de." dedi Aylin ve soğuk bir imayla ekledi, "Keşke beni özlediğini bu kadar belli etmeseydin."

"Seni özledim." dedi Can

"Hah!" dedi Aylin. Gıcık bir kahkaha attı.

"Peki, sen beni özledin mi?" Can, donuk gözlerini onun el harelerine dikmişti.

Aylin cevap vermedi. Can kitabı kenara fırlatarak devam etti.

"Eğer beni gerçekten önemsiyor olsaydın şu an bok gibi gözüktüğümü fark ederdin. Günlerdir uyuyamadım ben!"

Can kireç beyazına dönmüş ellerini umutsuzca yüzünde gezindirdi. Sonra kalkıp üstüne bir hırka aldı. Şöminenin sıcaklığına sığınsa da akan yaşlar üşütüyordu. Aylin'in vicdanı sızladı. Onun beyaz boynunda çaresizce titreyen zincirine takıldı gözü. Hediyesini alınca nasıl da çocuk gibi sevinmişti Can. Ağlamasına oldum olası dayanamazdı Aylin. Sanki o herkes gibi ağlamıyordu. Tüm bedeni ağlıyordu. Aylin ona sarıldı. Gözyaşlarının tuzlu tadı dudaklarını nemlendirdi. Kırgın dudakları nemi birbirlerinde buharlaştırdılar. Ama bu öpüşler tutkulu değil, hassas bir yaraya sürülecek merhem kadar şefkatliydi. “Çok yoruldum... Çok yoruldum...” Can mırıldanarak kucağına yığıldı ve kendini güçsüz hissettiği zamanlarda yaptığı gibi orada uykuya daldı.

İstanbul ne zamandır böylesine yoğun bir kar yağışı görmemişti. Aylin, karın camdan içeri süzülen saydam ışığında Can'ın hüzünlü yüzünü seyretti bir süre. Onun mutlu olmasını ne kadar istediğini derin bir sızıyla fark etti. Bu öyle bir arzuydu ki tanımlanması çok zordu ama kaynağını aşktan almadığı artık yavaş yavaş aşikâr gibiydi. Aylin sıcak bir kahve alıp camın önüne geçti. ‘Sabahın bu saatinde karın keyfini kimse süremiyor yazık’ diye düşündü. Herkes bir yerlere koştururken, karşı damda bir karga gagasını kara sokup çıkarıyor, bir o yana bir bu yana dönerek oyun oynuyordu. Biraz sonra iki martı da damın öteki köşesine kondular. Aylin onlara bayat ekmek bulmak için mutfığa gitti, acı kahve midesini yakmıştı, kendine de iki peksimet aldı. Bir süredir dalgın haline eşlik eden keman sesini yeni fark ediyordu. Can içeriden, “Günaydın.” diye seslendi. Keman sesi onun sesini bastırıcasına yükseliyordu. “Çok güzel çalıyor.” dedi Can.

“Evet ben de şimdi fark ettim, nereden geliyor?”

“Alt kattan, yeni kiracı keman çalıyor herhalde. Birkaç gündür dinliyorum ben de. İşten sonra iyi oluyor da sabahın bu saatinde ne iş anlamadım.”

“Âşıktır belki de.”

Aylin bu müziğin içinde yarattığı duyguyu anlamlandıramadı. Tuhaf bir huzursuzluk kaplamıştı içini.

“Kahvaltıyı ben hazırlarım.” dedi Can.

“Yok ben de yardım edeyim, hatta sana portakal suyu sıkıyım, solgun gözüküyorsun.”

Can kahvaltıdan sonra daha iyi gözüküyordu. Aylin, onun gerçekten mutlu olduğunu gülerken gamzelerinin gözükmesinden anlıyordu.

“Akşam tiyatroya gidelim mi?”

“Hangi oyun?”

“Hüzün Yolcuları.”

“Aaa çok merak ediyordum onu, ama bilet bulabilir miyiz?”

“Biletler hazır zaten hayatım.”

“Süper... E peki sen bugün geleceğimi biliyor muydun ki?”

Can bu sorunun cevabını hazırlamamıştı.

“Tahmin ettim.” dedi. Bunu söylerken biraz kekelemişti.

“Neyse geç kaldım ben.”

“İşler nasıl gidiyor?”

“Funda dışında iyi.”

“Hala gıcık mı?”

“Hem de nasıl!”

“Boş ver takma, akşam orda görüşürüz.”

Akşam tiyatroya eski iki dost gibi eğlendiler. Aylin bu hallerini çok özlemişti. Ama en umarsız anlarında bile gözü ister istemez çocuklu çiftlere takılıyordu. Böyle anlarda

Can'ın ne düşündüğünü bilmek için neler vermezdi. Çünkü ona asıl hislerini söylemediğini biliyordu. Çıkışta karanlık sokaklarda bir sürü bilinmezlikle yürüyorlardı.

“Hava çok soğumuş.” dedi Aylin. Kıvrılıp Can'ın koluna girdi. Can atkısını çıkarıp onun boynuna bağladı.

Aylin ona sevgiyle baktı.

“Seninle ne zamandır böyle vakit geçirmedik.” Dedi.

“Evet çok yoğunuz.” dedi Can.

“Doğru, o kadar yoğunuz ki senelerin bizden götürdüklerini görsek de hiçbir şey yapamıyoruz.”

“Keşke yeniden öğrenci olsak...”

“Londra'daki günlerimizi hatırlıyor musun, ne kadar rahattık, ne sorumluluk ne de yıldırıcı zorluklar...”

“Geçen gün Ediz'le de aynı şeyi konuşuyorduk. O da eski günleri yâd edip duruyor. Çocuklar olduktan sonra her şey çok farklı oldu diyor.”

Aylin durgunlaştı. Can bu ani hislenmeyi hemen fark etti.

“Ne oldu şimdi?” dedi.

“Çocuğumuz olmadığı için üzülüyorsun değil mi? Bana belli etmiyorsun ama...”

“Hayır Aylin. Böyle bir şey olsa söyledim ben sana.”

“Demin ne dedin?”

“Öyle demediğimi sen de iyi biliyorsun. Gereksiz yere alınganlık gösteriyorsun. Şu aralar fazlasıyla hassassın. Seni kırmamak için elimden geleni yapıyorum. Lütfen sen de biraz yardımcı ol.”

“Peki.” dedi Aylin ama bir yandan da gözleri doluyordu. ‘Regl dönemim geliyor herhalde’ diye düşündü. Gerçekten

mantıksız davranıyordu. O sırada Can çalan telefonunu susturdu. Çabucak bir mesaj attı. Telaşlı hali Aylin'in gözünden kaçmamıştı.

"Hay aksil!" dedi Can. Hiç güzel rol yapamıyordu.

"Ne oldu?"

"Ofise gitmem gerek."

"Bu saatte mi?"

"Evet ciddi bir durum. Sen eve yalnız gidebilecek misin?"

"Geldik ya zaten Can, ev iki sokak ötede."

"Doğru ya, akıl mı kaldı bende, geç kalmam canım."

Aylin, Can'ın yalan söylediğinden emindi. Yalnız olduğu için huzursuz ve hızlı adımlarla Martı Apartmanı'nın kapısına ulaştı. Cihangir'e taşındıklarından oldukça memnundu. Dergiye de yakındı evi. Aylin anahtarı ararken titreyen telefonunu fark etti. Arayan Pırıl'dı.

"Nerdesin kızım? Bir saattir arıyorum."

"Tiyatrodaydık. Telefonu sessize almışım. Ne oldu önemli bir şey mi var?"

"Evet, bazı mektuplar alıyorum, çok esrarengiz."

"Bak sen, Amsterdam'dan geliyor olmasın..."

"Aylin dalga geçme!"

"İyi tamam, neler yazıyor bakalım mektuplarda?"

"İyi boş ver şevkim kaçtı."

"Yaaa offff!"

"Tamam boş ver dedim!"

"Sana demedim, bu asansörü gereksiz bir şekilde ultra otomatik yaptılar. Tam kata gelmiştim yeniden aşağı iniyor."

"Tiyatro nasıldı?"

"Süper, mutlaka git."

“Adı neydi?” Aylin kapıdan girene bakma gereği duymadı. Asansörü aşağı çektiği için sinir olmuştu.

“Hüzün Yolcuları.”

“Dramatik yapısı da iyi diyorsun yani, gitmeye değer mi?”

“Evet, hani şey gibi...”

“Romeo ve Juliet.” dedi boğuk bir ses.

Aylin arkasına döndü. Kerem, ona gayet samimi bir şekilde gülümsüyordu. Aylin telefonu kapadı. Paniğe kapılmıştı.

“Sen...”

“Adım Kerem.”

“Niye sinsi sinsi duruyorsun arkamda?”

“Senin sinirlerin mi bozuk? Asansöre binerken görmedin, bende bir şey demedim.”

“İyi ne bileyim! Ne yapıyorsun bu saatte?”

“Arkadaşımı ziyarete geldim, bir dahaki sefere gelmeden senden izin alırım.”

“İstemez! Çekilir misin ineceğim!”

“Niye bu kadar gerginsin anlamadım...”

“İyi akşamlar!”

“Sana da!”

Aylin eve girer girmez pijamalarını giyip kendini yatağa attı. Bir sağa bir sola döndü ama gözüne bir türlü uyku girmedi. Birkaç saat sonra Can’ın yavaşça içeri girdiğini duydu. Ses yapmamaya çalışarak kıya fetlerini çıkarıyordu.

“Sessiz olmana gerek yok.” dedi Aylin. “Uyuyamadım...”

Sabah erkenden kalktı. Eliyle yatağın sol yanını yokladı. Can erkenden çıkmıştı. Oysa saat daha 6.30'du. Hemen hazırlanıp çıktı. Kendini işe vermek istiyordu. Topuklu ayakkabılarını giymeseydi yürürdü ama üşendiği için taksiye bindi. Her zaman bir bahanesi olurdu zaten. Ofisi sessizken çok seviyordu. Özellikle de Funda yokken. Bu hafta izinde olması isabet olmuştu. Böyle çalışmak gerçekten çok huzurluydu. İşini çok sevdiği için birçok insana göre şanslı olduğunun farkındaydı. Kendine bir poşet çay koydu, sabah evde hazırladığı diyet sandviçini yerken gazeteleri karıştırdı. Gazetenin ekinde hafta sonu Liva Bar'da 60'lı yıllar gecesi yazıyordu. Saatine baktı. Saat 8'e geliyordu. Can'ı aradı ama cep telefonu kapalıydı. Ofise ilk gelenin Arda olacağını düşünüyordu ama Eda geldi.

“Günaydın hayatım.” dedi. “Hayrola gözlerin şişmiş?”

“Bütün gece kitap okudum.”

“Aaa çok sürükleyiciydi herhalde.”

“Yok ya... Bu şeyle ilgili...” Eda'nın baygın gözleri seğirirken elindeki kitabı Aylin'e gösterdi. *Etkileme Sanatı* yazıyordu.

“Volkan mevzusu mu?”

“Hı aynen devam.”

“Günaydın kızlarrrr!” Arda saçaklı paltosu ve turuncu pantolonuyla son derece göz alıcıydı. Müthiş kahkahası da eklenince herkesin uykusu birden açıldı.

Bir süre sonra Volkan kulağında i-pod'uyla geldi. Dinlediği metal müzik bangır bangır ofisi inletiyordu. Saçı başı dağınık bir haldeydi. Aylin, onun en son ne zaman yıkandığıyla ilgili sarsıcı bir şüphe içindeydi ama Eda iç çekerek, “Çok tatlı değil mi?” deyince fikrini kendine sakladı.

Arda, Aylin'in kulağına eğilerek; “Gönül işlerine akıl ermiyor değil mi?” diye fısıldadı.

“Evet.” dedi Aylin dudağını bükerek.

“Zaten ben artık aşkla meşkle ilgilenmiyorum!”

“En iyisi!”

“Ay evet şekerim. Kendime odaklandım. Tarzımı baştan aşağı yeniliyorum, ofisteki odamı da fıstık yeşiline boyatacağım, öyle karar verdim!”

“Sebeb?”

“Feng Shui hayatım, enerji çok önemli...”

“Yaaa!” Aylin bu ofiste hâlâ normallik sınırında kalabilmesine şaşıtı. Belki de o sınırı çoktan geçmişti, çok gerilerde kalmış soluk bir çizgiydi artık. Zaten normal diye bir şeyin olduğunu düşünmek normal miydi ki?

Aylin günün programına yoğunlaşmaya çalışırken, Arda kendine yeşil çay hazırlıyordu. Bu değişim fikrine kendini oldukça kaptırmış gözüküyordu. Kırılarak odasına geçti. Aylin kapısını kapatırken, onun renkli posterlerine bakıp gülmüştü. Can'dan mesaj gelmişti.

“Kusura bakma hayatım, işler çok yoğun, öpüyorum.”

Aylin cevap vermedi. Tam işlerine konsantre olacaktı ki Pırıl çınlayan yakınmalarıyla odaya daldı.

“Ay çok fenayım... Çok fenayım!”

“Ne oldu Pırıl?”

“Sorma tatlım hiç sorma...”

“Yoksa?”

“Evet... Evet...”

“Tamam Pırlımcım gel otur, ben sana bir bitki çayı hazırlıyorum rahatlarsın, şahane bir karışım keşfettim!”

Onun arkasından odaya giren Eda da onayladı. “Evet müthiş bir karışım, hatta zayıflatıyor da ben size diyeyim.”

“Ne kadar sakinsiniz, büyük bir heyecan yaşadım diyorum size!”

Eda, Aylin’e, “Steve’le hâlâ gizli gizli mi görüşüyorlar?” diye sordu.

“Evet.” dedi Aylin sessiz olmasını ima ederek.

“Katalogu getirdin mi Pırıl? Seçimlere başlayalım.”

“Başlayamam Eda... Şu dönemde hiçbir şeye başlayamam!”

“Neden?”

“Merkür geri gidiyor!”

“Şaka yapıyorsun herhalde?”

Aylin kaşını kaldırarak, “Hayır çok ciddi!” dedi. Eda kırıdayarak odadan çıktı. Ama Volkan odaya dalınca vazgeçip geri geldi.

“Günaydın Volkancım. Dünkü mevzuyu hallettiniz mi?”

“Hayır çünkü bazı arkadaşlardan mevzudan epey uzaklaştılar.” Volkan bunu söylerken gevrek gevrek gülüyordu.

“Yine ne oldu?” dedi Aylin.

“Arda’yla Selin içeride yoga yapıyorlar.”

“Aaa harika!” dedi Pırıl. “Benim de çok ihtiyacım var, seçimleri daha sonra yaparız artık tatlım.”

“Ama saat kaç oldu daha hiçbir şey yapamadık!” diye söylendi Aylin arkasından. İçinden ‘dergiyi yetiştiremezsem Funda Hanım bayram edecek’ diye hayıflandı. Ama derin bir nefes alarak kendini toparlamaya çalıştı. Geçenlerde stres kontrolü üzerine katıldıkları semineri hatırladı.

“Bu ayki konular belirlendi mi?” dedi Volkan’a.

“Simay kendine gelirse belirleyeceğiz.”

“Onun nesi var?”

“Yavuz dün ayrılmış bundan, öyle şak diye bırakmış. Acayip bunalımda, sabahtan beri arabesk dinliyor, deli etti beni!”

“Offf ben gidip bir bakıyım şuna, sonra yazıları gözden geçirirsin. Daha Nil’le görüşmem lazım, güzellik ve kozmetik notlarına bakamadım dün, nerde onlar? Neyse Simay’a bakayım da sonra konuşuruz.”

“Öğlen suşi yiyelim mi?” Eda, bunu söylerken Volkan’ı süzüyordu.

“Olur şu işleri halledelim de...”

“Süper!” dedi Volkan. Düşük bel kotundan çıkan *boxerına* gözü takılan Eda’ya göz kırptı.

Aylin notlarını toparlayıp çıkarken, Eda kıpkırmızı olmuştu, yeniden nükseden göz tikini belli etmemeye çalışarak kendini lavaboya attı.

Öğlen hepsi birlikte yemeğe gittiler. Biraz olsun yol alabildiklerinden rahatlamıştı Aylin.

“Akşam ne yapacaksın Simay?” Aylin, Simay’ın tatsız ifadesini yumuşatmak istiyordu.

“Evdeyim, film izlerim herhalde.”

“Kolera Günlerinde Aşk’ı izle...” dedi Eda.

“Kitap değil miydi o?” Volkan sorusunun cevabını beklemeden garsona seslenerek biraz daha zencefil istedi.

“Evet, Gabriel García Márquez’in ama filmi de var, bayılacaksın.”

“Evet çok güzel film.” Aylin bir yandan suşisini soya sosuna batırıyordu.

“Akşam Liva Bar’da 60’lar gecesi varmış.” dedi Volkan.

“Aaaa Can’ı arayacaktım iyi ki hatırlattın.”

Aylin, Can’ın cep telefonu hâlâ kapalı olduğu için önce iş yerini aradı. Betül Hanım açtı telefonu. “Merhaba Betül Hanım, Can müsait mi?” dedi.

“Can Bey bugün işe hiç gelmedi.” dedi Betül Hanım.

Aylin etrafa renk vermeden telefonu kapattı. “Meşgulumuş.” dedi. ‘Kesin bir şeyler karıştırıyor’ diye geçirdi içinden.

“Bence gidelim. Hatta sen de gel Simay.” dedi Eda ama bunu söylerken gözleri Volkan’ın telefonundaydı. Şu an kiminle mesajlaştığını deli gibi merak ediyordu.

Öğleden sonra ofiste hayalet gibi dolandı Aylin. Belki de bir kukla gibi. Birinin çıkıp onu yönlendirmesini bekliyordu. Bu belirsizlikte bir suç ortağı olmasını... Yanlış adrese gitmesine bir mazeret, kendini kaybetmesi için kâfi derecede acıklı bir beste... Onu güvercine çevirecek bir sihirbaz...

Aylin aklındaki saçma düşünceleri çeşitlendirerek günün akşama kavuşmasını bekledi. Ama durarak değil, deli gibi oradan oraya koşuşturarak. Simay ofisten çıkarken herkese bunama girmeyeceğine dair söz verdi. Eda’nın tüm caydırıcı çabalarına rağmen Volkan hafta sonu katılacağı kayak yarışlarından vazgeçmedi. Arda bütün gün odasındaki değişikliklerle uğraşmıştı. “Birazcık daha sabredin, yarına hazır.” diyordu. Ama zaten

kimsenin merak ettiği falan yoktu. Aylin gelecek günlerin neler beklediğini bile merak edemiyordu. Kar sonunda yerini yağmura bırakmıştı. Sağanak halinde yağmur yağarken yürümesi mümkün olmayacağından, Aylin yine taksiye bindi. Ama eve yaklaşırken yol çalışması nedeniyle sokakta takılıp kaldıkları için inmek zorunda kaldı. Aylin iyice huysuzlaşmıştı. Gecenin bu saatinde ıssız caddelerden, üstelik şemsiyenin bir işe yaramadığı yağmurdan sıyrılmaya çalışarak yürümek hiç de cazip değildi. Tabii kimse ona bu saate kadar işte kalmasını söylememişti. “İyi halt ettim!” dedi içinden. Apartmanın önüne gelirken şemsiyesi rüzgârdan kırıldı.

“Bu saatte yalnız yürümeniz tehlikeli değil mi genç bayan?”

“Offf!” dedi Aylin içinden. Şu anda çok sevimsiz gözük-tüğüne emindi.

“Saat o kadar da geç değil.” dedi.

Kerem her zamanki gibi kendinden çok emin gözüküyordu. ‘Parfümü de üstüne boca etmiş herhalde’ diye düşündü Aylin.

“Bugün yine çok tatlı dillisin!” dedi Kerem.

“İyi akşamlar Kerem.”

Kerem bir şey demeden güldü. Peşinden yürüyordu. Aylin dönüp ona baktı. “Nereye?” dedi.

“Evime.” dedi Kerem.

Aylin apartmana girerken, o da kollarını kavuşturmuş kapıyı açmasını bekliyordu.

“Yanakların mı kızardı senin?” Kerem bunu sorarken fazlasıyla yaklaşmıştı.

“Soğuktan...”

“Tabii başka neden olabilir ki!”

“Sen ne ukala bir şeysin ya, hem niye buradasın yine? Beni mi takip ediyorsun?”

“Bana ukala diyene bak! Evime gidiyorum dedim ya.”

“Nasıl yani? Sen burada mı oturuyorsun?”

“Ne oldu? Bu heyecanı kaldıramaz mısın?”

“Saçmalama... Daha önce hiç karşılaşmadık diye sordum.”

“Beş gün oldu sadece.”

“İyi! Ben yürüyeceğim, sen çık.”

“Olmaz ben yürürüm madem asansörde yalnız kalmaktan bu kadar çekiniyorsun...”

Kerem merdivenlerden çıkarken ona göz kırptı. “Gıcık şey!” dedi Aylin içinden. Asansöre binince kirpi gibi dikilmiş saçlarını fark edince keyfi kaçtı. “Harika! Ayna konulduğu çok iyi olmuş!” diye mırıldandı sinirle. Yağmurdan tipi iyice kaymıştı. Aşağıda tafralarını atarken görüntüsünün farkında değildi.

Aylin eve girince derin bir nefes aldı. Elektriğe tutulmuş bir tüy yumağına benziyordu.

Can’ın bakışlarından da aynı şeyi düşündüğü belliydi.

“Zor bir gündü galiba?” dedi.

“Evet çok yoğunum.” dedi Aylin.

Keman ezgileri az önceki çatışmayı yumuşatmak istercesine en naif tonlarında çıkıyorlardı üst kata.

“Aşağıdaki başladı yine.” dedi Can.

“Evet!” dedi Aylin, “Hiç vakit kaybetmiyor...” diye mırıldandı.

“Nasıl bir tip acaba? Sen gördün mü?”

“Hayır canım, nereden göreceğim!”

“Ne bileyim karşılaşmışsındır belki.”

“Nasıl karşılaştayım? Ne kadar çalışıyorum görmüyor musun?”

“Tamam, niye sinirlendin ki?”

“Belki bugün bana öyle dediğin halde işte olmamanla bir ilgisi olabilir...”

Can bembeyaz olmuştu.

“Aylin... Ben...”

Aylin, onun açıklamasını dinlemeden odaya gitti. Can da yüzüne çarpan kapıyı koluyla iterek arkasından gitti. Aylin hızlı hızlı gardırobunu karıştırdı.

“Çok mu kızdın? Gidecek misin?”

“Hayır.”

“Ne yapıyorsun peki?”

“Kıyafet seçiyorum, hafta sonu *event* var.”

“Şimdiden mi?”

Aylin cevap vermedi.

“Nasıl bir *event* bu?”

“Birkaç dergi birlikte gerçekleştiriyor. Sahara gece klubünde olacak.”

“Orası böyle fasıl gibi değil mi? Mezeler falan...”

“Öyle evet, dansöz de olabilir belki başka sürprizler de vardır bilemiyorum. Gitmek istemiyorum da aslında şimdi gözükmezsem prestij kaybı olur.”

“Kaça kadar sürecek bu parti?”

“Ne bileyim, baya sürer yani. Hayırdır gelecek misin?”

“Yok canım, hiç sevmem öyle alaturka muhabbetleri biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Sonra bir ara jazz dinlemeye gideriz istersen.

“Olabilir Can, yatacağım şimdi çok yorgunum.”

Aylin bir iki saat anca uyuyabilmişti. Can'a sarılırken biraz olsun tedirginliğinden sıyrılır gibi olmuştu ama Can uykuya dalıp arkasını dönünce birden soğuk gecenin eline düşüverdi. Tuhaf cümleler kalbini yoklamaya başladı. "Beş gündür buradayım, sadece beş gündür!" Aylin uyanıp mutfığa gitti, zeytinyağlı enginar ve peynir yedikten sonra tekrar gidip yattı, tekrar uyandı ve tekrar yattı. Sabah ne çalar saati ne art arda çalan telefonları duymuştu. Uyandığında neredeyse öğlen olmuştu. Ofise vardığında, Funda onun yerine fotoğraf seçimi yapıyordu. Aylin geçirdiği kötü gecenin üstüne bu sahneyi görmeyi hiç beklemiyordu. Puantiyeli şemsiyesini kenara sertçe fırlattı.

"Günaydın Funda." dedi. Sesinde açık bir meydan okuyuş seziliyordu.

Funda da hislerini gizlemeyen kara gözlerini üzerine çevirdi.

"Günaydın." dedi.

'İzinden erken dönmüş, fırsatçı ne olacak' diye geçirdi içinden.

"Ne yapıyorsun?"

"Sen geç kalınca vakit kaybetmemek için başladım." Dedi.

Aylin dişlerinin arasından 'yalancı, haspam' diye hırıliyordu. Ama güçlü gözükme zorundaydı.

“Gerek yok!” dedi. “Nasıl da bir haftamız var. Mankenler geldi mi?”

“Geldiler şekerim.” dedi Arda.

Funda fotoğrafları masaya pek de nazik sayılmayacak bir şekilde bırakıp odasına gitti.

Aylin arkasından, “Dünkü yazıdaki yazım yanlışlarını düzeltirsen sevinirim.” dediğinde bir şeyler mırıldandığını duydu ama kimse oralı olmadı.

Arda da gevrek gevrek gülüyordu. Aylin ona dönüp zafesini belli eden bir el hareketi yaptı, sonra da; “Mankenlerle görüşebilirim.” diye ekledi.

Ama görüşeceği manken yerine odaya Eda daldı. Aylin onun Funda’nın gıcıklığından bahsedeceğini sandı

“Offff Aylin!”

“Boş ver ya ben takmıyorum.”

“Takmıyor musun?”

“Takmıyorum tabii, ne önemi var ki?”

“İyi dergiyi kapatalım o zaman!”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Geçen ayki satışlarımızdan... Daha sezonun başında çıkan dergi bile bizi geçmiş!”

“Violina mı?”

“Evet!”

“Ama nasıl olur?”

“Bak dergi burada.”

“Evet...”

“Ver bakalım bizde olmayan ne varmış!”

Aylin hırsla dergiyi çekti. Gözü hızlı bir şekilde yazıları taradı. Burçlara göre hediye seçimi, en güzel kış mekânları, şehre ışık katan kitapçılar... *Dans ve Seks*. Kerem Günseli'nin baştan çıkarıcı yazı dizisi...

Aylin'in kalbi deli gibi atmaya başladı. Kerem Günseli o olabilir miydi gerçekten? Hayır hayır diyordu zihni bir yandan, acaba olabilir miydi? Hayır hayır! Parmakları ise bu karmaşaya hiç aldırmadan hızlı hızlı sayfaları çeviriyorlardı. Sonunda aradıklarını bulunca rahatladılar. Kerem fotoğrafta belli belirsiz gülümsüyordu. 'Beni hiç tanımıyorsun gör bak seni daha ne sürprizler bekliyor' der gibi gözlerini muzipçe kısmıştı. Gerçek halini bilmeyenler bu fotoğraftan vasat bir tip olduğunu düşünebilirdi. Onun şeytani cazibesini bilmedikleri için onlara üzülmeli miydi?

Aylin'in yüzünde gezinen karamsar ifade Eda'nın aklını karıştırdı. Artık Kerem'in onda yarattığı etkileri görmezden gelmesi bir şey ifade etmiyordu çünkü en güzel üzüm bağlarından kopup gelen sarhoş edici bir rüzgâra kapılmıştı. Aşk tozu her bir üzüm tanesinde ayrı bir coşkuyla vuku buluyordu.

Harekete geçmek için sisli havaları beklemek gerekir. Çünkü insanın gölgesiyle bütünleşen bir grilikte yol alması daha kolaydır. Ama karar vermek! Hiç kolay değil, hem de hiç... En iyisi ansızın yağmur yağmasını beklemek ve kendini yola atmak... Birdenbire... Aniden...

Aylin, Eda'ya baktı. Bakışları eskisi gibi net değildi ama bu hiç fark edilmedi.

"Endişelenecek bir şey yok." dedi ve pardösüsünü giydi.

"Ne? Sen ciddi misin?"

“Aylin sana söylüyorum!”

“Görüşürüz Eda.”

“Bu da ne demek şimdi? Böyle bir durumda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Durumumuzu görmüyor musun?”

“Telaş yapma Eda. Sadece biraz düşüneceğim.”

Mekân: puslu mavi ev

Dekor: yırtık yatak örtüsünün sağ kenarı ve sallanan sandalye

Kişiler: Derya ve Anjel

Deli bir hüznü sınamak gibi

Aşktan yanarken aşka uyanmak

Uzun bekleyişlere farklı anlamlar yüklemek

Kaçak gözyaşlarını ararken geceler boyunca

Yanmak yanmak yanmak

“Tekrar oku lütfen...”

“Bu kaçınıcı okuyuşum ama!”

“Son kez lütfen...”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Sadece bu şiiri seviyorum.”

“Yapma...”

“Sen istediğin gibi yaşıyorsun... Bana gelince yapma Derya, olmaz Derya... Ben nasılsa bu bencilliğe katlanmaya mahkûmum değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Tiyatro iptal olmadı, sen onunla gitmeyi tercih ettin.”

“Ama...”

“Bana yalan söyledin Anjel.”

“Sana söyleyecektim, o gün çok üzgündü.”

“Bahaneler artıyor, böyle böyle başlar değil mi?”

“Ne?”

“Ben yeniden görünmez olurum.”

“Yeter artık ben gidiyorum...”

“Git... İşin içinden çıkamadığında kaç böyle! Nereye kadar kaçacaksın bakalım...”

Aylin saatlerdir Pırıl'ın ilham perilerinin gelmesini bekliyordu. Sonunda ofise gelen sarı lilyumlar ve bir iki dekor değişikliğiyle Pırıl göz zevkince katlanılır bulduğu ofis ortamına kavuştu. Böylece kıyafet seçimi için birkaç saat daha geçmesi gerekti. Bu fotoğraf çekiminin öğleden sonraya ertelenmesi anlamına geliyordu. Aylin, Sinan'ı arayarak durumu bildirdi. Fotoğraf çekimi Sultanahmet'teki Dream Antiqua Otel'in bahçesinde yapılacaktı. Oradan Soğukçeşme Sokak'ına geçilecek ve çekimlere orada devam edilecekti. Tüm ekip toparlanıp yola çıktılar. Aylin ilk defa derginin akıbetiyle ilgili endişe ediyordu. Hatta sabah ilk defa derginin yetiştirmeyeceğine dair bir korkunun belirdiğini görünce bu korkuyla yüzleşmek istemediğinden kendini apar topar dışarı atmıştı. Ofise gelince kendini Pırıl'ın pazartesi sabahı komedyasının nefes aldırmayan coşkusuna bırakmıştı. Aslında bu isyan ettiği bir durumdu ama kendi iç sesinden kaçtığı bir dönemde rengârenk bir karmaşanın ahengine bulanmak iyi geliyordu. Yolda Simay, Handan Tanyel'i arayarak kendisiyle yapacakları röportajın bir saat ertelendiğini bildirdi.

Volkan bu röportaj konusunda çok heyecanlıydı. Handan Tanyel'e hayranlığın ötesinde bir aşkla bağlı olduğu söylebilirdi. Bu durum Eda'yı deli ediyordu. "Onun tarzıyla hiçbir ilgisi yok, ne buluyor bu kadında!" diye söyleniyordu.

En sonunda dayanamayarak bu düşüncesini herkesin duyabileceği şekilde dile getirdi.

“Ne buluyorsunuz bu kadında bilmem! Kilolu bir kere!”

“Neresi kilolu ayol? Kadın dediğin öyle olur, ne o öyle cı-lız cılız dolaşıyorlar, hiç haz etmiyorum!” dedi Arda elindeki aynayla. O tuhaf pırasa saçları ne hikmetse bir türlü istediği modele girmezdi zaten.

“Evet.” dedi Aylin. “Bence de hatları gayet seksi. Latin kadınları gibi.”

“Bir o, bir de Monica Bellucci!” dedi Volkan. Sonra gözlerini baygınlaştıran uzun bir tebessümle uzaklara daldı. “İki-sine de hayranım!”

“Ben Penelope Cruz’u da beğeniyorum.”

Aylin, Simay’ı onayladı. Ama Eda’nın düşen yüzünü görünce konuyu kapattılar. Eda yerinden kalkarak en arka kol-tuğa geçti. Küçük göğüslerini üzümlük süzdü. Tepsi poposunu düşünmek bile istemiyordu. ‘Şaşkın dümbelek ne olacak’ diye geçirdi içinden. ‘Ne yaptığı belli bile değil, hem metal dinliyor, sosyete mekânları sevmiyor, seyahatlerinde hep Avrupa’ya gidiyor, Fashion Tv izliyor ama dolgun kadınları beğeniyormuş, adadaki evinde olduğu zamanlar yemek yaparken eski plakçalarında Türk Sanat Müziği dinliyormuş, oryantal sevmiyor ama evde tütsü yakıp nargile içiyormuş, romantik filmlerle dalga geçiyor ama terasındaki şöminenin içindeki mumları her akşam yakıyormuş hatta bazen şiir bile yazıyormuş, bu nasıl bir kişilik böyle!’ Eda ona ilk kez kızgınlıkla baktı. İçinden çıkamadığı lanet olası kar-

maşanın sorumlusu bu karmaşık insandı. ‘Ondan kurtulmalıyım’ diye düşündü ‘Derhal başka birine âşık olmalıyım...’

Otele vardıklarında Arda hemen lavaboya koştu, kimse görmeden pudrasını tazelemeyi umuyordu. Eda da gizlice akıttığı birkaç gözyaşının hatırına bir sıcak çikolata söyledi. Simay, Yavuz’un sık sık bu otele geldiğini biliyordu, rahat bir nefes almak için otelde çabuk bir tur attı. Yavuz ortalıklarda gözüküyordu. Eda’nın yanına oturarak cafe latte söyledi ve röportaj için hazırladığı soruları tekrardan gözden geçirdi. Volkan fotoğrafçekimi için son hazırlıklarını yaparken arada bir kızlara göz atıp Handan Tanyel’in gelip gelmediğine bakıyordu. Arda’nın dans ederek onlara doğru geldiğini fark ettiler. Arda her zaman içinden geldiği gibi davranan biriydi ama gündüz vakti lobide dans etmek de biraz fazla iddialıydı. Herkes ona bakıyordu. Arda bakışlara aldırmadan yanlarına tünedi, sesi cıvıl cıvıldı. “Bir afetle tanıştım kızlarrrr!” dedi, bunu söylerken kendince tutturduğu ritmi sürdürüyordu. “Vaayy!” dedi Eda.

“Ee ne konuştunuz?” dedi Aylin.

Arda, utangaç bir âşık gibi eliyle yüzünü kapadı.

“İşte mimarmış, benim moda editörü olduğumu duyunca çok ilgisini çekti. Projelerimden bahsettim. Sizin mimari fikirlerinizle benim moda konusundaki görüşlerim şahane bir sinerji oluşturur dedim.”

“O ne dedi?”

“Hiç şüphe yok ki çok besleyici olur ama ben sizinle daha kişisel çalışmalarda yer almak isterim dedi!”

“Oooohh!”

“Ayy dalga geçmeyin... Heyecandan hâlâ titriyorum bak-sanıza!”

“Ee ne zaman buluşuyorsunuz?”

“Telefon numaramı aldı, arar herhalde değil mi kızlar?”

“Kesin arar.”

“Ay bana bir içki gerek şu anda, viski nasıl olur?”

“Bence sen şu anda ne içsen faydası olmaz.”

“Kızlar var ya bu resmen ilk görüşte aşk... Ahhhhh!”

“Öyle öyle, hadi sen kendine gel de Handan Hanım her an burada olur.”

“Bu çiçekler nereye gidiyor ya?” Volkan ayağa kalkıp derin mavi gözlerini merakla ileriye doğrulttu. Hepsinin gözü lobideki hararetli koşuşturmaya takılmıştı.

“Aşağıda bir organizasyon var herhalde.” dedi Simay.

“Ah işte Handan Hanım da geldi.” Aylin yerinden fırladı. “Kıyafetler hazır mı Arda?”

“Hazır hazır!”

Aylin, Handan Hanım’la tanıştı, kısa bir sohbetin ardından çekimler başladı. Handan Hanım son derece sıcakkanlı bir insandı ve oldukça dürüsttü. Okuduğu dergiler arasında Allogre’nin yanında Violina’yı da saymasından bu sonucu çıkarmamıştı ama zaman zaman photoshop yaptırdığını kabul etmesi, bir yıl önce Cüneyt Hertel’in onu terk etmesinin akabindeki ‘umurumda değil’ pozlarının palavra olduğunu, intiharı bile düşündüğünü hatta bir süredir psikolojik destek aldığını söylemesi doğrusu oldukça yürekli açıklamalardı.

Aslında röportaja böyle topluca gelinmesi tam bir saçmalıktı. Özellikle dergi müdürü olarak kendisinin burada bulunmasına gerek yoktu ama Allogre böyle bir dergiydi. Bu dergi üç senedir kaynağını mantık dışı bir ilhamdan alıyordu ve bu zamana kadar gayet de başarılıydılar. Simay, Handan

Hanım’la röportaja başladığında Aylin de otelin bahçesine çıktı. Diğer toplantı salonlarının da kapıları orta bahçeye açılıyordu. Aylin oldum olası bu revaklı avluya bayılırdı. Burada eski İstanbul’dan esintiler buluyor bu nostaljik huzur ruhuna iyi geliyordu. Gözlerini kapatıp ağaçların ve yaprakların serenadeğini dinledi. Hiçbir şey tabiat kadar ruhu onore etmiyordu. Bu durgunluk zihnindeki karmaşayı alıp götürdü. O kadar rahatlamıştı ki bunun arkasından bir sürpriz gelmesi kaçınılmazdı. Omzunun üzerinden eğilip kulağına fısıldayan sesin Kerem’e ait olması gibi...

“Çok sıkıldım!”

Aylin, yüzünü çevirince onun soluk yüzüyle karşılaştı. Gözlerinin altında hafif bir çökük oluşmuştu. Kemikli burnu yüzüne kişilikli bir ifade veriyordu. Koyu renk kirpikleri gözünün tarçın rengini öne çıkarıyordu. Işık vurunca kısılan bakışları bir kez olsun başka yöne çevrilmeden ısrarlı ve baskıcı bir şekilde Aylin’e doğrulmuştu.

“Çok sıkıldım...” diye tekrarladı Kerem.

“Ben ne yapabilirim?”

“Hadi gel bana gidelim.”

“Ne demek o?”

“Gayet açık bir soru değil mi?”

“Evet aynı zamanda da saçma ve uygunsuz.”

“Neden?”

“Birincisi çok işim var ikincisi de ben evliyim.”

“O kadarını fark ettim.”

“O zaman söylediklerine dikkat et.”

“Offf sen de çok sıkıcısın.”

“Ne diyorsun sen ya, manyak mısın! Ben sana çılgın bir eğlence mi vaat ettim?”

Kerem hiçbir şey söylemeden gözlerinin içine baktı. Bu bakışlarda öyle vurucu bir etki vardı ki, en acı gerçeği bile çekinmeden söyleyebilecek bir kaya kadar serttiler.

Aylin o geceki danslarını hatırladı. Zihninden geçenleri ona yansıtmamak için kendini kastığından biraz yanakları kızarmıştı. Bir süredir ona söyleyecek kallavi bir söz düşünüyordu. Ama o düşünüp bulana kadar Kerem arkasını dönüp ilerideki toplantı salonuna döndü. Demek Violina Dergisi de toplantı için aynı oteli ve aynı günü seçmişti. Tesadüfler hayatın tatlı şakaları mıydı, kim bilir?

Bir saat kadar sonra Arda Soğukçeşme Sokağı’nda olduklarını ve işlerinin bittiğini söyledi. Hep birlikte yemek yediler. Aynı saatlerde Can, Londra uçağına yetişmek için hazırlık yapıyordu. Hafta sonunu Londra’da geçirecekti. Birkaç gün önce Aylin’e Londra’ya gideceğini söylemişti. Sonra bunu tekrar hatırlatmaya gerek görmemişti. Aylin de zaten tüm hafta sonu yoğun olacaktı. Cumartesi gündüz Pırıl ve onun modacı arkadaşı Duran Yaman’la bir araya gelecekti, akşam kaç gün öncesinden kıyafet seçtiği parti vardı Sahara’da. “Benim yokluğumu bile fark etmez.” dedi Can içinden. Yazdığı küçük notu nostaljik gramofonun üzerine bırakarak evden çıktı.

Bir gün önce

Mekân: Deniz ötesindeki ikinci sığınak

Dekor: havada uçuşan konik, üçgen ve çok köşeli eşyalar

Kişiler: Net değil

“Defooooooooool lanet olası!”

“Senden korkmuyorum. Çünkü beni incitmeyeceğini biliyorum!”

“Korksan iyi olur çünkü şu anda seni öldürebilirim.”

“Bunu yapamazsın.”

“Neden bu kadar eminsin? Her zaman benim ne kadar deli olduğumdan bahsederdin. Belki de mantığımı tamamen kaybettim ve seni boğmak istiyorum.”

Anjel az önce parçalara ayrılan müzik kutusunun çıkardığı acıklı sesi duydu. Bir saattir elinde sıkı sıkı tuttuğu avize kollu parmağının ucunu kanatmıştı.

“Lütfen, sana yalvarıyorum buna bir son ver!”

“Ben mi sen mi? Ben senin için hayatıma son verdim. Yaşayan bir ölüyüm. Sen hâlâ neden bahsediyorsun? Senin son veremediğin şeyler yüzünden ben bittim Anjel... Gözlerinin önünde günden güne eriyorum... Beni ne zaman kurtaracaksın diye bekliyorum. Yüzme bilmiyorum ama bir çare

de aramıyorum. Sen beni kurtarmadıkça boğulmayı seçiyorum.”

Anjel, her hafta üzerine bir ayrılık portresi çizilen duvara terli sırtını dayadı sonra da yavaşça aşağı süzüldü. Islak saçlarının değdiği yerlerdeki boyalar akarak aşığın gözünü, dudaklarını ve kulaklarını kapadı. Yeniden kör, sağır ve dilsiz oldu âşık.

Can, yolculuk boyunca laptopuna kısa hikâyeler yazdı. Bu hikâyelerin kahramanı kimi zaman kendi oluyordu, kimi zaman da gözlemlediği insanlar. Böyle hayal kurarken her şey ne kadar güzeldi. Oysa insanlara her zaman kendileriyle yüzleşmelerini söylüyordu. Gerçekleri saklamanın geçici bir çözüm olduğunu, insanın kendi varlığını kabul ederek, kendiyi barışık olarak hayatta var olabilmesi gerektiğini ve daha neler söylüyordu neler... Oysa kendi labirentinde bir çıkış bulabilmiş miydi? Hayır! Çıkışı aramak için çaba göstermiş miydi? Hayır değil ama tam olarak evet de değil. Bu arada kaldığı vakitlere nasıl da sinsi sinsi sığınmış, oralarda diken-siz hoş kokulu çiçeklerin arasında şehvetin tatlı sularını içmişti. İçini dolduran sersemletici arzuların verdiği hazzı bu güvenli duraklarda duyumsamıştı. Ne zaman onu zevklerin en hakikisini yaşatan sevgili, rüyalardan çıkıp da o cılız bedenini sarsıp onu gerçeğin keskin kollarına davet etse, o zaman içindeki acı biraz daha koyulaşıyor, asit yüklü bir zehir gibi kanına karışıp onu hasta ediyordu. O ise bu hastalıkla yaşamayı seçip aydınlığa yüz çeviriyordu. Oysa aydınlığa uzanacak birazcık da olsa cesareti olsa, belki biraz çamura bulanacak ama sonra rahat edecekti. Sevgilisine olanca eşsizliğiyle sunmak istediği bedeni bu amansız hastalıkla kıvrınamayacaktı. Can bir süredir devam eden öksürüğünün, yanındaki şişman bayanı rahatsız ettiğini fark etti, hostesten bir

bardak su istedi. Laptopunu kapadı. Aklına yazacak bir şey gelmiyordu. Biraz uyuyup konferans notlarını gözden geçirmeyi düşündü. Ekranda Londra’da havanın yağmurlu ve 13 derece olduğu yazıyordu. Can en son bu görüntüyle kapadığı yorgun gözlerinin huzur bulmaları için dua etti. Bir de göğsündeki acının dinmesi için...

Aylin, Can'ın notunu neredeyse kanıksanmış bir duyarsızlıkla yırtıp çöpe attı. Son kalan enerjisini değerlendirmek için geçen gün aldığı pilates dvd'sini koydu. Hareketlerin çoğunu tam olarak yapamıyordu. 'İyice hamlaştım' diye düşündü. Endişeyle tartıya çıktı. Neyse ki sadece bir kilo almıştı. Bu da kış dönemi için normal sayılırdı. Akşam ev çok sessiz ve soğuktu. Oysa anlatmak istediği ne çok şey vardı. Pırıl'ı arayıp dertleşebilirdi. Ya da Eda'yı. Ama hepsi ne kadar iyi olurlarsa olsunlar Can kadar hesapsız ve içten dinleyebilirler miydi onu. Belki de hiç anlaşılmayacak duygularını ya da takıntılarını paylaşmaya değer miydi? Bir kere paylaşılan bir şey artık sır olamazdı ki... Bu otokontrol hali Aylin için içinden çıkılmaz bir travmaydı. Can'a her zaman insanlara karşı istediği kadar samimi olamadığından yakınırdı ama ne zaman onlarla bir sırrını paylaşa hele de bu sır onu zayıf gösteren bir şeyse bu sefer de pişmanlıktan kıvranır, avunmak için çareler arayıp durur, en sonunda da egosunu yükseltmek için Can'ı didiklerdi. Örneğin ne zamandır tatmin edemediği cinsel isteklerini kimle paylaşabilirdi ki... Aylin sıkıntıyla iç geçirdi. Bu kasvetli havalar da insanın içini karartıyordu. Her zamanki gibi yemek yapmaya üşendi. Can olsaydı hiç üşenmezdi, hemen güzel bir sebzeli et sote yapardı yanına da safranlı risotto. Müziklerini bile yemeğe göre seçerdi. Şöyle eskilerden... Frank Sinatra ya da Edith Piaf

olabilirdi mesela. Alaturka müzikten ve yemekten pek hoşlanmazdı Can. Tarihi mekânları severdi aslında, antikadan da hoşlanırdı. Aylin, onun bu çelişkilerine şimdiye kadar dikkat etmediğine şaşırı. Aylin'in ona hizmet etmesini beklemezdi. Çoğu zaman kendi işini kendi yapardı. Zaten Aylin'den on kat daha düzenli ve titizdi. Yemek yapmak konusunda da daha yetenekliydi. Aylin bir an bu kadar miskin olmasına şaşırı. Hiçbir zaman hamarat ve hanım hanımcık olmadığını biliyordu ama kendisini Garfield gibi geniş koltuğa fırlatıp ev işlerini Can'ın üzerine yıkması konusunda bugünkü kadar objektif düşünmemişti hiç. Bir saniye hafif bir suçluluk duyduysa da sonra onun da Can'ın hayatına kattığı renkleri ve güzellikleri hatırlayıp rahatladı. Can her zaman ona çok güç verdiğini söylerdi. Aylin'in karar almak ve uygulamak konusunda daha cesur ve umarsız olduğu bir gerçektir. Hatta bir keresinde, 'sen duygularınla yaşıyorsun ben ise vicdanımla, hangimiz daha şanslıyız dersin' diye sormuştu. Bu soruyu cevaplamamıştı Aylin, hâlâ da cevaplamaktan kaçıyordu belki de bencil bir cevabı olduğu için zihni bu yüzleşmeden hoşlanmıyordu. Öyle ya pek sıkıntıya gelemezdi. Mücadeleyi severdi. Yaşam bir savaş alanıydı ne de olsa. Gel gör ki, o içinden çıkılmaz ruhsal buhranlara hiç gelemezdi, hemen karar alır ve uygulamaya geçerdi. Çünkü kendine dayanarak yaşamayı seçmişti hep. Üniversiteden beri çalışıyordu. Üniversitedeki ilk senesinde âşık olup ilk ilişkisini yaşamaya da aynı ruhla karar vermişti. O zaman evlenmeden olur mu diyenlere nasıl kulaklarını tıkadıysa, Can'ın parasız olmasını vurgulayan aile yakınlarına aynı şekilde aldırmayarak evlilik kararını almıştı. Ve bu kararı aldığına pişman olmamıştı. Ama son bir yıldır yaşanan olaylar gerçekten onu deli edi-

yordu. Can'la hiçbir zaman hayal gücü geniş bir cinsel yaşamları olmamıştı. Bir keresinde Aylin her yere tütsüler yerleştirip ona oryantal yapmayı düşündüğünde –ki sadece bir hoşluk olsun diye bunu istemişti aslında kesinlikle tarzı değildi- Can bundan hiç hoşlanmadığını kendisinden beklenmeyen bir soğuklukta belirtmişti. Ama sonrasında onu takip eden kedi kadın, geyşa gibi fantezilere de büyük bir coşkuyla yaklaştığı söylenemezdi ve beş aya yaklaşan bir süredir coşku bir yana, tenleri temas bile etmemişti. Aylin kendini iyi hissetmeyi umut ederek sıcak kakao yaptı ve yatmadan sevdiği filmdeki sevişme sahnesini üst üste seyretti. Ama kendine daha çok acıdı. Gözlerinin ağırlaştığına sevinerek hemen soğuk yastığına yapıştı. İlk kez rüyasında Kerem'i gördü. Ve gece az önceki yılgın halinden tamamen sıyrıldı.

Can, ikinci konferansını da ezberlediği bir metni okur gibi donuk ve isteksiz olarak verdi. Tüm bu sıkıcı işlerden kurtulmak ve hayallerindeki sıcak, neşeli sese ulaşmak istiyordu. Konferans sırasında bir iki kez bu sesin kulağına edepsiz sözler fısıldadığı duyar gibi olmuştu, o zaman kulakları gerçekten gıdıklanmış, birkaç saniye kekelemesine neden olmuştu. Sonra kendine hâkim olarak bu hayalleri aklından savuşturmasını bilmişti ama konuşmanın sonuna doğru aynı ses bu kez onu fena azarlamış o beter geceyi tekrar yaşatmak suretiyle göğsüne çökmüştü. Can nükseden öksürüğünden dolayı özür dilerek su içti, aynı şeyin tekrar yaşanmaması için soğuk bedeninin içindeki sesi dondurmasına üzülen izin verdi. Böylece öksürmedi ama zehir delirmiş gibi kanında yayılıyordu. Nihayet konuşma bitince, soluklaşan yüzünü aynada nefretle süzdü. Alnı terlemişti. Çantasından ferahlatıcı losyonunu çıkardı. Boynuna ve alnına sürdü. Losyonun boynundan gömleğinin içine akışını sessiz bir ürpermeyle izledi. O losyon yerine boynunda kıvrımlı parmakların süzüldüğünü hayal etti. Zihninde devamlı patlayan flaşlarla değişen görüntülerde aynı parmaklar onu soyup lavanta yağıyla masaj yapıyor, dudaklarını seviyor, sonra da onu denizin karanlık sularına atıyordu. Can çıplak vücudunun denizin dibine doğru inişini görüyor ama her bir hücrelerini hissizleştiren öpüşler yüzünden elini kolunu kıpırdatamıyordu. Bu deliye dönmüş

eller onu çılgın bir sevişmeyle sarhoş ettikten sonra denizdeki yosunlara sarıp karanlık sularda çaresizliğe karışarak uzaklaşıyordu. Can konferansa katılan Litvanyalı bir doktorun kendisine selam verdiğini gördü. Ne zaman böyle düşüncelere bulansa fark edileceğini düşünüp tedirgin olurdu. Kendine çekidüzen verip dışarı çıktı. Ama ısrarlı bir ses arkasından sesleniyordu.

“Can Bey?”

Can koşarken bile yürürmüş gibi gözüken bu minyon kadına baktı. Dizinin hemen üstüne biten mantosunun yakasına lale şeklinde bir iğne takmıştı kadın. Boynundaki yeşil fular, gözlerindeki kahverengiyi bütünlüyor, zarif şapkası ise narin duruşunu ustalıkla tamamlıyordu.

Can, onun yetişmesi için durmasına karşın zorlukla yanına ulaşan incecik bacaklar, Can'ın gölgesine ulaşınca biraz titrer gibi oldular. Can nefes nefese olmasına karşın sesinden asil ve son derece nazik olduğu anlaşılan bu bayanı sevecenlikle süzdü. Bunu yapması belki de doğru değildi ama insanlarla ilgili ilk saniyede oluşan fikirleri her zaman çok etkili olurdu ve bu bayana karşı bir sempati hissetmişti.

“Merhaba ben Deniz. Konferansınızı dinledim. Aslında hiçbir konuşmanızı kaçırmıyorum. Kitaplarınızı da... Sizinle karşılaşmayı çok istiyordum. Eğer vaktiniz varsa bir yerde kahve içebilir miyiz?”

Can böyle direkt bir teklif beklemiyordu.

“Memnun oldum Deniz Hanım. Ama bunun uygun bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Can Bey, size karşı açık olmam gerekiyor, bu ricadan öte bir istek. Gerçekten çok kötü bir durumdayım. Yaşamak için hiçbir sebebim kalmadığını düşünüyorum. Size ne derin bir

ümitsizlik içinde olduğumu açıklamam inanın çok zor. Günlerdir sizi görebilme ihtimaliyle kendimi avutuyorum. Lütfen bu yardımı benden esirgemeyin.”

“Çok üzüldüm. Ama durumunuz bahsettiğiniz kadar kötüyse tedavi olmalısınız. İsterseniz kartımı vereyim. Dönüşte hemen bir randevu alın.”

“Ama bu mümkün değil!”

“Ah pardon, Londra’da mı oturuyorsunuz? Burada da tavsiye edeceğim psikologlar var.”

“Hayır ondan değil. Londra’da oturmuyorum.”

“O zaman karttaki...”

“Hayır beni yanlış anladınız, ben hiçbir yerde oturmuyorum.”

“Nasıl?”

“Göçebe hayatı yaşıyorum. Bir nevi... Bilirsiniz işte bir yerde uzun süre kalamıyorum. Bir süredir buradayım. Ama nerede olursam olayım sizi takip ediyorum. Bu benim hayatımda değişmeyen tek şey ve benim için çok önemli. Anlayabiliyor musunuz?”

“Evet... Yani anlamaya çalışıyorum. Peki öyleyse size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Sadece sohbet etmek istiyorum.”

“Ama belli bir yerde değilseniz, tedaviniz yarıda kalır. Bu da çok anlamsız. Onun için size başka bir...”

“Can Bey, ben tedavi olmak istemiyorum. Sadece sohbet etmek istiyorum. İki arkadaş gibi.”

“İki arkadaş gibi?”

“Evet.”

Can, Deniz'in yüzündeki çaresiz ifadeye baktı bir süre. Yine vicdanının geçit vermediği bir sorgulama sürecindeydi. Karşısındaki kadının teni ne kadar pürüzsüz olursa olsun, alnındaki kırışıklar ve çökük avurtları uykusuz geçen gecelerini ele veriyordu. Can'ın artık usta bir tanı uzmanı olan gözleri onun boynundaki kızarıklıkları da fark etti. Biraz önce narinliğiyle öne çıkan bacaklar huzursuzca titremeye devam ediyorlardı.

"Peki." dedi Can. "Ama çok vaktim yok, ayrıca bunun size bir faydası olmasını beklememeniz gerektiğini de tekrar hatırlatmak istiyorum. Zira tedavi..."

Deniz, onun sözünü keserek araya girdi.

"Biliyorum, teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Nereye gitmek istersiniz?"

"Fark etmiyor. Siz nasıl isterseniz."

"O zaman Knightsbridge'de sevdiğim bir kafe var, pastaları da çok lezzetli oluyor. Ne zamandır oraya gitmemiştim. Eşimle burada öğrenciyken çok giderdik."

"Evli olduğunuzu bilmiyordum."

Can bu cümlelerin vurgusunu oldukça tuhaf bulmuştu ama üzerinde durmadı. Ama anlaşılan Deniz, bu konuyu oldukça önemsiyordu.

"Kaç senedir evlisiniz?"

"Aslında dediğim gibi çok uzun bir süredir tanışıyoruz ama altı senedir evliyiz."

"Uzun süre arkadaşınız yani?"

"Evet."

"O zaman eşinizin eski erkek arkadaşlarını da biliyorsunuzdur belki..."

"Biliyorum."

“O da sizinkileri?”

Deniz’in sesi kafeye girdiklerinde mırıltıyla yok oldu. Vurgulamalarındaki tuhaf imalar Can’ın güçlü sezgilerinden kaçmıyordu ve konunun gidişatından rahatsız olmuştu. Biraz daha böyle devam ederse onu uyarmak zorunda kalacaktı.

“Cüretimi bağışlayın, sizin hakkınızda merak ettiğim o kadar çok şey var ki. Eşiniz ne iş yapıyor, doktor mu?”

“Hayır, dergide çalışıyor.”

Can, masaya oturduklarında menüyü biraz sert bir tavırla Deniz’e uzattı. “Balkabaklı pastasını tavsiye ederim.” dedi. Sesi konuyu değiştirmesi konusunda uyarıcı bir ton taşıyordu.

“Peki tavsiyenizi dikkate alacağım. Balkabaklı pasta ve earl grey çay alıyorum.”

“Süper, ben de aynısından.”

Deniz’in yüzündeki gülümseme az önceki bunaltıcı sorularını silip süpürmüştü. Kesinlikle şeytan tüyü vardı bu kızda.

Can sabırsızlıkla pastasını beklerken, Deniz çantasından onun son kitabını çıkardı.

“Bakın dersime iyi çalıştım.” dedi.

Can, onun yaşını yeni fark ediyordu. Yirmi beş yaşında var mıydı acaba?

“Kitabımı beğendiğinize sevindim.” dedi Can. Cool gözükmeye çalışmasına karşın içinde ılık bir hoşluk hissediyordu.

“Beğenmek ne kelime! Bayıldım. Bakın birçok yerin altını çizdim.”

Can onun gösterdiği sayfalara bakarken altı çizili bazı yerlerin yanındaki tuhaf notları fark etti. ‘Dehşet yüklüyüm’, ‘ölümü düşünmediğim ikinci gün’ gibi notlardı bunlar. Deniz, Can’ın yüzündeki hayret nidasını fark edince çabucak kitabı kapadı.

“Benimle sohbet etmeyi kabul ettiğiniz için size ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz.” dedi. Yüzüne kederli bir karanlık oturmuştu.

“Önemli değil.” dedi Can

Deniz bir süre önüne baktı, gözünden belli belirsiz bir yaş süzülür gibi oldu. Sonra dalgın gözlerini önündeki kitaptan ayırmayarak devam etti.

“Kitaplarınızı ne kadar sürede yazıyorsunuz?”

“Değişiyor. Bazen çok kısa sürüyor bazen de bir kitap dört yılda bitmiyor. Ama ben sizi dinleyeceğimi sanıyordum, hep benim hakkımda sorular soruyorsunuz.”

“Biliyorum, sanırım böylesi işime geliyor. Kendimi anlatacak dermanım yok.”

“Ama konuşmazsanız bu sohbet amacına ulaşmaz ki... Sizi yaşamdan vazgeçirecek kadar kedere sürükleyen şey nedir Deniz Hanım?”

“Bana Deniz deyin lütfen. Bunu bir çırpıda açıklamak bu kadar kolay olsaydı bu sürgünde olmazdım zaten.”

“Sürgün?”

“Göçebe hayatımdan bahsediyorum.”

“Bu seçimden memnun değil misiniz?”

“Hayır ama başka şekilde de huzur bulamıyorum.”

“Peki sizi buna mecbur bırakan nedenlerden bahsedelim, madem ki bu tam anlamıyla içinize sindirdiğiniz bir çözüm değil, bu yolu seçmenize sebep olan nedenler üzerine yönel-

meliyiz, sanırım sorunun kaynağına buradan ulaşabiliriz Deniz Hanım, pardon Deniz...”

“Yani ne diyeceğimi bilemiyorum, sadece belli bir süre sonra boğulacak gibi hissediyorum. Kendime acıyorum, kendimden nefret ediyorum ve aklıma ilk gelen şey uzaklaşmak oluyor.”

“Ama neden?”

“Belli bir nedeni yok.”

“Mutlaka olmalı. Ne zamandır Londra’dasınız?”

“Üç aydır.”

“Henüz buradan gitme isteği duymadınız değil mi?”

“Hayır.”

“Buradan önce neredeydiniz?”

“Eskişehir.”

“Ne yapıyordunuz?”

“Okuyordum. Öğrenciydim yani.”

“Anladım. Yurtta mı kalıyordunuz, yalnız mıydınız?”

“Bir arkadaşım ile aynı evi paylaşıyordum.”

“Arkadaşınız? Sevgiliniz değil mi? Merak etmeyin burada anlattıklarınız aramızda kalacak.”

“Aaa buna eminim. Bir kız arkadaşımdı.”

Bunu söylerken elleri titremişt i.

“Yakın bir dostunuz sanırım.”

“Öyle evet. Yani öyleydi.”

“Şu an görüşmüyor musunuz?”

“Hayır.”

“Ne zamandır görüşmüyorsunuz?”

“Dört aydır hiç görüşmüyoruz, öncesinde birkaç kere buluştuk.”

“Aranız neden bozuldu, bunu paylaşabilir misiniz?”

“Hayır.”

“Ama yaşadığınız olayın buraya gelmenizde etkisi oldu değil mi?”

“Evet.”

“Burada yalnız mı yaşıyorsunuz? Ailenizle görüşüyor musunuz?”

“Babamı bir sene önce kaybettim. Annemi hiç tanımadım. Belki bir kardeşim olsaydı her şey daha kolay olurdu.”

“Haklısınız. Burada ne yapıyorsunuz?”

“Şimdilik bir markanın reklam danışmanlığını yapıyorum. Ama çok memnun olduğumu söyleyemem.”

“İnsanın sevdiği işi yapması önemli. Burada görüştüğünüz dostlarınız var mı?”

“Arkadaşlarım var.”

“Yalnız değilsiniz yani?”

“Aslında genellikle yalnızım.”

“Bu arada canınızı sıkın ya da sizi etkileyen başka bir olay oldu mu?”

“Hayır”

“Bakın Deniz, bana karşı dürüst olmanız önemli.”

“Biliyorum.”

“Güzel. Ben bir çay daha söyleyeceğim. Siz de alır mısınız?”

“Lütfen...”

Can bir saattir uzayıp giden konuşmada bir türlü sorunun kaynağına inemiyor, devamlı olarak Deniz’in kendisinden bir şey gizlediği hissine kapılıyordu. İtirafı bu kadar zor olan ve onu bu derece kedere sürükleyen sır ne olabilirdi ki? Nasıl bir yaklaşım izleyerek onun kendisine açılmasını sağlayabilirdi? Ya da nasıl bir metotla onun kendini bu yüzleşmeye

hazırlamasını kolaylaştırırdı? Bir an düşüncelerinin bir başkası için ne denli yoğun ve gerçekçi olduğunu fark etti. Oysa kendi tam bir kaçaktı. Kendinden kaçak. Yüzleşme bir yana, gerçeğin zerresinden nasibini almamış hayatını sessiz sedasız sürdürüyordu. Şu anda büründüğü bilir tavırlar yıllarca okuduğu kitapların ve aldığı eğitimin sonucu oluşan teorik bilgiler miydi sadece? Ruhunu aşamalardan geçirerek olgunlaştırmayı başaramamış mıydı? Yoksa içindeki bir türlü büyümek istemeyen çocuk muydu naifliğinin sebebi? Başkasına yardım ederken nasıl derinlikli analizler yapıyor, nasıl ustaca yorumlarla sorunları eşeliyor, sağlam adımlarla çözüme ilerliyordu. Ama kendi sorularının bir tanesine bile cevap verebilmekten acizdi. Böylesine bir ikilemi kim açıklayabilirdi? Bir an kendini de birine fikir danışırken düşündü. Bir psikologun başka bir psikologa fikir danışması çok mu garip olurdu? Deniz de bir süredir dalgın duruyordu. Can'ın onu sistemli bir şekilde psikologla görüşmesi için ikna etmesi gerekiyordu. Çünkü o her ne kadar bunun bir sohbet olduğunu söylese de, aslında beklentisi, içindeki karanlığa bir çıkış yolu aramaktı. Can, onun kendisine yönelik ilgisinin ve onu daha hiç tanımadan bu derece güveniyor olmasının nedenini bilmiyordu. Ama bir kez bu kızın zorlayıcı dünyasına girmişti ve ona en azından bir yol göstermekle yükümlüydü.

“Deniz, gördüğünüz gibi bu şekilde bir sonuca ulaşılmıyor. Lütfen bir psikologa görünmeniz konusundaki ısrarımı ciddiye alın.”

“Ben bu sohbetin benim için daha faydalı olduğunu düşünüyorum. Aslına bakarsanız kendimi sabahkinden oldukça iyi hissediyorum. Hem hiçbir psikolog beni sizin kadar iyi anlayamaz.”

“Bu yanlış bir yaklaşım... Neden böyle düşünüyorsunuz?”

“Çünkü sizinle aynı kaderi paylaşıyoruz.”

Can bu iddialı cümle karşısında sarsılmıştı. Şimdi bu kızın çok daha ciddi problemleri olabileceğini düşünüyordu. Eğer hastası olsaydı, şizofren ihtimalini bile değerlendirirdi.

“Sevgili Deniz, böyle bir kanıya nasıl vardınız? Kaderimizin bize neler sunacağını nereden bilebiliriz?”

“Doğru... Bilemeyiz. Benimki sadece bir his. Saçma olduğunu düşündüğünüzü biliyorum. Ama bu bilinçli düşündüğüm bir şey değil. Böyle hissediyorum.”

“Belki de çok yalnız kalıyorsunuz, aşamadığınız sorun her neyse belli ki zihninizi haddinden fazla yoruyor, içinden çıkamadığınız için kendinize tutunacak bahaneler yaratıyorsunuz. Ama gerçeğe dayanmayan düşünceleriniz sizi daha karamsar hallere sürükleyebilir. Kendinize güç verecek bir dayanak bulma gayretinizi anlıyorum ve burada anladığım kadarıyla bu dayanak ben oluyorum. Bir şekilde fikirlerim, yazdıklarım kendinizi iyi hissettiriyor. Bu elbette güzel. Ama alt metninde olmayan yorumlar yaratmanız ve zamanla buna inanıp kendinizi ikna etmeniz sağlıklı bir tutum değil. Size tekrar söylüyorum...”

“Bir sonraki görüşmemizde bunların üzerine konuşuruz, olmaz mı?” Deniz ikinci kere sözünü kesiyordu.

“Bir sonraki görüşme mi?”

“Evet, böylece çekip gitmeyi mi düşünüydünüz?”

“Ama bu konuda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Can Bey, sizinle konuşmak zorundayım.”

“Ama bu şekilde devam etmenin bir anlamı yok. Neden dediğimi yapmamakta ısrar ediyorsunuz?”

“Bu ısrar değil. Beni birazcık anlamaya çalışın.”

“Deniz lütfen. Burada tavrımı koymak zorundayım. Düzenli olarak bir psikologa gitmek durumundasınız.”

“Eğer bir daha gelmeyecekseniz sonuçlarına da katlanırsınız.”

“Bu da ne demek?”

“Size yaşamak için bir sebebim olmadığını söylemiştim. Bu vicdan azabıyla yaşayabilerseniz yaşarsınız.”

“Beni çok zor bir durumda bırakıyorsunuz.”

Can ona son bir kez baktı, bu inci narinliğine karşı koymak mümkün olabilir miydi? Aklına denizyıldızı hikyesi geldi. Aylin bu görüşmeleri mutlaka yanlış anlayacaktı. Belki de haberi bile olmazdı.

“Tamam.” dedi Can. “Ne zaman buluşmak istiyorsun?”

İlk defa ona “sen” diye hitap ediyordu. Bu ani samimiyeti planlamamıştı. O da zaten artık eskisi gibi plan yapmıyordu. Olayları akışına göre yaşamayı öğrenmişti. Deniz, bu samimiyeti coşkuyla karşıladı. Gözlerinde iki saattir uğraşıp da göremediği pırlıttıyı bu saniye görüyordu Can. Demek başından beri böyle içten bir yaklaşım bekliyordu kızıcağız. Bu dünyada kim anlaşıldığını görme arzusuyla yanıp tutuşmuyordur ki... Belli ki Deniz de Can tarafından anlaşıldığını, sorunlarının soyut ve uzak değil, pekâlâ onun tarafından da tanımlanır insanca zaafılar, yanılığlar veya zihinsel tuzaklar olduğunu bilmek istiyordu.

Deniz ona ne zamandır aradığı oyuncağı bulmuş bir ocuk gibi gülümsüyordu. Can, pazartesi günü dönecekti. Pazar günü Covent Garden’da buluşmaya karar verdiler. Aslında bu buluşmanın da son olmayacağı belliydi. Ama ikisi de dillenmeden, itiraz etmeden, sormadan yarını beklediler.

Aylin, Pırıl ve Duran'la bebekteki kafede güneşin tadını çıkarıyordu. Uzun yağmurlu günlerin ardından güneşe kavuşmak insana gerçekten moral veriyordu. Pırıl bir süredir Amsterdam'a Steve'in yanına gitmekten bahsediyordu. Aylin ise Can'ın Londra'ya vardığını haber veren mesajından sonra bir daha ne aramış ne sormuştu. Can da arayabilirdi ama o da arama gereği duymuyordu. Demek ki ikisi de hallerinden memnundular. Bu ay dergi oldukça iddialı olduğundan Aylin'in keyfi yerindeydi. Bu kadar çaba sarf etmesinin nedeninin Kerem'e karşı üstün gelmek olduğunu pekâlâ biliyordu. Her zaman bu tarz güç mücadelesine girmekten hoşlanırdı. Ama bunu asla belli etmezdi. Akşam Sahara'ya bir aydır kendini paralayana o değilmiş gibi bir sükunetle süzülecek, bu yalancı olgun hallerini de asla tam bir iç huzuruyla yapmayı beceremediği yoga ve pilatese bağlayacaktı. Kerem, onu başarısından dolayı tebrik etmeye gelirse, o da umursamaz bir tavırla onu övecekti. İnsanların hırsıyla ilgili yaptığı yorumlara bilgece yanıtlar verirken, kendi hırsının yapıcı olduğu, her zaman iç huzur ve manevi zenginliğini beslemeye yönelik bir hayat görüşünü benimsediği palavrasını atacaktı. Ama bunu öyle bir bilge tavırla yapacaktı ki, herkes inanacak, zaman zaman rahat bir uykuyu bile ona reva görmeyen hırs fırtınalarını asla bilemeyeceklerdi. Aylin bunu düşünürken keyifle gülümsedi. Akşam

giyeceği elbise günler öncesinden hazırdı zaten. Böyle *eventleri* hiçbir zaman geçiştirmezdi. Hazırlıksız yakalandığı durumlar ve normaldeki miskinliği bir yana, bir davete giderken her şeyin mükemmel olmasını ister ve bunu yapardı da. Pırıl ve Duran, Murathan Mungan'ın son kitabı üzerine konuşuyorlardı. Anlaşılan Pırıl kitaptan çok etkilenmişti. Aylin bir süre onları dinledi. Ama konsantre olması neredeyse imkânsızdı. Kuaför randevusuna da kırk dakikadan az bir zaman kalmıştı zaten. İzin isteyerek yanlarından ayrıldı. Ama kuaföre gideceğini söylemedi. Günün geri kalanı hummalı bir hazırlıkla geçti. Bu arada akşamdan önce Kerem'le karşılaşma ihtimalini düşünmekten kaçıyor, hatta deli gibi korkuyordu. Ama her şey istediği gibi gelişti. Tevazu gösteremeyecek kadar açık bir biçimde ışıldadığını fark ediyordu. Bu görüntüye kavuşması tabii ki uzun süredir yaptığı araştırmaların bir ürünüydü. Pırıl ve Duran'dan aldığı ipuçları sayesinde hem cazibeli ve güzel olup, hem de abartılı gözükmekten kendine hayran bırakmayı başarmıştı. Aylin zarafetle Ardalar'ın yanına yürüdü. Arda onu baştan aşağı süzdükten sonra; “Kızım var ya tek kelimeyle yıkılıyorsun! Bu akşam erkeklerin başını döndüreceksin. Seni hınzır!” dedi.

“Eee olsun o kadar!” dedi Aylin, Arda'ya göz kırptı. Garsonun uzattığı tepside bir beyaz şarap aldı. Arda da bu gece için oldukça şıktı. Parıltılı ceketi ‘bu gecenin devamına hazırım’ der gibi bir iddia içindeydi. Ceketiyile uyum içinde kıpır kıpırdı. Bir yandan çikolata toptanlarından yiyor, bir yandan şan fıstık atıyordu ağzına.

“Hayrola?” dedi Aylin.

“Ben de ne zaman soracaksın diye bekliyordum. Benimki de burada.”

“E gitsene yanına!”

“Gideceğim de müdürü bir saattir esir aldı zavallıyı, bak-sana şunun suratına... Zırva dinlemekten ne kadar sıkıldı zavallıcık, ay ben kıyamam ona! Çok tatlı değil mi?”

Aylin, arkasını dönüp gerçekten müdürün konuşmasından çok sıkıldığı belli olan sarışın adama baktı. Çiçekli bir gömlek ve uçuk mavi bir takım giyiyordu. ‘Tam Arda’ya göre’ diye geçirdi içinden Aylin.

“Nasıl buldun?” dedi Arda, heyecandan ne yaptığını bilmiyor gibiydi. Aylin bu soruya biraz şaşırды.

“İyi birine benziyor.” Dedi, aklına diyecek bir şey gelmiyordu. Arda’nın son tıkindığı şan fıstık boğazına kaçmıştı.

“Sakin ol.” dedi Aylin. “Bu ne heyecan böyle!”

“Ay sorma, şu anda bir tabak semizotu da yesem bende afrodizyak etkisi yapar yani, durumumu anlatabiliyor muyum?”

“Evet!” dedi Aylin. “Gayet iyi anlattın.” Bir süre sonra Eda’nın onları aradığını fark edince Arda’yı kendi çılgın dünyasında bırakıp oradan uzaklaştı.

Eda son derece keyifsiz gözükiyordu. Yüzünde ve hatta burnunun üstünde kocaman bir sivilce çıkmıştı. Arkası kaçık külotlu çorabıyla böyle bir geceye katılması da her zamanki salaşlığıyla açıklanamazdı herhalde.

“Edacım biraz keyifsiz gördüm seni. Tatsız bir şey olmadı inşallah?”

“Sen bugün gazete okumadın sanırım.” Aylin koşuşturmasından gazetenin geldiğini bile fark etmemişti ama, “Yooo okudum.” deyiverdi.

“Magazin ekini peki?”

“Aaaa ona bakmadım, ne olmuş ki?”

“Volkan, Handan Tanyel’le yemeğe çıkmış.”

“Şaka yapıyorsun?”

“Çok ciddiym.”

“Ee bize bir şey demedi hiç, nasıl olmuş bu?”

“Nasıl olacak! Bizimki ‘size şöyle hayranım böyle bitiyorum’ diye yapışmıştır kadına.”

“Yani aslında tahmin etmek zor değil...”

“O zaman benim halimi de tahmin edersin...”

“Edacım ama o bir saplantıydı Volkan için, ben ikisi arasında bir ilişki olacağına inanmıyorum. Bence o yemekte birbirlerinden ne kadar farklı, birbirleriyle hiç alakası olmayan tipler olduklarını anlayıp kaçacak yer arayacaklar. Bak görürsün.”

“Keşke öyle olsa!”

“Olur olur... Boş ver sen.”

“Violina Dergisi’nden gelmeye başladılar. Pelin’le tanışmış mıydın sen? Life&Style editörleri. Benim çocukluk arkadaşımış meğerse, geçen gün Facebook’ta beni ekleyince öğrendim.”

“Aaa ne hoş bir sürpriz...”

“Şu da Kerem Günseli galiba... Baksana kızlar nasıl etrafında yığın oluşturdu.”

“Ne?” Aylin şarabı üstüne dökecekti ki, ani bir refleksle çekilince sadece koluna geldi. Eda ona hayretle bakıyordu.

“Aylin iyi misin?”

“Evet.”

“Sen tanıyor musun Kerem’i?”

“Evet, bir kere konuşmuşluğum var.”

‘Bir kere mi?’ Beyaz yalanlar da ne rahat söyleniyormuş, özellikle de insan kendine karşı pek bir pişkin oluyormuş.

“Nasıl bir tip? Dışarıdan görüldüğü gibi ukala mı?”

“Hem de nasıl, kılın teki! Hiç tipim değil.”

“Bence de.”

“Nasıl?”

“Senin tipin olmadığı belli zaten.”

“Nerden belli?”

“Eee Can’la evlisin. O çok duyarlı, nazik biri.”

“Aaa evet tabii, aklım başka yere gitti birden ondan sordum.”

“Offfff!”

“Ne oldu?”

“İçime fenalık geldi birden. Burada havalandırma iyi çalışmıyor mu ne?”

“Valla ben üşüyorum, sen çok ateşlisin herhalde.”

“Herhalde.”

Aylin onun muzip imasına şakayla karışık bir tonda cevap verdi. Kendi muzip gülüşünü hislerinin rehabetinden yayarak uzatıyor, dudaklarını bir türlü toparlayamıyordu. Bunda beşinci şarabını içiyor olmasının etkisi de olabilirdi. Ve bu amacından uzaklaşıp enginlere açılan gülüşten Kerem de nasibini aldı. Onca kalabalığın arasında, üstelik sarışın mini etekli bir kızla sohbet ederken keskin bir nişancı gibi gözlerini tam da Aylin’in tebessümüne kilitledi. Yüksek sesli müzik ve hareketli kalabalık kendi uğultusunda akıp giderken, Kerem davetsizce ve küstahça (ama pek de haksız olmayarak) üzerine alındığı tebessüme biraz daha cüretkar bir gülüşle karşılık verdi. Aylin kontrolünden çıkan bu göz temasında basit bir selamlaşmanın ötesinde mesajlar

gönderildiğini fark etse de uyuşan bedenine hükmedemiyordu. Üstelik de köşedeki aynadan yanaklarındaki pembeliğin arttığını gördü. Allığı zaten gece için fazla fazla sürmüştü. Şimdi tam *Şeker Kız Candy* gibi ortalıkta dolanacaktı. Dergi patronu Engin Bey geceye son dönemin yükselen mankeni Şermin Tarhunoglu'yla katıldı. Özellikle hanımlar iki çocuklu eşini bırakıp da bu genç kızla birlikte olduğu için Engin Bey'e karşı cephe almışlardı. Aylin de bu nedenle ona karşı biraz mesafeli duruyordu. Hatta derginin belli bir hissesinin Yüksalın Grubu'na satılacak olması konusunda bu nedenle olumlu görüş belirtmişti. Aylin, Pırıl'la kadınların değişmeyen bazı çıkmazlarıyla ilgili hararetli bir konuşmaya dalmışken, arkalarında birkaç kızın şuh kakhahası duyuldu.

“Parti ne zaman dedin Keremcim?”

“Dört Nisan'da.”

Deminki sarışın kız, Aylin'e son derece basit gözükken bir şirinlik çabasıyla Kerem'le konuşuyordu. Kerem'in bu durumdan hoşnutsuz olduğu söylenemezdi. Ama elleri cebinde yavaş aksak konuşmasından bir gayret içinde olmadığı da seçilebiliyordu. Gel gör ki her şey duruşunda gizliydi. Aylin, daha önce ona bu kadar dikkatli bakmamıştı. Onu ne zaman görse içini huzursuzluk kaplıyor ve kaçıyordu ne de olsa. Oysa şimdi gözleri flulaşmadan ona uzaktan bakabiliyordu ve ilk fark ettiği onun kendinden emin duruşuydu. Bu nasıl bir özgüvendi böyle... Kızlar seve seve ipleri onun eline veriyordu belli ki. Kontrolü ve olaylara hâkimiyeti her halinden belli oluyordu. Kurnazlığını bile sempatikliğinde güzelce harmanlamıştı. Aylin bir an ürperdiğini hissetti. Bu tufanla baş edebilecek gücü var mıydı?

“Demek ki Koç burcuymuş!” dedi Pırıl.

“Doğum günü partisi olduğu ne malum?” Aylin hoşnutsuz bir tavırla Kerem’i süzüyordu.

“Ne bileyim, bana öyle geldi.”

“Aman neyse ne, ben zaten inanmam burçlara!”

“Yaa nasıl hâlâ inanmam diyorsun? Astroloji diye bir şey olduğunu inkâr edemezsin.”

“Tamam da Pırlıcm, benim ilgimi çekmiyor.”

“Ama geçen sene astroloji haritanı çıkartmaya gittiğimizde kadının anlattıklarına ‘aynı beni anlatıyor’ diyordun.”

“Off Pırlı, inan şu an kadının ne dediğini hiç hatırlamıyorum. Kendi burcumun ne olduğunu bile unutuyorum. Düşün artık.”

“Yay burcusun, yükselen ve ay burcun da Aslan!”

“Ay bir de onlar vardı değil mi?”

“Tabii hepsini birlikte değerlendireceksin.”

“Peki Pırlıcm, o değerlendirmeleri bana sen yaparsın yalnız, ben hiç uğraşamayacağım.”

“Aaaa Duran geldi, yanlış tarafa gidiyor şapşal dur şuna bakıp geliyorum.”

Pırlı her zaman yaptığı gibi bir anda toz olunca, Aylin limon gibi ortada kalmıştı. Hem ne yapacağını bilemiyor hem de çaresizliğini belli eden ekşi yüzüne bir çare bulamıyordu. Kerem’le göz göze gelmemek için bir ayakkabısına bir tavana bakıyordu ki, boynu fena halde ağrımaya başlamıştı.

“Gözlerimi kamaştırıyorsun.”

“Efendim?” Kerem o şaşaalı hayran kalabalığından ne ara sıyrılmıştı da yanına gelmişti? Bu çocuğun enerjisine akıl sır ermiyordu.

“Çok güzelsin.”

“Teşekkür ederim.”

Kerem o kadar dominant bir karakterdi ki, karşıdakinin tutukluğuna hiç takılmıyordu. Hiçbir şey yapmadan dursanız bile sizi hiç yorulmadan kasırgasına katıp götürür, siz saçınız başınız birbirine karışmış bir halde olan biteni anlamayı çalışırken o olayı idare etmiş, hevesini almış, işinin başına dönmüş olurdu.

“Seni tebrik etmek için geldim.”

Aylin neden bahsettiğini çok iyi biliyordu ama anlamazlığa gelmek hoşuna gittiği için öylece sorar gözlerle baktı.

“Dergiden bahsediyorum. Sizin derginin değişik bir düzeni olduğunu biliyorum.”

‘Her şeyden de haberi var gıcığın!’ Aylin onun kendinden emin konuşmasını izlerken az önceki analizlerinde hiç yanılmadığını anlıyordu. Ama yakından bakınca tek fark ettiği bunlar değildi. O gece aklını başından alan vücut ‘bana boşuna üstün cazibe denmiyor’ dercesine karşısında duruyordu. Aslında durmuyordu. Bu nasıl bir enerjiyse, bu çocuk dururken bile durmuyordu sanki. Gömleğin içinden gözüken kasları ve neredeyse ten kokusu olduğuna ikna olacağı kadar kendisiyle bütünleşmiş bir parfüm... Aylin ciddi gözükmeye çalışarak onu dinliyordu. Çünkü Kerem de son derece ciddi konuşuyordu.

“Yaptığın yeniliklerden çok bahsediyoruz. Sen bir dergi müdüründen çok ötesin biliyorum.”

Kısa bir konuşmada ne çok “biliyorum” sözü geçmişti öyle. Kerem duraksamadan devam ediyordu. Bir kere “ee–

aa” gibi duraksama sesi çıkarmamıştı, her kelimeye hak ettiği vurguyu vererek konuşuyordu.

“Yaratıcılığının bir sınırı var mı merak ediyorum, bu merakın beni ne kadar motive ettiğini tahmin edemezsin.”

‘Ederim tombul dudak!’ Aylin zihnindeki erotik isyan-kârları kontrol edemiyordu. ‘Ben neler düşünüyorum böyle... Hayır karşımda sadece bir meslektaşım var ve bana övgüler yağıdırıyor, ben de onore oluyorum hepsi bu... Aslında hem onore hem tahrik oluyorum.’ Aylin’in zihin dünyası kontrolden çıkmıştı. Kendini cimciklemesi, öksürmesi tıksırması ve hiçbir uyaran onu mantığa geri döndüremiyordu. ‘Kendine gel Aylin kendine gel!’ Bu sözleri içinden defalarca tekrarlasa da bir süre sonra harfler kendi tuzaklarını kuruyor ve haince yer değiştirerek ‘şu an bu kollara teslim olmak istiyorum, bu bakışlar beni deli ediyor’ şeklinde geri dönüyorlardı. Aylin kendi *cool* duruşunu bozmamak için gösterdiği çabadan bitap düşmüştü ki, nihayet Kerem’in söyleyecekleri bitti.

“Kısacası sana hayranım Aylin!”

Aylin, şehvet tuzaklarından kurtulup konuşmaya başlayacağı için derin bir nefes aldı. Bu nefes o kadar derin oldu ki, Kerem onun konuşmasından sıkıldığını zannetti. Ama Aylin onun bozulduğunu fark edemeyecek kadar şuursuzdu.

“Teşekkür ederim.” dedi. “Aslında ben de seni yazı dizinden dolayı tebrik etmek istiyordum. Çok...”

Burada ne diyecekti? ‘Baştan çıkarıcı’ dese olmazdı her ne kadar yazının tanıtımı bu şekilde de olsa, özellikle şu anda bu sözü söylemekten kaçınıyordu.

“Çok orijinal ve sürükleyici!” Bunu bir çırpıda söylemişti. Üzerine büyük bir yudum şarap içti.

“Bunu duyduğuma çok memnun oldum. Özellikle de ilham kaynağımdan bu iltifatları almanın hazzı tarif edilebilir mi bilmiyorum...”

Haz kelimesi bu kadar mı imalı söylenebilir? Aylin bu kadar ayrıntılara takıldığı için rahatsız oldu. Belki de her şeyi yanlış anlıyordu.

“İlham kaynağın?” Bunu söylerken gözleri ‘cevabını zaten biliyorum şeker surat, sadece kendimi tatmin etmek istiyorum’ dercesine süzöldüler.

“Sensin!”

Kerem bunu söylerken Aylin’in oyununa gönderme yapan bir şekilde gülümsedi. Böylece ince zekâsını ve kül yutmaz halini bir kez daha göstermiş oldu.

“Çok şaşırdım, nasıl oldu bu bilemiyorum...” Aylin söyleyeceklerini acıklı bir şekilde gevelerken deminki sarışın kız Kerem’e seslendi.

“Kusura bakma Aylinecim gitmem gerekiyor ama en kısa zamanda görüşeceğiz.” dedi ve göz kırptı.

Burada da ‘sen benim her şeyi anladığım gerçeğine takılma, senin tüm salaklığına rağmen ben bu oyundan zevk alıyorum’ demiş oluyordu. Aylin nasıl olup da her şeyi bu kadar güzel analiz edebildiği halde davranışlarında moron olmakta ısrar ettiğini anlayamıyordu. Yine ne yapacağını bilmez bir halde kalabalığın ortasında duruyordu. Çok da sıkışmıştı. Öyleyse niye tuvalete gitmeyip orada kazık çakılmış gibi bekliyordu... Utanmasa altına kaçırıp bir de ağlayacaktı. Bu sefilliğe bir son vermesi gerekiyordu. Ama kararlı ilk adımını atmıştı ki, gördüğü manzara onu yeniden

dondurdu. Kerem, sarışın kızın dudağına bir öpücük kon-
durmuş, belinden tutmuş, arabasına doğru gidiyordu. Tüm
bunları yaparken tam da Aylin'e bakıp gülmeyi ihmal et-
memişti. Bir gecede bu kadarı da fazlaydı artık. Aylin başı-
nın döndüğünü hissetti. Tuvalete doğru bir hışımla yürür-
ken, “Ben aptalın tekiyim, ben aptalın tekiyim!” diye sayık-
lıyordu. Aynada çabucak sinirli hareketlerle makyajını taze-
ledi. Yanındaki kızların konuşmalarını uğultu şeklinde du-
yuyordu. Onlar konuştuğu hareketleri daha çok hızlandı.

“Bizimkini gördün mü?”

‘Hooppp allık tamam!’

“Kim Kerem mi?”

‘Ruj sürüldü!’

“Fena âşık olmuş...”

‘Saç baş tamam, çok güzelim...’

“Aman o âşık olur mu ya!”

‘Kıyafetim süper!’

“Valla sen de âlemsin! Kerem bu, tam bir...”

Ve dışarıdayım. Uğultu bitti.

Aylin ikram edilen kanepeleri hırsla yerken bir faciayı
ucuz atlattığını düşünüyordu. “Ne halt olduğu en baştan
belliydi aslında.” dedi içinden. Can şu an ne yapıyordu aca-
ba? Kim bilir hangi ruhsal problem üzerine gereksiz yere
kafa yoruyordu? ‘Yazık...’ diye iç geçirdi içinden. Sonra
‘en azından benim gibi köpekbalıklarının arasında mücade-
le vermiyor’ diye düşündü. Gerçi güvenli sularda yüzmekle
yetinmesini bilseydi bu işler başına açılmazdı. Ama yetin-
mek? Bu kelime bile çok acizdi onun için. ‘Yenilik, mace-

ra, sürpriz...’ “Evet işte bunlar benim kelimelerim!” dedi keyifle. Ama hangi keyif? İki dakika sonra yeniden sahne gözünde canlandı. Şimdi öfkenin yanında kıskançlık da hissediyordu iyi mi! Giderken o pis pis sırtması kışkırtmak değil de neydi ‘Offff ne bela bir çocuk bu! Nereden geldi aklıma! Dikkatimi başka bir yere vermeliyim... Bu havyarın çeşidi ne acaba? Ben de kızlara böyle kanepeler hazırlayabilirim. Evet evet hem lezzetli hem de pratik...’ derken yine o öpüşme sahnesi!!! Ne yapsa aklından çıkmıyordu. Tadı kaçmıştı işte. Aylin sonunda bunu kabullendi ve saat 22.00’ye gelirken partiden ayrıldı. Neyse ki kimse bu kadar erken ayrılmasının üzerinde durmadı. Trafik açık olduğundan on dakikada evdeydi. Makyajını silmeye lüzum görmediğinden hemen eşofmanlarını giyip kendini koltuğa attı ve o anda zaman durduğunda, vakit cumartesi akşamı 22.30’dı. Aylin uyuması mümkün olmayacağından ne halt edeceğini bilmeden öylece duruyordu. Sinirlerini yatıştırmak için melisa, lavanta ve adaçayından bir karışım hazırladı. Yeniden kanepeye uzandı. Gözlerini kapadı ama kesinlikle uykusu yoktu. En sonunda Can’ı aramaya karar vermişti ki telefon çaldı. Aylin, arayanın Can olduğunu düşündü. Aralarında böyle bir çekim vardı. Hep ‘kalp kalbe karşı’ diye açarlardı bu telefonları. Aylin telefonu açtığında bu cümleyi duymayı bekliyordu. Can’a doğal haliyle görünmeye çekinmediğinden süt dökmüş kedi gibi çıkan sesiyle “Efendim?” dedi.

“Aylin?”

“Evet.”

“Ben Kerem, sesin biraz değişik geldi de tanıyamadım. Partiye geri döndüm yoktun. Pırıl eve gittiğini söyledi ben de onun için eve geldim.”

Aylin öylece duruyordu, bu bir kâbus muydu yoksa aklını mı kaçırmıştı? İçinden çılgılık atmak geliyordu.

“Aylin orda mısın?”

“Evet...”

“Ne bileyim, bir şey demeyince...”

“Duydum.”

Duydum mu? Bundan daha moron bir cevap olabilir mi? Ama o sahne aklından gitmiyorken fazla bile iyimser olduğu söylenebilirdi.

“İyi. Rahatsız ettim sanırım.”

Aylin yine susuyordu

“İyi geceler...”

“Sana da.” Aylin tam telefonu kapatacaktı ki Kerem’in sesini duydu.

“Aylin?”

“Evet?”

“O sadece arkadaşım.”

“Kim?”

“Biliyorsun işte, partideki kız. Sinem sadece arkadaşım.”

“Bana niye açıklama yapıyorsun ki?”

“Hiç...”

Kerem ilk defa kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, can alıcı bir cümleyle devam etti.

“Senin de yalnız olduğunu biliyorum.”

İşte yine bir ‘biliyorum.’ Bu kadar şeyi nereden, nasıl bilebiliyordu?

“Ne? Ne demek bu şimdi?”

İşte bu kesinlikle Aylin’in beklemediği bir cümleydi. Ne diyeceğini bilemiyordu. En iyisi kestirip atmak ve sabaha kadar sinirden kendini yemektir.

“Kerem sen ne dediğinin farkında değilsin, ben kapatıyorum.”

“Ben her yaptığımın bilincindeyim merak etme. Sen bazı şeyleri anlayamıyorsun.”

“Neyi mesela?”

“Sana âşık olduğumu.”

Aylin’in kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Buna hiç hazırlık değildi ki, dışarıda bardaktan boşanırcasına bir sağanak başlamıştı. Kerem’in avizenin öbür ucunda heyecanlı soluklarını duyuyordu ve dili lal kesilmişti.

“Kerem...”

“.....”

“Kerem?” Evet devamı nerde? Aklına hiç mi bir şey gelmez insanın? Biraz dudaklarını ısırды, dışarıda yağmur gide-rek artıyordu.

“Kapatmam gerekiyor.”

Söylediğine kendi bile ikna olmamıştı. İçi içini yiyordu. Bu kadar uzun bir beklemenin sonunda aklından geçen cümlelerin gerçekten bu olduğuna kim inanır seni sersem! Onu en baştan söyleyecektin! Aylin’in aklından aynı anda o kadar çok şey geçiyordu ki...

“Aylin lütfen gel. Sana hem bu kadar yakın olup hem de bu kadar uzak olmak çok zor. Gecelere fazlasıyla hüznü yüklememiş mi?”

“Nasıl?”

“Sana çok seslendim, hiç duymadın mı?”

“Keman... Tabii duydum, çok güzeldi... Müzik yani...”

“Gel artık sabrım tükeniyor. Bu gece gel!”

“Ama...”

“Bekliyorum. Bana birazcık da olsa güven.”

“Peki ama film izliyordum, bir saat sonra inerim.”

“Tamam.”

Film bahanesi de tüm saçmalıkları gibi havada asılıp kalmıştı. Şimdi deminki tutuk kadın yerine deli gibi ortalıkta koşan bir *roadrunner* vardı. Tüm hazırlıklarını –ki tüm bu hazırlıkları ne için yaptığını düşünemeyecek kadar masum olduğu şüphesizdi- sadece yirmi dakikada bitirince daha fazla oyalanamayacak kadar heyecanlı olduğundan merdivenlerden aşağı yuvarlanırcasına inip Kerem’in kapısına ulaştı. Zile içindeki çelişkilerin baskısından hırsıyla bastı. Ama Kerem kapıyı açınca, daha önce yaşadığı şokun şu an gördüklerinin karşısında bir hiç olduğunu düşünüyordu. Kerem karşısında yarı çıplak bir halde duruyordu. Anlaşılan yeni banyodan çıkmıştı ve belindeki havlu ince bir düğümle bağlandığından her an kayacakmış gibi bir izlenim veriyordu. Aylin dilini yutmuş gibiydi. Kerem, durumda garipsenecek hiçbir şey görmediğini açıkça belli eden gülümsemesiyle karşıladı onu.

“Erken geldin.” Dedi.

“Bu... Bu da ne şimdi? Bunu yapmak hoşuna mı gidiyor? Ben gidiyorum!”

“Aylin ne oldu? Yine ne yaptım?”

“Saygısız, ukala ve küstahsın tamam mı? Beni geldiğime pişman ettin.”

Kerem, onu kolundan sertçe tutarak kendine çekti. Bu esnada hafifçe sarsıldığı için Aylin’in gözleri fâl taşı gibi açılmıştı.

“Ne yapıyorsun sen?”

“Gidemezsın!”

“Ne demek o?”

“Sana farklı ve tuhaf geliyor olabilirim ama sana âşık oldum diyorum. Neden beni dinlemeyi reddediyorsun?”

“Çünkü seni ne zaman ciddiye alsam başka bir tuhafılığına şahit oluyorum.”

“Şu halimi kastediyorsan bir saat sonra geleceğini söylediğin için hemen düş alıp çıkarım diye düşünmüştüm. Böyle ayrıntılara takılıp kalma, büyük resmi kaçıırıyorsun.”

“İyi, kolumu bırakır mısın?”

“Beni dinleyecek misin?”

“Dinleyeeeeeğgiimmmmm dedim!” Aylin sonunda içinde biriken çığlığı patlatmıştı ve kesinlikle iyi gelmişti.

Bu çığlıktan sonra eve girebilmesi daha kolay olmuştu ama komşulara nasıl bir açıklama yapacağı konusu ise tam bir muammaydı.

“Bunları senin için hazırladım.”

Aylin sehpadaki çileklere ve minik keklere baktı. Gerçekten şirin gözüküyorlardı.

“Ne tarz müzik seversin?”

“Bilmem, geniş bir zevkim var, duruma göre değişiyor.”

“Şimdi sakın bir şeyler tercih ediyorsun sanırım...”

“İyi olur aslında.”

“Ben giyinip geliyorum.”

Aylin onun arkasından bakarken ‘bizde işler tersinden başladı’ diye düşünüp güldü. Sonra da bu düşüncesinden dolayı pişman oldu. Her şeyin üstüne şurada oturup gülebilmesi enteresandı doğrusu. Kerem de beyaz bir tişörtle gri bir eşofman giymişti. Aylin bu kadar çok dövmesi olduğunu yeni görüyordu.

“Pardon, ne içersin?”

Birden ne kadar kibarlaşmıştı. Ne tuhaf çocuktuktu bu, kendi şatosunda centilmene mi dönüşmüştü yani! Ama cevabı beklemeden yine kendi atıldı. Sabırsızlığı değişmiyordu anlaşılan.

“Viski?”

“Güzel, alırım.”

“Dövmelerinin bir anlamı var mı?”

“Kolumdaki kanat özgürlüğümü temsil ediyor. Kalçamın üstündeki kılıç mücadele gücümü ve sırtımdaki yazı da Latince ‘sadece aşk için’ demek.”

“Enteresan.”

“Partiden neden erken döndüğünü anlamadım.”

“Söyledim ya...”

Aylin yine bir kez daha duymak istediği için duraksadı.

“Senin için.”

“O sarışın kızla yaklaşıyordunuz aslında...”

“Nerden çıktı şimdi?”

Gerçekten nerden çıkmıştı? Aylin çabucak bir şeyler zırvaladı.

“Ne bileyim, sizi yakıştırdım işte...”

Kerem cevap vermedi. Sonra, “Biz seninle çok benziyoruz aslında, beni daha iyi anlamanı beklerdim.” dedi.

“Nasıl?”

“Uğruna mücadele vermediğin bir başarı seni mutlu eder mi?”

“Kesinlikle hayır.”

Aylin bu soruyu bir çırpıda yanıtlamıştı. Yeri gelince nasıl hırs küpü bir domuz olduğunu çok iyi biliyordu. Ama

Kerem bu soruyu bunu kastederek mi sormuştu? Eğer öyleyse, onu bu kadar iyi nasıl tanıyabilmişti?

“Ben de aynen öyle düşünüyorum.” dedi Kerem. Çileğin çikolatasının bir kısmı dolgun dudaklarının kenarına bulaştı. Aylin’in gözü tam da o noktaya takılmışken, Kerem hemen diliyle dudağını sildi. Aylin onun sözlerinden etkilenmişti.

Ama duyduklarına inansa her şey daha güzel olacaktı. Karşısında öyle bir tezat harmanı duruyordu ki, inanmak gerçekten çok güçtü. Bu arada Kerem bir an yerinde durmıyor. Aylin’e mutfaktan değişik şeyler ikram edip duruyordu. Şu çiçek demeti gibi hazırlanmış meyve sepetlerinden de getirmişti. Yeşil zeytin, değişik kuruyemişler... O her kaybolduğunda Aylin bu tuhaf evi inceliyordu. Gizemli keman ortalarında gözüküyordu. Aslında bu ev hiç de o keman nağmelerine uyan bir romantiklikte değildi. Son derece modern döşenmişti, eşyalar daha çok pratikliğine ve işlevliliğine göre seçilmişti. Beyaz geniş koltukların üzerinde renkli kilimler vardı. Köşedeki geniş sütunda Marilyn Monroe’nun değişik fotoğrafları asılıydı. İlerideki tavan boydan boya büyük bir kütüphaneydi. Kütüphanenin bittiği yerde CD ve DVD koleksiyonu başlıyordu. Ortada uzay gemisine benzeyen bir masa vardı. Bir yanına kâğıtlar yığılmıştı, bir yanında ise küçük Japon bitkilerinden vardı. Kerem’in pek de ince bir zevki olduğu söylenemezdi ama en azından etraf temizdi.

“Kemanını göremedim?” dedi Aylin. Sesindeki şüphe açıkça fark ediliyordu.

“Odamda. İstersen sonra çalarım.”

“Çok isterim.”

Aylin bunun üzerine didikleyecek bir şey bulamamıştı. Çalan müzikte ince bir ney sesi duyulmuştu. Kerem sehpanın çekmecesinden birkaç tane tütsü çıkarıp yaktı. Sonra da karşı koltuğa geçip oturdu. Aylin onun özellikle bu kadar uzağa oturmasına bir anlam verememişti. Üstelik böyle uzun süren bir sessizlik olmasını da beklemiyordu. Bir süre sonra Kerem’in gözlerini kapadığını fark etti.

“Gerçekten dinlendirici bir müzik.” dedi. Genellikle böyle sessizlikleri şapşal yorumlarla mahveden erkekler olurdu ama...

“Evet... Bana huzur veriyor.” Kerem bunu söylerken gözlerini hafifçe araladıktan sonra tekrar kapattı. Böylece Aylin bir koltukta –ki bir süre sonra bacaklarını da uzatarak iyice yayılmıştı- Kerem karşı koltukta transa geçmiş gibi durdular. Yaklaşık on dakika ikisi de kıpırdamadı. Aylin aşağı inerken kendini her türlü senaryoya hazırlamıştı ama böyle bir meditasyon şekli beklemiyordu, saat iyice ağırlaşmıştı. Aylin artık evine dönmeyi düşünüyordu. Yavaşça doğruldu. Kerem’in gözleri hâlâ kapalıydı. Aylin onu yavaşça dürtüp gideceğini söylemeyi düşünüyordu. Ama bir anda ne olduysa bir kolu ahtapot gibi uzanıp ışığı kapattıktan sonra hemen diğer arsız kolun yanına döndü ve ikisi bir olup Aylin’i topak gibi sardılar. Böylece Aylin bir topak halinde Kerem’in yanına yumuluverdi. Kerem avını ürkütmek istemeyen bir örümcek gibi usulca kenara çekilip ona yer açtı. Aslında buna gerek de yoktu, kanepe oldukça genişti. Sonra kolunu kaldırıp başını göğsüne yatırdı. Ve elini ipek bir şalın üzerinde gezdirir gibi nazikçe saçlarını okşadı. Aylin tüyleri sevidikçe kendinden geçen bir kedi gibi yavaş

yavaş ağırlaştı. Bu durumda uyuyabileceğine inanamazdı ama gözlerini açtığı anda kanepenin tam karşısındaki saate baktı, onu çeyrek geçiyordu. Aylin bir hışımla fırladı. Kendini çok tuhaf hissediyordu. Başka birinin evinde geçirmişti geceyi ne de olsa... Tamam belki evi sadece üst kattaydı ve hiçbir şey yaşanmamıştı ama... Yaşanmıştı işte... Çılgınca sevişmek yerine uyudukları için kendini daha mı az suçlu hissedecekti yani?

“İyi misin?”

“İyiyim sadece geç kaldım...”

“Bugün pazar ama...”

“Pırıl pazartesi Amsterdam’a gidecek. Gitmeden birkaç detay üstüne konuşmamız gerekiyor. Benim hazırlığım uzun sürer, hemen çıkmam gerek.”

“Tamam sen hazırlanırken ben de kahvaltıyı hazırlarım.”

Kahvaltıyı hazırlamak mı? Bu Can’ın devamlı yaptığı bir şeydi ama bunu Kerem’den duymak bambaşka bir etki yaratmıştı. Sanki bu şimdiye kadar onun için yapılan sıradan bir şey değil de hiç beklemediği romantik bir sürpriz gibiydi. Şımardığını hissediyordu. Kerem ona bu hakkı sonuna kadar verdiğini gösteren güven dolu bir bakışla coşkusunu destekledi. Aylin yay gibi fırlayıp tekrar aşağı indi. Hazırlanması on beş dakikayı bile geçmemişti.

Hani onun hazırlanması adrenalinle açıklanıyordu, peki ya Kerem’in bu kadar kısa sürede böyle bir sofraya hazırlanması nasıl açıklanırdı? Bu kadar mı mükemmeldi bu çocuk?

Aylin, Kerem’in hazırladığı çilek reçelli ekmeğinin son büyük lokmasını obur ve sabırsız davranarak ağzına atmıştı.

“Nerde buluşacaksınız? Seni ben bırakacağım.”

Aylin yanağının bir kenarında şişkin duran lokmayı hızlı hızlı çiğneyip yuttu. Kerem'in ne kadar farklı yüzleri vardı böyle! Bir centilmen oluyor, bir hükmedici ve otoriter tavra bürünüyordu.

“Bebek'te.”

Yolda Kerem birlikte geçirdikleri akşamdan hiç bahsetmedi. Daha önce defalarca kere Aylin'in yüzünü kızartan küstah bakışlarından eser yoktu. Her şey son derece doğal ve olağanmış gibi davranıyordu. Aylin yolun karşısında indi. Işıklardan karşıya geçerken Pırıl'ın yanında iki kişiyle onu beklediğini gördü. Ona akşam Kerem'de kaldığını söylemeyi düşünmüyordu. Pırıl, Aylin'i görünce sevinçle atıldı.

“Ah tatlım geldin mi?”

“Geç mi kaldım?”

“Yoo hayır. Seni Paul ve Leo'yla tanıştırayım. Steve'in çok yakın arkadaşları. Bir reklam projesi için İstanbul'a geldiler.” Sonra Aylin'in kulağına eğilerek, “Bugün son günleri de Boğaz'ı da bir görsünler istedim. Bizle takılmalarının bir mahsuru olur mu?” diye fısıldadı. Bunları Türkçe söylediği için anlaşılmamıştı.

Aylin, “Hayır...” diye mırıldandı. Her zaman oturdukları kafeye giderlerken Aylin Kerem'in hâlâ karşı kaldırımında beklediğini fark etti. Aylin'in onu gördüğünü fark edince de hızla uzaklaştı. Aylin bunu da onun tuhaf hallerinden biri olarak yorumladı.

“Steve'e şahane bir sürpriz planlıyoruz!” dedi Pırıl. “Oraya gittiğimden haberi olmayacak. Bir parti yapmak istiyoruz ama sıradan olmasın, şimdiye kadar yapılmamış şeyler olsun. Senin her zaman orijinal fikirlerin vardır, ne dersin Aylin?”

Aylin henüz birkaç fikrini sıralamıştı ki Kerem'den mesaj geldi.

“On beş dakika önce haber ver.”

Aylin mesajı anlayamadı.

“Neden önce anlamadım?”

Buna da anında cevap geldi.

“Kalkmanızdan tabii ki, seni alacağım ya!”

Aylin de ‘tabii ya’ diye geçirdi içinden. Bunu düşünemediği için kendini angut gibi mi hissetmeliydi? Ama bir çift gibi hareket etmeye ne zaman ve nasıl başlamışlardı? Dün gece mi bu oluşum gerçekleşmişti? Uyku sırasında kozadan iki sevimli kelebek olup uçmuşlar mıydı yani? O hiddetli geçimsizlikleri bir gecede evrim mi geçirmişti? Bu kadar soru işareti bir gün için fazlaydı. Üstelik Pırıl'ın bu kadar çenesi düşmüşken kendi sorularına konsantre olamazdı. Pırıl kıpırdanmaya başlarken Kerem'e mesaj attı. Kerem her nerdeyse anında onu bıraktığı yere geri dönmüştü. Aylin arabaya binince sevimli bir kelebek gibiydi ama karşısında öfke yüklü bir yüz buldu.

“Bir şey mi oldu?”

“Kimle buluştun?”

“Pırıl'la demiştim ya...”

“Diğerleri?”

“Arkadaşları Paul ve Leo.”

“Eeee?”

“Sorun nedir?”

“Bak seni ne kadar kıskanç olduğum konusunda uyarmalıydım. Seni kimseyle paylaşmaya tahammülüm yok.”

Aylin bir an öylece kaldı. Kerem onun evli olduğunu unutmuş olabilir miydi gerçekten? Aylin onun bu kadar hayalperest olduğunu sanmıyordu. Yoksa bu da oyunun bir parçası mıydı? Birlikte olduklarında evliliğinden hiç bahsetmemesi mi gerekiyordu? Ama bu mümkün olabilir miydi ki? Evliydi ve kocası da yarın eve dönüyordu.

“Ama Kerem yani sen pekâlâ biliyordun ki...”

Kerem onun sözünü hiddetle keserek araya girdi.

“Bana bu işkenceyi tekrar yaşatma Aylin.”

“Peki.”

Aylin yol boyunca bu cümleyi düşünüp durdu. Eğer bunu işkence olarak yorumluyorsa, üst katında onun Can’la yaşamını sürdürmesine nasıl katlanacaktı? Yoksa Aylin’in o gece onda kalmasını evliliğinden vazgeçmesi olarak mı yorumlamıştı? Bu kadar zor bir kararı bir çırpıda aldığını düşünebilir miydi? Tüm bunların açık yüreklilikle konuşulması gerekiyordu ama Kerem’in bu halinde böyle bir konuşmanın gerçekleşmesi mümkün değildi. Döndüklerinde Aylin bir bahane bularak hemen evine sığışmayı düşünüyordu ama Kerem elini sıkı sıkı tutmuştu. Aylin bir şeyler mırıldamaya yeltendiyse de bu mümkün olmadı. Kerem her zaman ondan daha baskın ve kararlıydı. Bu hiç alışık olmadığı bir durumdu. Ama belki de farkında olmadığı bir cazibesi vardı.

“Sana keman çalmamı istemiştin...”

Aylin beyaz koltukta kendini müziğin ritmine bıraktı. Sorgulamalarını biraz daha ertelemesinin bir zararı olmazdı herhalde. Yaklaşık yirmi dakika boyunca bu dinleti devam etti. Sonra Kerem kemanı koltuğun köşesine bırakarak hiçbir şey söylemeden ortadan kayboldu. Aylin, onun içeri bir

şey almaya gidip döneceğini zannetti. Ama uzun bir süre dönmeyince içeri seslendi. Yine bir cevap gelmeyince kalıp koridorun yarısına kadar yürüdü. Banyonun kapısı hafif aralıktı ve su sesi geliyordu. Aylin bir süre tereddütle kıvrandıktan sonra titrek adımlarla kapının ucuna ulaştı ve içeri baktı. Banyo irili ufaklı mumlarla doluydu ve çok güzel kokuyorlardı. Aylin bu evde böyle bir banyoyla karşılaşacağını düşünemezdi. Çünkü neredeyse salondan daha büyüktü. Tam ortada da şık bir jakuzi vardı. Kerem, köpüklerin içinde elindeki kâğıda bir şeyler karalıyordu. Aylin bir süre ona bakakaldı. Aklından bir yığın düşünce geçti ve hepsi geldikleri hızla yok oldular. Geride sadece bir şey kalmıştı. Aylin tokasını çıkarıp dolabın üzerine koydu. Kapıyı kapattı ve onun bakış açısının gerisinde soyunmaya başladı. Yalnız lila rengi külotu kalmıştı üstünde. Parmaklarının ucunda küvete yaklaştı. Kerem onun elinden tutarak girmesine yardım etti. Bunu yaparken Aylin'in vücuduna neredeyse hiç bakmıyordu. Bunu ilgisizliğinden mi yoksa onun rahatsız olmasından korktuğu için mi yaptığı anlaşılmıyordu. Aylin çıplak vücudu suya değdiğinde ürperdi. Tüm kıvrımları su da bile oldukça belirgindi. Kalçaları Kerem'inkine değişiyordu. Aralarındaki küçük mesafe, Kerem onu çekip kendine yapıştırınca tamamen kayboldu. Köpüklerin içinde tek bir vücut gibi duruyorlardı. Kerem onu kollarıyla sarmıştı. Demin not aldığı defter köşedeki çinili sehpa da duruyordu. Aylin ne yazdığını sormayı düşünmüştü ama tenleri bu kadar yoğun temas ettiğinde tek kelime edecek hali kalmadı. Kerem, ona o kadar sıkı sarılmıştı ki kemiklerinin acıdığını hissetti. Öylece hiç konuşmadan durdular. Kerem arada onun üşümemesi için vücuduna sıcak su tutuyor, sonra yine

onu halatla bağlar gibi kontrolsüz bir güçle kendine çekip sarılıyordu. Bu sarılışlarda öyle kuvvetli bastırıyordu ki, Aylin neredeyse tenlerini aşip onu içine almak istediğini düşünüyordu. Biraz da korkuyordu aslında. Yer yer içinden bir ses ‘nasıl bir belaya bulaştın sen’ diye huzurunu yokluyordu. O zaman Can’ı düşünüyordu. O nerelerdeydi acaba?

Can, sözleştikleri vakitte yetişemediği için huzursuzdu. Ve tam da böyle anlarda çalan telefonlar huzursuzluğunu ikiye katlıyordu. Aslında bu bir iş görüşmesi ya da hasta randevusu değildi. Sadece ‘arkadaşça’ buluşuyorlardı ama öyle değildi işte! Can, Deniz’in onu göremeyip kendine bir şey yapmasından korkuyordu. Tabii ki bu onun suçu değildi, böyle bir sorumluluğu üstüne almasının da bir izahı yoktu. Deniz sadece bir gün önce tanıştığı bir kızdı. Naif, güçsüz, kendi çıkmazında yok olmak üzere olan zavallı bir kız. Israrla çalan telefona cevap vermek için elindekileri yolun kenarındaki bankın üzerine koydu. Arayan Ediz’di.

“Vayyyy benim kankam Londra’ya gelirmiş de bize hiç haber vermezmiş!”

“Yaa kusura bakma Ediz, gerçekten bu sefer çok yoğun-
dum. Yoksa biliyorsun her gelişimde ilk sana haber veriyorum”

“Biliyorum oğlum şaka yapıyorum, hemen her şeyi ciddiye alma şöyle. Her geldiğinde bir şeyler getiriyorsun zaten, mahcup ediyorsun bizi.”

“Yok ya ne demek...”

“Eee neler yapıyorsun?”

“İşlerim var.”

“Hadi hadi, çiçekler kime?”

Can bir an kalakalmıştı, etrafına tedirginlikle baktı. Ediz, onu görmüştü demek ki.

“Sen nerdesin şu an Ediz?”

“Arabayla geçerken gördüm seni oğlum, trafikte duramadım. Bizim çocuğu kursa yetiştiriyordum zaten. Ne oldu, nereye gidiyordun öyle telaşlı?”

Can, Ediz’in arabayla geçerken bile onun telaşlı olduğunu fark etmesine hayret etmişti. Çiçekle çikolatayı sadece depresyonda olan bir kızı mutlu etmek için aldığına kim inanırdı ki?

“Bir arkadaşıma Ediz. Şu an acelem var, sonra konuşsak olur mu?”

“İyi öyle olsun, Aylin’e selam söyle.”

Can aceleyle telefonu kapadı. Ediz, ‘Aylin’e selam söyle’ derken belli ki bir şeyler ima etmek istiyordu. Olaylar nasıl da bir anda kontrolden çıkıp arapsaçına dönüyordu? Ediz’in, onun Deniz’e hissettiği acıma duygusunu anlamasına imkân var mıydı? Bu durumu kim bilir nasıl yorumlardı? Çünkü hiçbir şeyden haberi yoktu salağın, o da hakkında yanlışlar içindeydi... Herkes gibi...

Can, Covent Garden’a vardığında Deniz sözleştikleri yerde onu bekliyordu. Tahmin ettiği gibi önceden gelmişti. Can’ı görünce yerinden fırladı.

“Gelmeyeceğinizi sanmıştım.” dedi titrek bir sesle.

“Söz vermiştim, öteki halde gelemeyeceğim derdim.”

Deniz güldü.

“Bunlar senin için.”

“Teşekkür ederim.”

Deniz onun uzattığı çiçek ve çikolata kutusunu sevinçle aldı. Yüzündeki coşku Can'ın tüm yorgunluğuna değerdı.

“Bugün hava fena değil. Londra'da böyle havalara pek rastlanmaz.”

“Evet, dışarıda oturalım istersen, açık hava iyi gelir.”

“Olur.”

“Üşümezsin değil mi?”

“Hayır sıkı giyindim.”

“Nasıl hissediyorsun?”

“Karışık.”

“Biraz açar mısın?”

“Şu an iyiyim ama bir gün sonra yalnız kalacağımı düşününce yine kötü oluyorum.”

“Burada kendini yalnız hissediyorsan İstanbul'a gel. Hiç akraban, eşin dostun yok mu?”

“Hayır. Zaten gelemem.”

“Neden?”

“Ona dönmekten korkuyorum.”

“Kime?”

“Başımın belasına!”

“Demek ki sorunun kaynağı bu bela. Neden bu bela seni bu kadar korkutuyor? Adını söylemende bir mahzur var mı?”

“Söyleyemem.”

“Ona bir isim takalım öyleyse.”

“Simon nasıl?”

“Sen nasıl istersen. Canını çok yakmış anlaşılan...”

“Evet o diğerlerinden farklı güzel kokulu çiçekleri olan bir kaktüs ama bunu belli etmiyor, onu sevdiğinizde ise her yerinize diken batıyor, acı çekiyorsunuz ama iş işten geçmiş oluyor.”

“Peki Simon’la aranda neler yaşandı? Simon, senin şu Eskişehir’deki kız arkadaşını tanıyor mu?”

Deniz bu soruya bir süre cevap vermedi. Sonra bir ağlama krizine tutuldu. Can, onu sakinleştirmek için epece uğraştı.

“Tanıyor, hem de çok iyi tanıyor.”

Can bu cümlelerin üzerinde durmalıydı. ‘Çok iyi tanıyor.’ Her ne oluyorsa bu ikili yüzünden olmuştu demek ki. Ama aralarında nasıl bir bağlantı vardı? İlk etapta kaktüsün onu kız arkadaşıyla aldatmış olabileceğini düşündü ama bunu direkt sormak istemedi.

“Simon’la ilişkinizin bozulmasının sebebi ihanet mi Deniz?”

“Hayır hayır alakası yok.”

“Peki seni kıracak bir şey mi yaptı?”

“Evet.”

“Bana bundan bahseder misin?”

“Beni istemedi.”

“Üzgünüm Denizcim. O zaman aranızda hiç ilişki yaşanmadığını mı söylüyorsun?”

“Ben aramızda özel bir şeyler olduğunu düşünüyordum. Bir sene boyunca böyle olduğunu sandım. Gerçeği kabullenmem çok zor oldu.”

“O zaman kız arkadaşın bu durumu nasıl etkiledi? Ona bir ad mı vereceksin?”

“Angel olsun mu? Onu hep melek gibi görürdüm... Ama...”

Can bu ismi duyduğuna biraz şaşırdı.

“Ama?”

“Öyle olmadığını acı da olsa anladım.”

“Onunla ne yaşandı peki?”

Deniz eliyle yüzünü ovuşturdu.

“Can Bey biliyorum sizle sohbet etmeyi ben istedim ama inanın bunları paylaşmak benim için çok zor.”

“Seni anlıyorum. Sen sadece anlatmak istediklerini anlat, ben bir şey sormayacağım o zaman.”

“Ben sadece huzur istiyorum. Beni hırpalayan, yoran tüm ilişkilerden yoruldum. Gerçi genellikle hırpalayan taraf ben oluyorum sanırım... Sevdığımı fazlasıyla sahipleniyorum. Belki de yalnız olduğumdan onlara sarılıyorum. Zavallı Angel benden çok çekti.”

“Angel mı?”

“Aaah pardon Simon’dan bahsediyordum.”

“Aradığın huzura kavuşmanı çok isterim. Ben yine de senin İstanbul’a dönüp düzenli olarak bir psikologa görünmen-
de ısrar ediyorum. Çünkü buna ihtiyacın var.”

“Haklısınız. Sizden epeyce kuvvet aldım aslında. Belki arkanızdan atlar gelirim.”

“Yapabilirsin. Yapabileceğine inanırsan yaparsın. Her gün kendine şu olumlamayı yapmanı istiyorum. ‘Ben değerliyim, kendi varlığımı olduğu gibi kabul ediyorum ve seviyorum. Her gün bir şeyler öğreniyorum ve bunları paylaştıkça mutlu oluyor, yenileniyorum.’”

“Tamam.”

“Söz mü?”

“Söz.”

“Ben artık gitmeliyim Deniz. Hoşça kal.”

Aylin, ofise gittiğinde kendini bambaşka biri gibi hissediyordu. Tüm vücudu irkilmiş, tazelenmişti sanki. Cildi parlıyordu, adeta gençleşmişti. Herkesin onu süzdüğünü fark ediyordu. Arda etrafında tavus kuşu gibi döndükten sonra; “Vay vay vay, bu ne iksiri böyle, botoks mu yaptırdın?” diye sordu.

“Hayır canım ne alakası var?”

“Kız bana söyle bari, cadalozlara söylemem merak etme.”

“Gerçekten bir şey yaptırmadım, olsa sana söylemez miyim...”

“Son iki gündür Kerem’in evinde kalıyorum ama hiç sevişmedik. Yine de bu heyecan beni beş yıl gençleştirmeye yetti!” dese ona inanır mıydı sanki! O mısır patlağı gözlerinin beyazını göstererek, “Sen iki gündür Kerem’de kalıyorsun ama hiç sevişmediniz öyle mi, hadi oradan!” demez miydi?

“İyi bakalım... Bugün pek ketumsun ama ben seni konuşturmayı bilirim.”

Arda üzerindeki devasa yüzükten gözükmeyen parmağını bilmiş bir edayla sallıyordu. O sırada gelen Eda’nın yüz ifadesinden de şaşkınlığı oldukça belliydi

“Herkese günaydın. İlk olarak pazartesi sendromunu atlatılmayı diliyorum. Diğer konu başlıkları şöyle: Aylincim, en az beş yaş gençleşmişsin, bomba gibisin!”

“Bak ben sana demedim mi, sırrını söylemiyor ama...”

Arda dudağını bükerek Eda'ya baktı.

“Aaaa bizden mi saklıyorsun?”

“Arkadaşlar vallahi bir şey yaptırmadım. Neden inanmıyorsunuz! Hem ikinci konu başlığı ne?”

“Fena halde yanıldın.”

“Hangi konuda?”

“Anlaşılan havadis daha ulaşmamış!”

“Ne oldu ya? Aylin Arda'ya dönmüştü.”

“Volkan dergiden ayrılmak istiyor.”

“Neden?”

“Handan'la Kanada'ya yerleşeceklermiş.”

“Yok artık!”

“Kız sen magazinden iyice koptun. Ne oldu sana böyle, o meditasyonu tavsiye etmeseydim keşke, dünyadan soyutlandın resmen.”

Arda kocaman bir kahkaha patlatmıştı. Aylin içinden kıs kıs gülüyordu, ‘ah sen bizim meditasyonlarımızın nasıl olduğunu bir bilsen’ diyordu.

“Sen de mi yogaya başladın?” dedi Simay, Arda'ya.

“Eee günaydın şekerim!” dedi Arda. “Biz kaç aydır yapıyoruz senin haberin yok mu? Bu nasıl bir Yavuz travmasıymış ayol, aynı ofiste olanlardan haberin yok. Bana bak Simoş, sen de o koca poponu kaldır da biraz spor yap artık, Yavuz'la yazın Alaçatı'da karşılaşacaksın unutma, şöyle bomba gibi olsana kız, seni görünce dibi düşsün...”

“Süper olurdu tatlım da çok üşeniyorum.”

“Amaaaan hımbılsın işte, hımbılsın kabul et!”

“Öyleyim ne yapayım?”

Tam o sırada Funda sevimsiz suratıyla odaya daldı.

“Raporları getirdim.” Dedi. “Ha bir de Selin Hanım hatta, bağlayım mı?”

“Evet evet hemen bağla.”

“Bakalım bu ayki tiraj nasıl?” dedi Aylin gülerek.

Telefon konuşması bittiğinde herkes heyecanla havadisi bekliyordu. Aylin derin bir nefes aldı ve; “Bu ay da birinciyyzzzzzzzzzz!” diye haykırdı.

Herkes sevinçten zıplıyor, birbirine sarılıyordu. Az önce sessizce ofise gelen Volkan da onların coşkusuna katıldı. Kimsenin o an gitme kararıyla ilgili yorum yapmak aklına gelmedi. Herkes başarılarını kutluyordu. Bir tek Eda unutmamıştı onun gideceğini. O da gururundan bir şey belli etmiyordu. Herkesin mutluluk sarhoşu olduğu anda Arda geriye çekildi.

“Kızlar var mısınız bunu bu akşam bende kutlayalım? Pizza yaparız, hamurlarını bizim Sultan’a hazırlatırım, ben de çeşit çeşit sos yaparım, yanında şampanya patlatırız!” dedi.

“Pizza ve şampanya diyorsun ha?” Volkan dalga geçiyordu.

“Valla bu plan tam benlik.” dedi Simay.

“Bana da uyar.” dedi Eda.

Aylin sesli düşünüyordu.

“Dün Can mesaj attı, öğlen buraya varıyormuş, o zaman ben erken çıkıp Onunla biraz vakit geçirirsem akşam gelebilirim herhalde.”

“Tamam şekerler, o zaman sekizde bekliyorum.” Arda, Volkan’ın yanağından bir makas alarak çıktı.

Aylin bu plandan hoşlanmıştı ama yine de huzursuzdu. Ama huzursuzluğunun Can’ı geldiği gün bırakıp gidecek ol-

masından mı, yoksa Kerem'i göremeyecek olmasından mı kaynaklandığı konusunda kendine dürüst olamıyordu. Can'ı havaalanından alıp eve getirdi. Akşam programı olduğunu duyunca Can'ın biraz da olsa bozulup, yine hiperaktif olduğundan yakınacağını sanıyordu. Ama Can oldukça halsiz gözüküyordu. Üstelik devamlı da öksürüyordu. Aylin onu böyle görünce içi acıdı. Hemen bir çorba yapıp içirdi. Çorbanın tadı berbat olmuştu ama Can gıkını çıkarmadan içti ve hemen yattı. Can ona 'akşam gidemezsin' dese inadına giderdi ama onun bitkin ve çaresiz olduğu zamanlar yanından ayrılmaya içi el vermiyordu. Uzun süre başında bekledi. Başucuna pastil koydu. İhlamur kaynattı. Ama Can çok yorulmuştu. Kal-kıp içemedi ıhlamur soğudu. Aylin ısrar edince asıl ihtiyacı olanın dinlenmek olduğu konusunda onu ikna etti ve programına gitmezse daha çok üzüleceğini söyledi. Aylin de keyifsizce hazırlanıp evden ayrıldı. Kerem'i hiç aramamış olması da içini sıkıyordu. Aramaması ne işe yarayacaktı ki... Sanki içine girdiği girdaptan bu küçük inzivayla kurtulabilirmiş gibi debeleniyordu işte.

Akşam Arda her zamanki gibi olağanüstü hazırlanmıştı. Kızların hepsi bir araya gelse böyle bir sofraya hazırlayamazlardı. Ama bunu pek dert ettikleri de söylenemezdi. Hepsi keyfine bakıyordu. Üstelik Eda ilk defa Volkan'dan hiç söz etmedi. Simay'ın da muhabbeti şenlenmişti. Aylin 'keşke Pırıl da olsaydı' diye düşündü. Acaba Pırıl, Kerem olayını bilse ne derdi? Yadırgamayacağına şüphe yoktu ama Aylin asıl onun Kerem hakkında ne düşündüğü merak ediyordu. Sabah telefonda, "Volkan'la Handan hakkında yanılmışım." dediğinde Pırıl, "Niye şaşırdın ki, sen insan safısın hayatım." demişti. O kadar saf mıydı gerçekten? Bunu hiç kabullene-

miyordu nedense. Aylin geç olmadan kalktı. Yarın da iş günüydü ne de olsa. Apartmanın kapısını açınca elektriğin kesildiğini fark etti. Yöneticiyken jeneratör konulması konusundaki fikrine destek vermeyenlere iyice sinir oldu. Asansör de çalışmıyordu doğal olarak. Can'ı da uyandıramazdı. Çantasında küçük bir mum bulundursaydı keşke. Cep telefonunun ışığında yürümeyi deneyecekti, başka çare yoktu. Çantasını karıştırırken bir el bileğini kavrayarak onu köşeye çekti. Aylin korkudan aklını yitirecekti. Çılgılık atmaya yeltenmişken öteki el ağzını kapadı.

“Benim ben!”

“Sen kimsin ya?”

“Kerem... Tanımadın mı?”

“Ne yapıyorsun Allah aşkına! Karanlıkta nasıl anlayabilirim sen olduğunu?”

Kerem'in gözlerindeki alevleri şu an karanlıkta da seçebiliyordu. Aylin duvara yapışmıştı. Kerem de iki kolunu duvara dayayarak onu ablukaya almıştı.

“Beni neden aramadın?”

“Kerem biri duyacak sussana...”

“Beni neden aramadın diyorum!”

“Ne yapıyorsun sen, delirdin mi?”

“Delirdim... Beni neden aramadın?”

“Kerem beni korkutuyorsun.”

“Bence de kork.”

“Ne demek kork?”

“Ben kendimden yeterince korkuyorum, sen de biraz korksan hiç fena olmaz.”

“Neler oluyor sana? Sen hiç böyle biri değildin.”

“Bravo sana, işte bunun için kork.”

“Ne? Anlamıyorum. İçtin mi sen?”

Kerem bir kakhaha patlattı.

“Kendini boşuna sıyırmaya çalışma Aylin. Buradan çıkış yok! Bu ateşe elimizi beraber uzatmadık mı, yanarken beni yalnız mı bırakıyorsun?”

“Hayır... Hayır.” Aylin’in ilk defa böylesine sinirleri boşaldı, ağlamaya başlamıştı.

Kerem onu bir hamlede kucağına aldı.

“N’apıyorsun?”

“Seni yukarı taşıyacağım. Sen feneri tut.”

“O kadar merdiveni çıkamazsın, belin ağrır.”

“Bir şey olmaz, kalbimin ağrımından daha iyi.”

Aylin kapıyı açıp eve girdiğinde Kerem’in mesajını gördü.

“Seni üzme istemedim.” yazıyordu. Cevap yazamadı. Bir an önce sabah olmasını istiyordu. Demek ki aşkının ciddiye alınmaması Kerem’i bu kadar çileden çıkarabiliyordu. O kendinden emin, ukala, umursamaz halinin altında insanı cayır cayır yakmaya hazır bir ruhun beklediğini kim bilebilirdi ki?

Mekân: Puslu mavi ev

Dekor: sardunyalı balkon ve ızgarada çipura

Kişiler: Derya ve Anjel

“Tamam sakın ol artık buradayım işte...”

“Hiç gelmeyeceksin sandım, seni çok kırdım değil mi? Özür dilerim Anjel. Bana bir daha geri dönmemenden çok korktum.

“Ellerinde ne var? Niye saklıyorsun?”

“Yok bir şey.”

“Aç şunları, yine kendine zarar mı verdin yoksa?”

“Seni kırdığım için kendimi affedemedim Anjel.”

“Beni kırmadın.”

“Böyle dediğini duymak için kaç gecedir uykusuz bekledim biliyor musun? Ama deli bir kıskançlık nöbetiydi, geldi geçti. Artık hiç kavga etmeyelim ne olur!”

“Nihayet bunu anladığına sevindim, artık saçma sebeplerden tadımızı kaçırmazsın umarım.”

“Ama sebebim saçma değildi!”

“Kıyırık bir tiyatroya gidilmedi diye ortalığı birbirine katan ben miydim?”

“Hayır hayır sebep o değildi, senin aklın o kadar karışık ki benim içimi okuyamadın. İlk kez benim içimi okuyamadın

Anjel. Çok hayal kırıklığına uğradım. Oysa sen her zaman söylediğimin ötesini görürdün. Biz sözlerle değil ruhumuzla konuşurduk ama o gün ilk defa söylediğimle yetindin. Üstelik benim çoğu zaman böyle bahanelerin arkasına saklanacak kadar kırılgan olduğumu çok iyi biliyorsun.”

“Ne demek bu? Seni üzen neydi? Bunu benle paylaşmalıydın.”

“Dudağının tadı değişmişti.”

“Bu çok saçma!”

“Hayır hiç de değil. Onunla artık hiçbir cinsel temasın kalmadığını söylemiştin ama dudağının tadı değişmişti.”

“Yeter artık, saçmalıyorsun!”

“Lanet olsun Anjel, senin vücudundaki her bir noktanın tadını benden daha iyi kim bilebilir?”

“Bu ne biçim bir soru!”

“Cevap verebildiğim sorulardan korkmamam gerektiğini bana sen söylemedin mi?”

“Ben korkmuyorum!”

“Öyleyse cevap ver!”

“Sen biliyorsun tamam mı! En iyi sen biliyorsun! Oldu mu şimdi?”

“O zaman söylediklerime biraz da olsa saygı göster.”

“Ben sana her zaman saygı gösteriyorum.”

“Evet çünkü ben söz dinleyen bir öğrenciyim. Senin bana söylediğin her şeyi yaptım. Kendimi olduğum gibi kabul ediyorum. Öz farkındalığının bedeli olarak ödeyeceğim ümitsiz günleri göze alıyorum. Çünkü yaşamayı istediğim bir yudum mutluluk için ödeyeceğim tüm bedelleri göze alıyorum Anjel.”

“Bunu yapabildiğine sevindim.”

“Ama kendimi yalnız hissediyorum. Sen olmayınca benim kahramanca savaşmam, ışık saçan büyük zaferlere ulaşmam neye yarar ki?”

“Elimden geleni yapıyorum. Biraz sabret!”

“Beni bu kadar ileri iterken sen nasıl geride kalmayı kabulleniyorsun? Ben bunu anlayamıyorum.”

“Demek ki ben gerçekten hazır değilmişim.”

“Olsun seni beklerim Anjel. Bu çok zor olacak ama sana değer.”

“Senin yeteneklerin konusunda söylediklerimde yanılmadığımı görüyorsun değil mi? Sen şimdi farkında değilsin ama pekâlâ bensiz de yaşabilirsin.”

“İnsan nefes aldığı sürece yaşamamanın bir yolunu bulur Anjel, ben de yaşayabilirim ama buna yaşamak denir mi işte bundan pek emin değilim.”

“Hayatta olduğum sürece, aşkımı senden mahrum etmeyeceğim merak etme.”

“Beni bundan daha mutlu edecek bir şey sunamazsın zaten.”

“Birçok konuda gerçeklerle yüzleştğine göre belki bana artık adımla hitap edersin?”

“Olabilir. Bunu düşüneceğim. Aşkın büyüğü kimi zaman gerçeklerden daha önemli olabilir.”

“Evet, bunu inkâr edemem.”

Bir hafta süre Aylin'in Kerem'le ilgili hislerini toparlaması için yetmemişti elbette. Ofisine gelen güller, kapısına bırakılan isimsiz mektuplar, gece yatağında kan dolaşımını hızlandıran keman nağmeleri... Hepsi ayrı ayrı başını döndürüyordu. Asansörün dili olsa kim bilir neler söylerdi. Ama asıl o yaşanmamış olan, henüz kıyısında gezindikleri şehvet deniziydi onu sersemleten... Kerem'in her şeyi bu kadar ağırdan alması yaşanacakları kat ve kat daha cazip hale getiriyordu. Aylin içlerinde biriken bu enerjinin nasıl ve ne zaman patlayacağını ürpertiyle merak ediyordu. Tüyleri diken diken olmuş bir mart kedisi gibi üstte zamanını bekliyordu. Bu arada Can'ın sağlığı tuhaf bir şekilde kötüye gitmeye başlamıştı. Aylin tahlil yaptırması için ona baskı yapıyordu ama Can kendini hiç önemsemiyor gibiydi. "Soğuk algınlığı, abartılacak bir şey yok." deyip yine çalışma odasına dönüyordu. Her zamankinden daha fazla içine kapanmıştı. Uzun saatler boyunca kitaplarının arasına gömülüyor, saman rengi kâğıtlara bir şeyler karalayıp duruyordu. Aylin çalışma odasına pek uğramadığından çöpte biriken kâğıt tepeciğini ancak yardımcıları Şehriban Hanım'ın izni olduğu hafta diyet kitabını bulmak için odaya girdiğinde fark etti. Sıkıca buruşturulmuş kâğıtlar merakını çelmişti. Can'la birbirlerinin özeline girmeme konusunda oldukça

saygılıydılar. Her zaman birbirlerine ait bir alan bırakan anlayışlı çiftlerdendiler. Aylin bu nedenle kâğıtların başında uzun bir nefes mücadelesi verdikten sonra kendini kandırıcısına çöp tenekesini hafifçe ayağıyla dürttü. En üstteki birkaç kâğıt parçası kahverengi parkenin üzerine yayılmıştı. Aylin bir tanesini alıp açtı. Okudukça hem merakı artıyor, hem de okuduklarının kasvetinden yaptığına pişman oluyordu.

“Uçuruma yürüyorum. Ama hiçbir şey yapamıyorum. Ben ‘ben’ değilim ki... Sen çok haklısın... Benden daha yüreklişin... Güya ‘iyi olmak’ adına harcadığım hayaller benim değil mi? Üstelik bu mahrumiyet ne kimseye fazladan bir mutluluk sağladı ne de beni kimsenin gözündeki yükseltti. Gün ve gün ruhumun yükseleceğini görmeyi umarken, korkaklığımı bahaneler bulduğumu fark ediyorum. Bana sunduğun cömert teklife gelince, üzgünüm sen benim için hiçbir şey yapamazsın. Çünkü ben kendim için hiçbir şey yapmıyorum.”

Aylin yazıyı tekrar tekrar okudu. Bu yazı onun için fazlasıyla kasvetli ve can sıkıcıydı. Bunu Can’ın yazdığını düşünmek bile istemiyordu. Onun karmaşık ruhsal yolculuklarına katılmak hiçbir zaman ilgisini çekmemişti. Can uzun uzun bu sohbetlere daldığında, Aylin’in aklının bir kısmı ya bir kumsalda ya da dergiyle ilgili bir problemde olurdu. Ama bu derin mevzuları anlayamadığından değildi. Zamanında Sufilik’le, Mevlana’yla ilgili kitaplar okumuşluğu vardı. Tabii bunların yanında apayrı konularda da sayısız kitap okumuştı. Değişik bir şey öğrenmek ona keyif veri-

yordu. Her konuda ‘çeşitlilik’ten besleniyordu. Film konusunda da keza en sevdiği filmleri say deseler, *Doctor Zhivago*, *Eşkıya*, *The House of the Spirits* ve daha birçok film sayabilirdi. Müzik konusunda da durum değişmiyordu. Bir gün bir türkünün etkisinde olabilirdi, ertesi gün bir rock müziğin ya da aynı anda hepsinin. Bu kadar geniş ilgi alanlarının olması da algılarının yüksek olmasından kaynaklanıyordu. Ama Can’la ayrıldıkları nokta Can’ın bünyesine işleyen hüznü ve karamsarlığıydı. Aylin, onun durağanlığını anlayabilirdi ama bunu aşamamasına katlanamazdı. Onun ruhunun hayatın acımasız darbelerinde tökezlemesine şefkatle yaklaşırdı ama üstesinden gelememesine dayanamazdı. Onun bütün içsel keşiflerinde duyarlı bir partner olabilirdi ama sonunda kendi renkli dünyasına dönmek koşuluyla...

Aylin yazıyı Can’ın bir hastasının yazmış olabileceğini düşündü. Bunu okuduğu için kendini az da olsa suçlu hissediyordu. Çabucak odadan çıktı. İşte her şey olağandı. Volkan tüm şaşkın gözler arasında dergiden ayrıldı. Yerine gelen adayların hiçbirini Aylin’in gözü tutmamıştı. Engin Bey uzatmalı tatillerinden birinde olduğu için tüm inisiyatif ondaydı. Ama kimse içine sinmediği için yeni adaylar gelene kadar beklemeyi tercih etti. Simay, Funda’nın gizlice *Violina Dergisi*’ne iş başvurusunda bulunduğunu iddia ediyordu. Ama bunu kanıtlamayı başaramadıkları için onu kınayan bakışlarla takip etmekten başka bir şey yapamıyorlardı. Aylin şu an bulundukları konumla yetinmiyor, sık sık Selin’le bir araya gelerek daha neler yapabileceklerini kurcalıyordu. Geçen ay promosyon olarak verdikleri DVD çok

ilgi çekmişti. Ama her geçen gün rakipler çoğalarak arttığından, daha cazip, daha farklı şeyler bulmak gerekiyordu. Uzun görüşmeler sonucunda dergi sayısını arttırmaya karar verdiler, daha doğrusu iki dergiyi bir arada sunmaya... Ama bunu her ay yapmaları bütçelerini ciddi anlamda sıkıntıya sokacağı için üç ayda bir seyahat veya şehir mekânlarıyla ilgili küçük bir ek çıkaracaklardı. Bu iş yüklerinin artması anlamına geliyordu. Üstelik sayı olarak da eksiktiler. Böyle bir kararı almak cesaret işiydi. Ama Aylin her zamanki gibi risk almaktan kaçınmadı. Engin Bey'in bu konuda tüm sorumluluğu ona yüklemesi de gözünü korkutmamıştı. Bu işin altından da başarıyla kalkacağına emindi. Kendini bu kadar zorlamasının altında muhakkak ki Kerem'den önde olma arzusu yatıyordu. Motivasyonu tamamen bundan kaynaklanmasa da hırslarının etkisi tartışılmazdı. Ama bu gizli rekabet duygusu bilinçaltının ulaşılmaz karanlığında kalmaya mahkûmdu. Aksi halde hakikat çok tehlikeli duygusal çatışmaları da beraberinde getirirdi ki buna hiç gerek yoktu. Aylin minik, zararsız hırsını gün yüzüne çıkarmadan köşeciğinde bırakmayı uygun buluyordu ve çok haklıydı.

Bir haftayı daha sonlandırırken Kerem'le doğru dürüst görüşmemişlerdi. Köşe bucak tutuşmaları ve soluk kesecek kadar uzun süren öpüşmelerinin dışında tam olarak aşklarını tatmin edebildikleri söylenemezdi. Kerem'in asabiyeti ve kıskançlığı gün geçtikçe daha çok hissediliyordu. Kendini tamamen Aylin'e adanmış ve adeta meczup olmuş gibi gözüксе de dergide son sürat yükselmeyi başarmıştı. Yazı dizisi özellikle belli bir yaş grubundaki hanımlar tarafından fazlasıyla ilgi görmüştü. Hatta birkaç hayran mektubu aldığı

söyleniyordu. Ama Aylin böyle bir şeyin olup olmadığını hiç sormadı. Yazıların hepsini tek tek okumuştı. Eskiden Can'ın ona okuması için yalvardığı kitap denemelerinin bir başından bir sonundan okuyup uydurukçuluk yaptığını hatırlayınca bu yoğun konsantrasyonuna şaşırdı. Ama Kerem'in her yazısında kendisinden ufak izler buluyordu. Onu bu kadar etkilediğini görmek egosunu okşuyordu. Kendine bu zevki yaşatmaktan da gocunmuyordu doğrusu... Bu tıpkı diyetle olması gerekirken gizli gizli çikolata yiyen bir kadının masum kaçamağına benziyordu. Ama bu kaçamak diğerlerinden farklı olarak sinsi sinsi içine işliyor, bağımlılık yaratıyordu. Aşkları bir yanda ne kadar özgürse, bir yanda o kadar bağlayıcı ve baskılıydı. Bu tutku şoklarının insanı aptal eden bir etkisi vardı. Aylin, Kerem'in özgür rüzgârının rahatlatıcı etkisinden o kadar hoşlanmıştı ki, aynı rüzgârın baş döndürücü daireler çizerek ayaklarına taktığı zincirleri göremiyordu.

Kerem yazı dizisini tam da tadında bitirmişti. Bu ay dergilerinin yanında hediye olarak onun müziklerinden oluşan bir CD veriyorlardı. Aylin'in dinlerken mest olduğu o keman dinletisi başka kadınların da gönlünü hoş edecekti demek ki... Kerem ona bu fikrinden hiç bahsetmemişti. Zaten artık işleri hakkında hiç konuşmuyorlardı. Ama aşka uyanıldığı her gün yeni bir çelişkiyi de beraberinde getiriyordu. Ona yaptığı besteleri başka kadınların dinleyecek olması fikri onu rahatsız edebilmişti. Oysa böyle bir şeyi düşünmek bile ona ne kadar saçma gelirdi önceden. Kısıtlamaların aşkı körelttiğine inanıyordu çünkü. Üstelik kendi de kı-

sıtlanmaktan nefret ederdi. Bu kıskançlıklarından ona hiç bahsetmedi.

Can, Aylin'in yoğun ısrarları üzerine doktora gidip istenilen tahlilleri yaptırdı ama hiçbir şey çıkmadı. En azından Can öyle söylüyordu. Aylin buna inanmakta güçlük çekiyordu ama Can'ın bu konuda neden yalan söyleyebileceğine dair mantıklı bir açıklama da getiremiyordu. Can'a göre en iyisi bunun gerçekten haddinden uzun süren bir soğuk algınlığı olduğunu düşünmekti. Aylin buna ikna olmasa da kabullenmek zorunda kaldı ama Can'ı endişeyle izliyordu. Bu akşam da onun soluk bir gölge gibi yatağa girişini üzüntünün yanında tuhaf bir öfkeyle izledi. Can'ın yine kendi çaresizliğinde bilenmesi onu deli ediyordu. Bir şey dese, Can anlaşılmaz uzun cümleler kuracak ve her bir cümleye 'zor' kelimesini itinayla ilâştirecekti. Bu da Aylin'i iyice çileden çıkaracaktı. Bir insana karşı hem acıma hem sevgi hem öfke hem koruma duygusu beslenebilir miydi? Aylin'in Can'a karşı hisleri bu denli karmaşıktı. Can yanında uzun bedeniyle yorgana kat kat sarınmış hareketsiz uyuyordu. Soyut ve uzaktı. Aylin artık neden hiç seks yapmadıklarını düşünmüyordu. Bunu düşünmekten çoktan vazgeçmişti. İki yastık arasında gittikçe ayrışan yaşamları artık üzüntü vermiyordu. Aylin uyumadan önce yarınki programını aklından geçirdi. Kolay değil, büyük bir sorumluluğun altına girmişti ve başarısız olmaya kesinlikle tahammül edemezdi. Her yeni işe başladığında içinde uçuşan kelebeklerin etkisiyle yine fazla heyecanlıydı. Hiçbir zaman açıp da kontrol etmediğini bildiği halde ekose desenli ajandasına gereksiz birtakım notlar aldı. Şimdi kendini yarına daha hazır hisse-

diyordu. Ama gözünü kapatır kapatmaz aklına Kerem'in sıcak teni düştü. Aşağıda olduğunu bilmek huzurluğunu daha da arttırıyordu. Kalkıp elini yüzünü yıkadı. Tekrar yattı, burnunun içine baharatlı vanilyalı bir koku doldu, teni havalandı, yatağın soğuğunu çeken göğüsleri acıyordu, sinirden yastığı ısırdı. Saçları elektriklenmiş, tiftik tiftik olmuştu. Bir o yana bir bu yana dönmesinden Can uyanacaktı. Çaresiz kalkıp salondaki pufa gömüldü. Orada mümkünse kaybolmayı istiyordu ki odadan bir ses geldi. Telefonu çalıyordu. Bir anda puftan sıçrayıp başucundaki telefonu kaptı. Neyse ki telefon iki kere çalıp susmuştu da Can uyanmamıştı. Aylin heyecanlı elleriyle gelen mesajı açtı, mesaj Kerem'den geliyordu.

“Nerdesin?”

Bu da soru muydu şimdi? Nerede olacaktı ki?

“Evdeyim.”

Yazıp gönderdi ve bundan sonrasında ilgili bir şey düşünmek istemiyordu ama anında gelen mesajın tesiri oldukça güçlüydü

“Benim yanımda olmalıydın!”

Olmalıydın! Bu vurguya göre Aylin büyük bir gaflet içindeydi. Bir süre bir şey yazamadı ama Kerem'in geri çekileceğini düşünmek çok saf bir yanılgıydı.

“Hemen buraya gelmezsen ben yukarı geleceğim!”

Aylin doğrulmaya çalışırken vücudu kırılgan bir şekilde titriyordu. Bu kadar gözü kararmıştı demek ki... İçini deli bir heyecan sardı. Varlığından habersiz olduğu zincirler onu ilk defa zorluyordu. Sersemletici bir tütsünün etkisinde kendinden geçmişti. Her bir hücresinde ayrı bir coşkuyla

vuku bulan arzular kendi zincirlerini kırarak onları besleyen iksirin kaynağına ulaşmak istiyorlardı. Nefessiz kalmıştı. Akıntıda bir yerlere tutunmak giderek zorlaşıyordu. En sonunda debelenmeyi bıraktı ve yanan tenini onu yeniden yaşama döndürecek kollara teslim etti. Açılan kapının akabinde karşı konulamayan bir hortuma tutulmuş gibi bedeni Kerem'e çekilmişti. Aylin bu sarsıntının etkisini bir baş dönmesiyle hissederken, sırtı sert bir şekilde duvara yapıştı. Sonra yeniden havalandı. Bu kez Kerem'in bedeni kontrolsüzce önce dolaba sonra da masaya çarptı. Düşen, kırılan eşyalar karanlığa karışıp kayboluyordu. Göğüslerini kavrayan eller tutkulu ve sabırsızdı. Dolgun dudakların tüm kıvrımlarını keşfettiğini duyumsuyordu. Her bir sert temasta canı yanıyordu ama bedeni bu kontrolsüz coşkunun etkisinde zevkle titriyordu. Aldıkları zevk arttıkça hareketlerindeki ivme de hızlandı. Tenleri önce ürpertiyle irkiliyor, sonra mıknaş gibi yapışıyor, en sonunda da terle harmanlanıyordu. Aylin bu tutkunun sarhoşluğunda bambaşka hallere bürünüyordu. İnce belinden aşağı inen sıcaklık ikisini de iyice kendinden geçirmişti. Vücutları tutkuyla tekrar ve tekrar birleşti... Gölgeleleri bir bütün halinde donup kaldığında deli bir tufandan sonra kıyıya vurmuş gibi bitkin ve yorgundular. Aylin bitap düşmüş bedenini nasıl yukarı taşıdığını bilmiyordu. Sabah uyandığında içinden doğan yepyeni benliğin ışıltılarıyla diri ve taptazeydi. Halindeki başkalık herkesin dikkatini çekiyordu. Yuvarlak yüzü ve muntazam burnu her zamankinden daha cazibeliydi. Ela gözlerinin minesini parlıyordu. Geniş omuzlarını açıkta bırakan sarı puantiyeli elbisesinin içinde genç bir kız gibi süzülüyordu. Şimdi tek

sorun her gün aşkına kaçacak bahaneler bulmaktaydı ki Can imdadına yetişti. Mesajında akşam geç geleceğini, onu beklemekten uyumasını söylüyordu. Şu anda hiçbir şey onu bu kadar mutlu edemezdi. Gün boyunca Kerem'in kokusu burnunda tütmişti. Ofisten çıkar çıkmaz kendini yanına attı. Bu kez daha sakın seviştiler. Dün gecekinden farklı olarak Kerem sevişirken bir şeyler fısıldadı. Parmakları teninde masaj yaparcasına kayıyor, uyuşturup gevşetiyordu. Tenindeki koku daha az baharatlı, daha çok vanilyamsıydı. Bu sadece bir sevişme değil, ruhlarının dansıydı aynı zamanda. Temasları yoğun ve sahipleniciydi. Kolları sık sık bu bağımlılığın devamının geleceğinden emin olmak istercesine ötekini sarıyordu. Her sarılmada gerçekleşen uzun öpüşmeler sevişmenin içindeki romantik duraklardı. Bu durgun duraklarda enerji topladıktan sonra bir önceki geceden izler arayan hızlı bir tutku akımı başlıyordu. Bunu tenlerinde kayan ipeksi okşamalar takip ediyor ve rahatlayan bedenleri durulmaya geçiyordu. Aylin, Kerem'in beyaz çarşafın içinde parlayan silüetine hayranlıkla baktı. Dağınık, yumuşak saçları onu çok sevimli göstermişti. Aylin, onun mis gibi şampuan kokan saçlarını okşadı. Gerçekten de ilgiyi hak eden bir cazibesi vardı. Kerem, doğrulup ona gülümsedi. En masum gülümseyişi bile muzip kıvılcımlar saçıyordu. O sırada Aylin'in telefonuna mesaj geldi. Can eğer uyumadıysa buzdolabındaki tavuğu ısıtmasını rica ediyordu. Kerem, Aylin'e gelen mesajlar konusunda fazlasıyla meraklıydı.

“Kim?”

“Pırıl.”

Aylin neden yalan söylediğini bilmiyordu. Bunun kesinlikle mantıklı bir izahı yoktu. Her şey zaten ortadaydı. Sadece anın büyüsunü bozmak istememişti. Kerem'in ona inanmadığı her halinden belli oluyordu. Yüzüne çocuksu bir hüznün yerleşti ve yatağın öbür tarafına geçti. Çarşaf da bedeninden tamamen sıyrılmıştı. Aylin ona bakarken ne zamandır sormaya cesaret edemediğı soruyu sormak için kendini daha fazla tutamadı.

“Kerem sen kaç yaşındasın?”

Bunu şimdiye kadar bilmiyor olması tuhaf olduğu kadar böyle bir anda soruyor olması da saçmaydı.

“Otuz iki.”

“Niye duraksayarak söyledin, daha mı gençsin yoksa?”

“Merak etme, ukalayım ama yalancı değilim.” Kerem'in gülüşünde sert bir kinaye vardı. Sonra ifadesini daha da sertleştirerek, “Yalandan nefret ederim.” diye ekledi.

Aylin, onun az önceki beyaz yalanını kastettiğini anlamıştı.

“Benim yaşımı merak etmiyor musun?”

“Hayır.”

“Nasıl, hiç mi merak etmiyorsun?”

“Etmeyorum!”

“Peki ya aramızdaki fark çok fazlaysa?”

“Bana ne bundan? Eğer toplumun kurallarını umursuyor olsaydım ondan önce evli olmam sorun ederdim. Ama bu hiç umurumda değil!”

“Nasıl hiç umurunda değil?”

“Aşk bittiyse evlilik kâğıt üzerinde bir imzadan ibaret oluyor. Eğer sen gerçekten mutlu olsaydın beni yaşamına kabul etmezdin ki!”

“Öyle ama... İki kişi bir söz verdiyse birbirine karşı sorumlu olmuyor mu yani?”

“Evet oluyor ama o sözü birbirlerinin duygularını önemserken veriyorlar, ikisinin ruhları kopup başka arayışlara geçtiyse bedenlerinin orada kalıp mutsuzluktan çürümesi o duygulara ihanet olmuyor mu?”

“Ama çekip gitmekte kolay değil ki... Onca senenin alışkanlığı var, sen bunu bilemezsin.”

Kerem bu ‘bilemezsin’ sözüne biraz içerlemişti. Dağınık saçları gözüne düşmüş, odanın sıcaklığında yanaklarına bir pembelik oturmuştu.

“Doğru ben sadece vazgeçebilmenin önemli bir özgürlük olduğunu düşünüyorum. Her şey zamanla değişir, bunun ötesine geçemeyiz. Duygular değişir, aşk da sonsuza kadar sürmez. Ve bir taraf uçup gitmek isterse onu bırakmak zorundasındır. Çünkü vazgeçemediğin her şey seni kısıtlar, köreltir. Yavaş yavaş bir parçanı alıp götürür ve yok olur-sun. Ama vazgeçmeyi göze almak özgürleşmektir. Özgürlük de insanı yeniler.”

Aylin bunun üzerine bir şey söyleyemedi. Kerem’in ifadelerindeki cesaretin derin bir gözlem ve hayat gerçekliğiyle beslendiğini görmek onu etkilemişti. Bir süre susup onun söylediklerini düşündü. Sonra yine kaderinin akıntısına karışıp gitti. Buzdolabındaki tavuğu ısıtıp Can’ı bekledi. Can yemeğini afiyetle yedikten sonra sert bir kahve hazırlayıp deri koltuğuna yerleşmişti.

“Uykunu kaçırmayın?” diye sordu Aylin sanki o an tek derdi buymuş gibi. Gerçekten de bu evlilik tam bir kandırmacaydı.

“Yok çok iyi geldi, zor bir gün geçirdim Aylin.”

Aylin cümlesinde ‘zor’ sözcüğü geçtiğine hiç şaşırmadı.

“Her zamankinden farklı bir şey mi oldu?”

“Yoo hayır, sadece hastalarımın durumları biraz komplikeydi. Sanırım ben de zihnimi çok zorladım.”

“Dinlenmen gerekiyor, kendini çok yoruyorsun.”

“Bugün gelenlerin hepsi de evliliklerine dair umudunu yitirmiş kadınlardı biliyor musun?”

“Öyle mi?”

“Evet. Gelirken gazetede bir köşe yazısı okudum belki dikkatini çekmiştir.”

“Neyle ilgili?”

“Gölgesinden Ürkenler. Yazının başlığı buydu, on sene-yi geçmiş bir evlilikten bahsediyor, üçüncü seneden sonra çiftler sadece cinsel birleşme yaşıyor ama öpüşemiyorlar.”

“Aşk bittiği için mi öpüşemiyorlar?”

“Ben öyle düşünüyorum.”

“Sonra?”

“Sonra günlerini onlara yüklenen olgularla devam ettiriyorlar. Bu belki bir alışkanlık zinciri oluyor, belki başkalarının tepkilerinin sonucu oluşan bilinçdışı bir baskı. Çocukları olduktan sonra da elleri kolları iyice bağlanıyor. Artık paylaşacak hiçbir şeyleri kalmasa da mutluluk maskesini asla çıkarmıyorlar. Tek ortak paydaları çocuk oluyor. Bunun huzuruna sığınıyorlar. Ve yaşamlarından eksilen her şeyi kabulleniyorlar. Kabulleniyorlar çünkü geçmişte yaşa-

dıklarıyla yetinmeleri gerektiğine inanıyorlar, bir vakitten sonra hâlâ içlerindeki heyecanın peşinden koşmak onları suçlu hissettiriyor, buna hakları olmadığını düşünüyorlar. Böylece tırmandıkları yerden ezberledikleri bir manzarayı izliyor ve merdivenleri ağır ağır iniyorlar. Ve bu yürüyüşte ötekinin arkasından geldiğini bilmekle yetiniyorlar. Öylece iniyorlar merdivenleri; heyecansız, el ele tutuşmadan ve öpüşmeden...”

“Çok hazin.”

Ertesi gün Betül Hanım, Can'ın masasına bir tomar mektup bırakmıştı. Can gereksiz mektupları bir bir kenara ayırdıktan sonra pudra rengindeki küçük zarfın üzerindeki ismi okudu. *Deniz Marel* yazıyordu. Can, Deniz'den bir daha haber alamayacağını düşünüyordu. Mektubunu görünce onun tedavi olmaya karar verdiğini sandı. Betül Hanım'a bir süre odaya kimseyi almamasını söyledi. Endişeyle karışık bir merakla zarfı açtı ve okumaya başladı.

Can Bey,

Siz gittiğinizden beri çok huzursuzum. Bunun nedeni size yeterince teşekkür edemediğimi düşünmem kadar söz verdiğim halde size tam anlamıyla dürüst olamamam. İki gün önce kesin olarak dönüş kararı vermiştim ama bu sabah beliren bir kalp pırlıtsı kararımı bir anda değiştirmeme neden oldu. Her şeye rağmen bu pırlıtya tutunmak istiyorum. Size karşı dürüst olamamakla ne kastettiğimi merak ediyorsunuzdur. Bunu nihayet itiraf etme gücünü kendimde bulabildiğim için çok mutluyum. Size anlattığım her şey gerçektir, ne var ki Simon ve Angel'in aslında aynı kişi olduğunu söyleyemedim. Daha doğrusu Simon diye biri hiç olmadı. Benim tüm hayallerim Angel'in güzelliğinde oluştu ve aynı güzellikte yok oldular. Sanırım bu bilgiden sonra parçaları kolaylıkla birleştirip yaşadığım travmanın ve derin ümitsizliğin nedenlerini

de anlamış olacaksınız. Son olarak, size yürekten minnettarım. Çünkü ilk defa birinin beni gerçekten anladığını hissettim. Size her şeyi tam olarak anlatamadığım halde nasıl böyle hissettiğimi ben de merak etmiyor değilim. Ama yinede her şeyin illa bir nedeni olması gerektiğini düşünmüyorum, bazı şeylerin nedeni niçini yoktur. Ve bazen insan hiç sorgulamadan sadece inanır. Belki bunu siz de yaşamışsınızdır. Sizi sevgiyle hatırlayacağım.

Deniz

Can mektubu ahşap masasının kilitli çekmecesine kaldırdı. Bir saat kadar başka hiçbir şeye konsantre olamadı. Sadece düşündü. Kendini okurcasına, soluğunu duyarcasına düşündü.

Aylin, onun düşüncelerinden çok uzaklarda, ofisinden parktaki güvercinleri izliyordu. Tombul bir güvercin suda tek başına yıkanmak istiyor, öteki cıvılları ittirip duruyordu. Havadaki bahar ılıkılığı herkese canlılık, neşe katarken Aylin de sebepsiz yere pırpır oluyordu. Bu ayki kapakta en canlı, en cıvıllı renkleri kullanacaktı. Kendi de bugün turuncu bir elbise giymişti. Dudağında da o yağ sürülmüş gibi gözükten parlaticılardan vardı. Bu kadar fosforlu bir rengin ve yağlı dudaklarının pek alımlı olmadığını farkındaydı ama içinden taşan coşku onu aşırılık yapmaya teşvik ediyordu. Pırıl olsaydı belki daha zevkli seçimler yapması konusunda yardımcı olurdu. Vakit öğlene geliyordu ama Aylin hayal kurmaktan hiçbir işe doğru düzgün konsantre olamamıştı. Volkan'ın yerine gelen Sedat çok daha çalışkan ve disiplinliydi. Aylin ofiste en azından bir tane mantıklı insan olduğuna seviniyordu. Bir şeyler yapmak için kendini o kadar zorladığı halde, saatin tık-tak sesine kitlenmiş bir şekilde öylece durdu. Kesinlikle çalışamayacağını kabul ettiğinde saat biri çeyrek geçiyordu. Yavaştan karnının acıktığını hissetti. Esmer ekmeğinden hazırladığı ton balıklı sandviçini tıkmayı düşünüyordu ki Kerem'den mesaj geldi.

“Bugün bir değişiklik yapmaya ne dersin?” diyordu.

“Süper derim!”

“O zaman on dakikaya hazır ol.”

Aylin, geçen gün ona sıkıcı öğle yemeği ritüelinden bahsetmişti. Yaza kadar ya salata ya da diyet sandviç yemeye mahkûm etmişti kendini. Bunu yaparken usanıp sıkılacak olursa da kış boyu mideye indirdiği mantıları ve sufleleri düşünüp sıkılma gibi bir hakkı olmadığını hatırlayacaktı. Ama bu kadar güzel bir bahar havası insanın içini ferahlatırken, ofiste tıklıp kalmak mümkün müydü? Aylin telaşla hazırlanmaya başladı. Hemen rimelini sürdü. Parfümünü tazeledi. Ama odasından çıkarken telefonu çaldı, Pırıl arıyordu.

“Süprizzzzz!”

“Pırıl geldin mi?”

“Evet canım. Havaalanındayım.”

“Çok sevindim, nasıl geçti?”

“Şahane, anlatacak çok şey var. Ama gelir gelmez beni kim aradı biliyor musun?”

“Kim?”

“Şu bahsettiğim teyzem vardı ya...”

“Eee?”

“Bu nasıl olduysa Steve’le ilişkimden haberdar olmuş. Yememiş içmemiş Steve’in inciğini cıncığını öğrenmiş.”

“Sana ne dedi peki?”

“Steve’in tam bir şeytan olduğunu, alkol ve sigara bir yana diğer kötü alışkanlıklarından bahsetmek bile istemediğini, böyle bir seçim yaptığım için beni çok kınadığını ve gözünden düştüğümü söyledi.”

“Sen ne dedin?”

“Keşke sen de onun yaptıklarını yapsaydın belki o sevimsiz varlığın daha katlanılır olurdu dedim. İyi demiş miyim?”

“Bilemiyorum, içinden geleni söylemen iyi tabii. Pırılıcım sesini duyduğuma çok sevindim, benim biraz acelem var sonra konuşsak olur mu?”

“Sen neler karıştırıyorsun?”

“Nerden çıktı şimdi?”

“Geçen gün beni Can aradı. Pırıl’a vermem gereken bir dosya var diye evden çıkmışsın.”

“Eee?”

“Eesi benim acemi çapkınım, çıkarken dosyayı evde unutmuşsun, Can da arkandan yetiştirmek için koşmuş, senin telefonun kapalı olduğu için beni aradı.”

“Sen ne dedin?”

“Amsterdam’da olduğumu söylemedim tabii ki. Dosyayı CD’ye yüklemiş benim için dedim.”

“Ay Pırıl. Sen mükemmel bir dostsun.”

“Eee o zaman bu dostunla ufak heyecanını paylaşırsın belki?”

“Pırıl sana anlatmak istiyordum ama kendimi o kadar kaptırmıştım ki... Ben...”

“Kerem’le mi birliktesin?”

“Nereden anladın?”

“Aylincim sen beni hiç tanımamışsın gerçekten!”

“Eee peki ne düşünüyorsun?”

“Ne diyeyim, iyi şanslar.”

“Ne demek iyi şanslar? Hiç yorum yapmayacak mısın?”

“Hayatım, yaşa ve gör... Madem bir karar vermişsin, artık konuşmanın bir anlamı yok.”

“Doğru.”

“Ha tabii tökezlersen...”

“İlk seni arayacağım biliyorum. Başka kim hatalarımı hiç yüzüme vurmadan beni teselli eder ki! İyi ki varsın!”

“Sen de öyle ama geç kalacaksın, hadi zıpla.”

“Aaa evet, hadi bye!”

Aylin koşar adımlarla sokağın köşesine gitti. Kerem’in beklediğini görünce içine tatlı bir coşku hâsıl oldu. Birlikte Tarabya sahiline gittiler. Şirin bir çay bahçesine oturdular.

“Burayı nerden buldun?”

“Beğendin mi?”

“Bayıldım. Çok şeker bir yer. Senin böyle yerlere geldiğini bilmiyordum.”

“Neden?”

“Ne bileyim, genellikle daha popüler, kalabalık yerlerde oluyorsun.”

“Evet ama yalnız kalıp kendimi dinlemek istediğim zamanlar da oluyor.”

“Herkes gibi...”

Kerem başını salladı. Menüyü inceledikten sonra kendine okkalı bir sandviç söyledi. Aylin de kibarca Ege salatasına talip oldu.

“Bence daha rejim yapmana gerek yok.” dedi Kerem. “Zaten yeterince zayıftın, nereden çıktı bu rejim anlamadım.”

“Niye öyle dedin? Kötü mü olmuşum, yüzüm fazla mı çöktü?”

“Ay lütfen Aylin, bütün gün bunları dinledim zaten.”

“Nasıl yani, kimden dinledin?”

“Bizim dergide bu ay belli bir yaş sonrasında kadınların yaşadığı ikilemi tartışıyorlar. Yok işte kilo alsalar ya simit

şeklinde göbekleri ya da sınır tanımayan kalçaları oluyor-muş, kilo verseler bu sefer kemik surat oluyorlarmış, daha yaşlı duruyorlarmış o zaman da botoks gerekiyormuş. Son derece gereksiz bir konu.”

“Gereksiz değil ki, gayet de isabetli.”

“Tamam da kadınlar boşuna üzerinde kafa patlatıyor, olayın çözümü çok basit!”

“Neymiş?”

“Belli bir yaştan sonra ya yüzünü seçeceksin ya da kışını. İkisi birden olmuyor demek ki. Bakma öyle. Senden bahsetmiyorum tabii ki, senin daha bu aşamaya gelmene uzun yıllar var.”

“Biliyorum da her şeyi bu kadar direkt ifade etmek mi zorundasın!”

“Ne yapıyım, ben böyleyim.”

“Dergiden memnunsun ama değil mi? Orada mı devam edeceksin?”

“Sanmıyorum. Müzik beni daha çok besliyor. Aslında bilmiyorum, gelecekle ilgili plan yapmayı sevmem.”

“Hiç mi?”

“Hayır, sen yapıyor musun ki?”

“Ben de yapmam aslında. Ama bazı şeyler hakkında düşünüyorsundur.”

“Ne gibi?”

“Bizimle ilgili mesela?”

“Düşünmüyor olsam bu kadar radikal kararlar almazdım.”

“Nasıl kararlar?”

“Senin için tüm yaşantımı değiştirdim farkında değil misin?”

“Farkındayım tabii ki, bazen senin kadar fedakâr olamadığımı düşünüyorum.”

“Bu fedakârlık değil ki... Bunu kendim için de yapıyorum aynı zamanda. Yaşamak istediğim bir aşk var. Bunun içinde sen de varsın. Her şey karşılıklıdır aslında.”

“Ama yine de beni çelişkiye düşürüyorsun.”

“Ne konuda?”

“Çok sabırsızsın ama belirsizliğe tahammül edebiliyorsun.”

“Sabrım sonsuz değil. Belirsizliğe gelince seni bazen ürküttüğümü biliyorum çünkü benim de ilkel taraflarım var ve bunları tamamen yok edemem, daha doğrusu bunu istemem ama senden beklediklerim konusunda karar vermekte özgürsün.”

“Benden ne bekliyorsun?”

“Beni seçmeni tabii ki.”

Gün birden ağırlaşmıştı Aylin için. İki taraftan sıkıştırılıyor gibiydi. Bir yanda duyguları, bir yanda içini kemiren endişeler... Bir gün böyle bir seçim yapmak zorunda kalacağını bilmiyor muydu ki sanki! Keşke zamanında Can’la birbirlerini gerçekten anlayıp özgür bırakmayı başarabilselerdi. O karlı günde her şey çok açıkça sunulmuştu önlerine, tek yapmaları gereken kararlı olmaktı. Bir tanesi bu cesur adımı atabilseydi ötekinin de yolunu açmış olacaktı. Ama insanca olan iyi niyetlerini yanlış değerlendirdiler ve kendilerini kendilerine ait olmayan bir fotoğrafta figüran olarak bulunmaya mahkûm ettiler. Başka tenleri, başka sesleri, başka bir hayatı arzularken ne ona sahip olabildiler, ne de kendi fotoğraflarındaki sakil görüntülerine bir çare bulabildiler. Aylin baktığı

noktadan başını kaldırıp Kerem’le göz göze gelmeye cesaret edemiyordu çünkü bunu yapsa onun bakışlarındaki kararlılığa teslim olacaktı. Aslında bunu yürekten istiyordu. Ama yüreği onu her şeyden koruyabilir miydi?

Kerem kısa bir duraksamadan sonra konuşmaya devam etti.

“İstediğim şeyin bedellerini de göze alıyorum, hiçbir zaman hayalperest olmadım. Gerekirse senin adına da savaşırım ama bunu senin de istemen lazım.”

Aylin hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu.

“Benimle olmak istiyor musun Aylin?”

Gözlerinin kesiştiği bu dakikalarda Aylin içindeki enerjinin çekildiğini hissetti. Ne bir şey diyebiliyor, ne de hareket edebiliyordu. Bir an aklından kendini onun kucağına atıp her şeyiyle teslim olmak geçiyor, öteki saniye sandalyesine daha çok yapışıp ter döküyordu. Zaman durmuş gibiydi. Arafta kalmıştı sanki. Ensesinden akan terler buharlaşıp havaya karışıyor, elleri turuncu elbisesinin ucundaki ipliği çaresizce aşındırıyordu. Bir dakika sonra ne olacağının kasveti üzerine yüklü bir bulut gibi çökmüşken telefon çaldı. Aylin kendini bilmez bir halde telefonu açtı.

“İyi günler, Aylin Peran’la mı görüşüyorum?”

“Evet benim buyurun?”

“Can Peran’ın eşi mi oluyorsunuz?”

“Evet.”

Aylin’in sesi iyice telaşlanmıştı.

“Eşiniz yarım saat önce yoğun bakıma alındı. Hemen hastaneye gelebilir misiniz?”

Aylin olan biteni güçlükle dinlemişti, hastanenin adresini titreyen elleriyle az önce düşünürken buruşturduğu peçeteye yazdı. Kerem olan biteni anlamak için dikkat kesilmişti.

“Can...” dedi Aylin, soluğu kesildiği için tutuk konuşuyordu. “Can hastanedeymiş, durumu da ciddiymiş üstelik, hemen gitmem gerekiyor.”

“Tamam ben seni bırakırım.”

“Yok ben hemen taksiye bineceğim şuradan. Sonra konuşuruz.”

Aylin taksiye binip uzaklaşırken arkasını dönüp Kerem’e bakamadı bile. Yol boyunca aklı fazlasıyla karıştı. Söylenilene göre Can’ın hastalığı uzun bir süredir devam ediyordu ve şu an kontrol edilemez bir aşamaya gelmişti. Aylin sarsıllarak ağlamaya başladı. “Benim yüzümden oldu, benim yüzümden oldu!” diye sayıklıyordu. “Onun ne kadar hassas olduğunu düşünemedim, her şeyi öğrendi ve acısından hasta oldu!” Hastanede Pırıl onu ne kadar sakinleştirmeye çalıştıysa da, Aylin bir türlü durulmuyordu. “Benim hatam, ahhh o ne kadar hassastır sen bilemezsin!” diye hayıflanıyor, kendini acımasızca hırpalıyordu. Can yoğun bakımdan çıkıp odaya geçtiğinde Aylin de onun sevdiği yiyeceklerle başında bekledi. Ama Can’ın bunları değil yemek, fark edebilmesi bile mümkün değildi. Durumundaki kısa süreli iyileşme Aylin’i ümitlendirse de doktor yapılacak bir şey olmadığını söylüyordu. Daha açık bir ifadeyle; Can son haftalarını yaşıyordu. Aylin kendini o denli suçluyordu ki, midesine kramplar girmeye başladı. Bu hengâmede Kerem’i bir kez bile aramamıştı, mesajlarına bile cevap veremiyordu. Sadece kendine eziyet ediyordu. En sonunda sinirleri çok yıprandığı için durduk yerde bayılmaya başladı ve sonunda sakinleşmesi için onu

ayrı bir odada dinlenmeye aldılar. Bir yandan da midesinin ağrısına katlanması gerekiyordu. Kerem onun yokluğuna daha fazla dayanamayarak hastaneye geldi. Aylin, onu bu haldeyken göreceğini hiç düşünmemişti. Zaten vicdan azabının yükü altında eziliyordu. Bir de bezdirici bir duygu yoğunluğunu kaldıracak gücü yoktu. Ona içi yanarak gitmesini söyledi. Ama bunun hemen akabinde midesine daha büyük bir kramp girdi. Can'ın durumu da gittikçe kötüleşiyordu. İkinci haftanın sonunda Aylin temiz çamaşırlar almak için eve gittiğinde Kerem'in katından gelen sesleri fark etti. Çok zayıflamıştı ve suratı hortlak gibiydi. Gözlerindeki ışıltıdan hiçbir eser yoktu. Bir hayalet gibi Kerem'in açık kapısından içeri süzüldü. Her yerde koliler vardı. Eşyalar sarılıp kaldırılmış, bavullar hazırlanmıştı. Kerem, televizyonu bantlayan kişilere dikkatli olmalarını söylüyordu. Aylin bir dakika boyunca bu resmi anlamlandırmaya çalıştı. Günlerdir uykusuzdu. Yaşadığı yoğun üzüntüden o kadar sarsılmıştı ki, hafızası bile onu yanıltıyordu. Başka türlü evinin yolunu şaşırılamazdı herhalde. O nedenle olan biteni anlamak için gözünü kapatıp tekrar açtı. Başı fena halde ağrıyordu. En sonunda Kerem onu fark edince, bakışlarındaki ifade bulanık resmi netleştirdi.

“Kerem?”

“Hoş geldin, nasılsın? Çok yorgun gözüküyorsun, sıcak bir şeyler içmek ister misin?”

Aylin boş gözlerle bakıyordu.

“Gidiyor musun?” diye sordu.

“Evet.”

Kerem bunu bir kalemde, kararlılıkla söylemişti

“Bana hiçbir şey söylemeden öylece çekip gidecek miydin?”

“Söyledim ya şimdi!”

“Ama ben bugün gelmeseydim beni aramayacaktın değil mi? Öylece, bir şey demeden gidecektin?”

“Gerçekten sana şu ana kadar hiçbir şey söylemediğimi mi düşünüyorsun?”

“Hayır, hayır öyle düşünmüyorum. Ama bu kararı almandan bahsediyorum. Bir anda vazgeçip gidebilmenden...”

“Bir anda mı?”

Bu soru Aylin’in yorgun beyninde acı titreşimler yaparak çınladı. Gözünün karardığını hissediyordu. Ruhunun bedeninin içinde bu denli sıkışıp daraldığı olmamıştı.

“Aylin bak... Şu ana kadar yaptığım her şeyi nasıl bir anda yapmadıysam, bu kararı da bir anda almadım. Sadece şimdiye kadar yaptıklarım bizim içindi. Ama bu kararı kendim için almak zorundaydım. Çünkü ben bu süreçte çok fazla yol kat ettim ve devamlı durup seni beklemekten yoruldum. Benimle yürüebilmeni çok isterdim. Bunu ne kadar istediğimi çok iyi biliyorsun. Ama bunun gerçekleşemeyeceğini gördüm. Umut ederken yeterince yara aldım, kendimi kandırmayı seçseydim bu yara büyürdü ve hiç iyileşemezdim.”

Aylin gözüne doğru hücum eden yaşların geri gitmesi için ne kadar uğraşırsa da faydasızdı. Karşısında yavaş yavaş siliikleşen sevgilisi konuştuğuca tenine, kalbine dikenler batarcasına canı yanıyordu. Yutkunurken boğazı alev alev yanmaya başladı. Nefes alamadığını hissetti. Oradan kaçıp delice koşmak istedi. Arkasına bile bakmadan... Bedenini saran bir yangından kaçarcasına uzaklaştı. Koşarken aklına geçmişten görüntüler geliyordu. Can’la ilk karşılaşmaları, geçirdikleri mutlu anlar, sabahlara kadar dertleştikleri günler, işte aldığı ödüller, kariyerinde zirveye çıkışı, sonra Kerem’i görüşü ve

yaşamının bambaşka bir hal alması, bambaşka bir aşkı ve cinselliği tanınması... Sonra bir anda hepsinin, her şeyin silinip gitmesi, acımasızca bir yok oluş, bir tane dal bırakmadan, toza dumana karışıp kaybolan bir hayat ağacı.

Birkaç gün sonra Can yaşama veda etti. Aylin ona veda ederken kendinden bir parçanın da kopup onunla gittiğini biliyordu. İçinde biriken keder onu beş yıl yaşlandırmıştı. Bu sefer hüznü ruhunda kalıcı olarak hissediyordu. Acı ilk kez bünyesine bu kadar etkili nüfuz etmişti. Artık her şey farklı olacaktı. Her neyle ilgili düşünse, yorumları her zamanki hayal gücünden ve neşesinden beslendiği kadar hüzünden de beslenecekti. Ve bu derinlik bakışlarına işledi. Uykuları da eskisi gibi değildi artık. Birkaç saat uyusa seviniyordu. Bundan daha uzun uyuduğu zamanlarda en ufak seste uyanıyor, tekrar dalamayınca da kalkıp evin içinde dört dönüyordu. İşten önce ve sonra uzun yürüyüşlere çıkar olmuştu. Rüzgârın yüzüne çarpmasını istiyordu. Bu yürüyüşleri yapmazsa ne işini yapabiliyor, ne de bir yudum uyku uyuyabiliyordu. Evdeyken de pencere hep açık duruyordu. Aksi halde evin oksijeni alınmış gibi tıkanıyor, öleceğini sanıyordu. Pırıl onu sık sık ziyarete geliyor, güzel yemekler yapıp buzdolabına koyuyordu. Aylin ona hep “iyiyim” dediği için Şehriban Hanım’a rapor vermesini tembih etmişti. Şehriban Hanım da evhamlı olduğundan her gün Pırıl’ı arıyordu. Pırıl üşenmeden her gün Aylin’i ziyaret ediyor ve gerçekten iyi olduğuna ikna olana kadar yanından ayrılmıyordu. Eğer evde kalmak onu zorlarsa gelip kendisinde de kalabileceğini söylemişti. Ama Aylin yeni yaşamına mümkün olduğu kadar çabuk

alışmak istiyordu. Acısından kaçmıyor, içine sindirerek yaşayıp hazmetmesi gerektiğini düşünüyordu. Geceleri Can'ın tarafında yatıp, onun nelere üzülmüş olabileceğini düşünüyordu. Uzun bir süre eşyalarına dokunamamıştı. Üçüncü ayın sonunda nihayet dolabını açtı. Sevdığı mavi kazağını kokladı. “Londra’dayken bunu asla cebimden çıkarmayacağım” dediği kuru yaprak hâlâ ceketinin cebinde duruyordu. Aylin bunu görünce gözyaşlarına hâkim olamadı. Can'ın riyasız temiz kalbini tüm ruhuyla hissediyordu. Kimsenin onun kadar duyarlı olamayacağını çok iyi biliyordu. Gözyaşları biraz hafifleyince yüzünü yıkadı ve çalışma odasının kapısını açtı. Şehriban Hanım'ın da odaya girmesini yasakladığından, oda bayağı tozluydu ve rutubet kokuyordu. Aylin onun eşyalarını okşadı. Maroken ciltli kitabının sarı yapraklarını kokladı. Can'ın kokusu sinmişti odaya. Pudrayla karışık bir okyanus kokusu... Hiçbir zaman bu odayı böyle incelememişti. Çünkü burası Can'ın özel odasıydı. Burada kendiyile baş başa kalıyordu ve Aylin de buna saygı gösteriyordu. Ama şimdi ondan izler bulmak için ahşap masasının çekmecelerini karıştırıyordu. Çekmecelerin içi tahmin ettiğinden daha dağınıktı. Can'ın ne kadar düzenli olduğunu bildiğinden buna şaşırdı. Bir sürü gereksiz şey sıkıştırılmıştı çekmecelere... İplik, kırık bir müzik kutusu, pufidik bir oyuncak tavşan ve renkli boncukları olan bir kolye. Aylin eşyaları merakla inceledi. Bunların çekmecedeki ne işi vardı bilemiyordu. Aslında bunların kime ait olduğunu da hatırlamıyordu. Onun böyle bir kolyesi var mıydı ki acaba? Şüphesiz Can her şeyi ondan daha iyi saklardı. Aylin'in köşelere sıkıştırıp buruşturduğu fotoğraflarını üşenmeyip albümlere koyan hep oydu. Geçmişe fazlasıyla bağlıydı Can. Sık sık çocukluğunu hatırlayıp hüzünlenirdi. Ailesini çok

özlüyordu. Aylin böyle anlarda ona ne kadar sarılsa fayda etmezdi. Duvarda ağı bozulan bir örümcek aşağı süzüldü. Aylin gözüyle onu takip ederken dolabın altındaki küçük çekmeceyi fark etti. Çekmeceyi epeyce zorlanarak açtı. İçinden kilitli bir kutu çıktı. Aylin siyah saç tokasıyla biraz uğraştıktan sonra kiliti açabildi. Kutunun içi bir yığın sararmış mektupla doluydu. Aylin ilkinde baktı. “Deniz Marel” yazıyordu. Sonraki mektuplar Derya diye birinden geliyordu. Aylin bu isim benzerliğinden şüphelendi... ‘Deniz ve Derya... Bu bir kamuflej mıydı acaba?’ Deniz’den gelen mektup Londra’dan geliyordu. Diğerlerinin üzerinde adres yazmıyordu. Aylin, Derya’dan gelen mektuplardan birini açıp okumaya başladı.

Sevgilim,

Dün kırk dokuz yaşına bastın ama ben yanında olamadım. Onunla birlikteydin. Ben ise burada senin için dua ediyordum. Ne zamandır senin rüyanı düşünüyorum. Rüyalarına bu kadar anlam yüklememi sevmediğini biliyorum. Ama hep aynı rüyayı görmenin bir anlamı olmalı. Bir anda depresyon olduğumu, yerin altında titrediğini hissettiğini söylüyorsun. Toprak ikiye bölünüyor. Senin yaşamındaki herkes bir karada kalırken, sen ve ben öteki tarafta kalıyoruz. Ama yine de benim elim sana ulaşmıyor. O kadar yakınlaşmış olmamıza rağmen! Sence bu düşündürücü değil mi? Lütfen seni bu kadar önemsiyor olmama kızma... Belki de benim var olma sebebim budur... Seni düşünmek! Sana bir şiir daha yazıyorum. Ay gümüş ışıltılarıyla balkonumuzu seviyor. Adeta bizim aşkımızı okşarcasına... Ne olur hemen gel ve bu şahane akşamlar bitmeden bana bir şiir oku...

Seni daima özleyen denizyıldızın

Aylin mektubu tekrar ve tekrar okudu. Akli bulanmıştı. Bunlar da nereden çıkmıştı şimdi? Ne düşüneceğini bilemiyordu. Bu kadar zamandan sonra kocasının da onu aldatıldığını mı öğreniyordu? Mektupları tek tek inceledi. Nihayet bir tanesinin üzerinde adres yazıyordu. Aylin bir an ne yapacağını bilemedi. Bu olayın üstüne mi gitmeliydi yoksa bu saatten sonra kurcalamasının bir anlamı olmayacağını düşünüp mektupları yerine mi koymalıydı? O kadar kırılan ve hassastı ki, mantıklı düşünemiyordu. Bir anda karar verip Ediz'i aradı.

“Aylin merhaba. Nasılsın? Kusura bakma cenazeden sonra seni arayamadık ama aklımız hep sende, iyisin değil mi?”

“İyiyim. Siz nasılsınız, Eda ne yapıyor?”

“Ne yapsın, çocuklarla uğraşıp duruyor. Seni ziyarete gelmek istiyordu aslında ama ikizler hiç rahat vermiyor. Maya da okula başladı. Bir ona, bir ikizlere koşturuyor.”

“Kolay değil tabii, selamımı söyle. Edizcim ben sana bir şey soracaktım aslında. Can'a Londra'dan bir mektup gelmiş Deniz diye birinden. Adından çok emin değilim aslında, Derya da olabilir. Mektuplar bana çok tuhaf geldi. Sen böyle birini gördün mü hiç?”

Ediz bir an Can'ın elinde çiçek ve çikolatayla koşturduğu günü hatırladı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

“Aylinecim bu olayı kurcalama istersen...”

“Ne demek kurcalama? Sen bir şeyler mi biliyorsun?”

“Hayır hayır yanlış anladın, ben hiçbir şey bilmiyorum. Ama Can artık aramızdan ayrıldı. Bence özel mektuplarını irdelemenin bir anlamı yok.”

“Haklısın. Duygularım çok karışık, nasıl davranacağımı bilemiyorum.”

“Bu çok normal, ne zaman istersen bizi arayabilirsin. Keşke yakın olup sana daha çok destek olabilseydik ama mesafeler...”

“Teşekkür ederim Ediz. İstanbul’a gelerseniz mutlaka haberim olsun.”

Aylin, Ediz'in haklı olduğunu biliyordu ama yine de bu olayı aydınlatmak için önüne geçilemez bir istek duyuyordu. Bunu Can'ın onu aldatmasından dolayı şüphe ve öfke duy-
masından dolayı değil, onun iç dünyasını daha iyi anlamak için istiyordu. Belki de böylece onu yiyip bitiren vicdan аза-
bına bir çare bulmuş olacaktı. Mektupları aklından savuştur-
mak için ne kadar çaba harcadıysa da başarılı olamadı. Gece
de doğru düzgün uyuyamadı. Sabah uyanır uyanmaz soluğu
mektupların başında aldı. Başka türlü huzur bulamayacağını
anlayınca çabucak giyinip kendini yola attı. Yazılan adrese
yaklaştıkça hem meraklanıyor hem de biraz korkuyordu. De-
ğişik tonda mavi renge boyanmış, eski püskü bir evin önüne
gelmişti. Derin bir nefes alarak kapıyı çaldı. Kapı uzun bir
aradan sonra dağınık saçlı, bol gömlek ve şalvara benzeyen
bir pantolon giyen bir adam tarafından açıldı. Boynunda bel-
ki yirmi tane kolye vardı. Hepsinin renkleri birbirine karış-
mıştı. Tüm bu renk cümbüşüne ek olarak gözlük çerçeveleri
de maviydi. Aylin kekeleyerek Deniz Hanım'la görüşmek
istediğini söyledi. Öyle biri olmadığı cevabını alınca da Der-
ya Hanım'ı sordu. Ama yine aynı cevabı aldı. Çaresizce ka-
bullenerek eve döndü. Ama adamın bakışlarındaki acılı ifade
aklından çıkmıyordu. Ayrıca bu evle ilgili zihninde tuhaf

çağrışımlar canlanmıştı. Bu adamı daha önce bir yerde gördüğüne emindi. Ertesi gün tekrar aynı eve gitti. Kapı uzun bir süre açılmadı. Aylin en sonunda neredeyse yalvarırcasına seslenerek kapıyı açmasını rica etti.

“Bakın beyefendi... Derya Hanım’ı bulmam lazım!”

“Size daha önce de söyledim, burada öyle biri oturmuyor.”

“Ama mektuplar bu adresten gelmiş, hem de çok yakın zamanda...”

“Taşındı belki de...”

Aylin bir an duraksadı ama sezgileri onu farklı yönlendiriyordu.

“Olabilir...”

O saniyeden sonra ne yapacağını bilemiyordu ki, adam onun yanılmadığını belirten bir soru sordu.

“Hem neymiş bu mektuplar?”

“Kocama gönderilmiş.”

“Bakabilir miyim?”

Aylin mektubu gösterdi. Adamın yüzü bembeyaz olmuştu. Artık Derya Hanım’la bir ilgisinin olmadığını söyleyemezdi. Derya Hanım mutlaka onun bir yakınıydı ve kocasıyla olan gizli münasebetini örtbas etmek istiyorlardı.

“Onu tanıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Ama mektuplara size bir şey ifade ediyormuş gibi baktınız.”

“Çok dikkatlisiniz. Ama bazı şeyleri öğrenmemeniz sizin için daha iyi. Kocanız artık hayatta değil. Neden onu huzursuz etmek istiyorsunuz?”

“Hayır hayır, böyle bir şeyi nasıl isterim? Ben sadece onu daha iyi anlamak istiyorum.”

“Peki ama bu saatten sonra bunun ne faydası olacak söyler misiniz?”

“Bunu bilemeyiz ki, belki benim yaşantıma bir etkisi olur. Hangi olayın bize ne katacağını bilemeyiz.”

“Siz düşündüğümünden daha zengin bir insansınız, ben ruhunuzu bu kadar beslediğinizi düşünmemiştim.”

“Bu beni daha önceden tanıdığınız anlamına mı geliyor?”

“İçeri gelin. Demek ki evren bizim bir araya gelmemizi istedi. Konuşalım öyleyse. Konuşmanın insana bir zararı olmaz değil mi? Asıl korkulması gereken zorunlu sessizlik.”

Aylin bir şey demeden içeri girdi.

“Balkona geçelim isterseniz. Hava çok güzel.”

“Olur.”

“Derya Hanım sizin neyiniz oluyor?”

“Sizce?”

“Lütfen... Tahmin yapacak durumda değilim, başımda hiç geçmeyen bir ağrı hasıl oldu. Kim olduğunu söylerseniz sevinirim çünkü kendisiyle konuşmam gerekiyor.”

“Konuşun öyleyse çünkü kendisi tam karşınızda duruyor.”

“Efendim? Ne? Nasıl? Siz yani... Bir dakika... Yani siz?”

“Evet ben kendisiyim!”

Aylin şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde karşısındaki adama bakıyordu.

“Anlaşılan şaşkınlığınız uzun süre geçmeyecek. Size bir konyak getireyim.”

Aylin konyağı içerken hâlâ ağzında aynı şeyi geveliyordu.
“Siz...”

“Alt yazı geçmeme gerek yok herhalde, ben Derya, kocanızın sevgilisi...”

Konyak Aylin’in boğazını yaktı. Sert esen rüzgâr başını oyuyordu sanki. Şimdi bu olayı kurcalamakla doğru yapıp yapmadığına emin değildi. Çektiği acının üzerine bu şoku kaldırması kolay olmayacaktı.

“Siz benim kocamın sevgilisiydiniz, öyle mi?”

Bu cümleyi telaffuz etmek ne kadar da zor olmuştu. En sonunda kelimeleri kesik kesik hecelemişti.

“Evet, iki sene aşk yaşadık... Hem de ne aşk!”

“İki senedir devam ediyordu hem de?”

“Evet. Bunları anlatmak benim içinde kolay değil yanlış anlamayın... Ama evime gelen sizsiniz.”

“Tabii ki, bunu öğrenmek isteyen bendim. Siz anlatmaya devam edin lütfen.”

“Dediğim gibi Can’la çok özel bir ilişki yaşadık.”

Derya konuşurken, Aylin onun kemikli yüz hatlarını inceleyordu. İnce dudaklarının her bir hareketinde aklında tuhaf görüntülerin canlanmasına engel olamıyordu. Bunu anlamak için ne kadar gayret etse de, işin içinden çıkmak oldukça zordu.

“Ama şunu bilmeniz gerek... Can sizi çok seviyordu. Sadece farklı bir biçimde... Hayatta en son istediği şey sizi üzmekti. Bu nedenle size bizden asla bahsedemedi.”

“Beni üzmemek için mi?”

“Evet. Size karşı duyduğu sevgi çok yoğundu.”

“Ama aşk değildi.”

“Hayır hayır... Sizi başka hislerle seviyordu. Bana sizin ne kadar iyi bir insan olduğunuzu, bir kış günü aç kedilere yemek taşıdığınızda fark ettiğini söylemişti. Her zaman sizin ne kadar temiz kalpli olduğunuzdan söz ederdi. Hatta devamlı devinim halinde olduğunuz için sizin kendinizle ilgili iyi yönlerinizin hakkını veremediğinizi düşünüyordu.”

“Öyle mi düşünüyordu?”

“Evet.”

“Bunlardan da bahsediyordunuz yani?”

“Her zaman değil, aslında çok nadir... Can bana hiçbir sırrınızı anlatmadı. Özelinizi kendine sakladı. Beni oraya hiç yaklaştırmadı.”

Aylin bunu duyunca rahat bir nefes aldı. Can’dan böyle bir duyarlılık beklerdi.

“Aslında ben de onun için aynı şeyleri düşünüyordum hep.”

“Neler mesela?”

“Çok hassas ve kırılgan olduğunu. Her zaman vicdanının sesini dinlediğini. Kendi isteklerine asla geçit vermediğini...”

“Evet. Mutsuzluğunu çok derinlere attığını zannediyordu ama kalbinin sesini dinlememek onu yok etti.”

“Çok tuhaf.”

Aylin, önüne bakarken buruk bir tebessümle gülüyordu

“Tuhaf olan nedir?”

“Hasta olduğunu öğrendiğimden beri hep kendimi suçluyordum. Benim yaptığım bazı şeylerin onu üzdüğünü ve...”

“Bu yüzden hasta olduğunu mu sanmıştınız?”

“Evet.”

“Lütfen kendinize bu haksızlığı yapmayın.”

“Geç de olsa öğrendim.”

Bir süre ikisi de sessizce durdular. Derya, uzaklara dalıp gitmişti. Bacakları durmadan titriyor, elleri huzursuz bir şekilde boynundaki kolyeleri çekiştiriyordu. En sonunda boynundaki kolyelerden biri koptu. Renkli boncuklar hızla yere düşmeye başladı. Derya buna hiçbir tepki göstermedi. Aylin her bir boncuğun yere vuruşunu gözüyle takip ediyordu. Derken birden sarsıldı. Aklına düşen, bir sene öncesine ait bir görüntüydü. Şimdi o anı tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Derya'yı daha önce görmüştü. Can'ı beklerken tanıştığı tuhaf adam oydu. Aylin hayretler içinde o günü düşünürken, Derya az önce dalıp gittiği yerlerden sıyrılıp bulundukları ana dönmüştü. Aylin'e dönüp gülümsedi.

“Evi gezmek ister misiniz?” dedi.

“Olabilir.”

Aylin onu takip ederek içeri girdi. Rüzgâra martı sesleri karışıyordu.

“Bakın bu onun en sevdiği köşeydi.”

Aylin otantik eşyalarla donatılmış köşeye baktı. Bir tarafta işlemeli bir sedir ve iki nargile duruyordu. Öteki tarafta da üzerinde bol incik boncuk ve zil olan kostümler. Duvarın üzeri karmaşık resimlerle kaplı olduğundan asıl rengi seçilemiyordu. Ortadaki sinide çeşit çeşit lokumlar vardı. Gülkurusu kırıste Can'ın resimleri asılıydı. Bazı resimlerde Can tekti,

bazılarında ise samimi bir şekilde pozlar vermişlerdi. Resimlerin çoğu bu evde ve deniz kıyısında çekilmişti.

“Can’ın en sevdiği köşe burası mıydı?”

“Evet neden şaşırdınız?”

“Ben bunlardan pek hoşlanmadığını sanırdım.”

“Ama şahane yemek yaptığından haberiniz vardır.”

“Evet.”

“Bana en son yaptığı dolmaları hâlâ unutamıyorum.”

“Dolma mı?”

“Evet, incecik sarardı. Yemek yaparken onu izlemeyi çok severdim. Size Anjel’le olan bir anımı anlatabilir miyim?”

“Anjel?”

“Ah bu ona taktığım bir isim. Bundan hiç hoşlanmazdı. Sadece izlediğimiz filmdeki bir karakterden etkilenmiştim. Aslında tanışmamızdan başlamalıyım... Can’ı ilk gördüğüm gün...”

Derya konuşmasını sık sık bölüp konyağını tazeliyordu. Üçüncü kez kalktığında kendine bir sigara aldı. Aylin’e de ikram etti. Aylin epeydir sigara içmemişti ama bir tane alıp yaktı. Odaya duman dolunca, Derya pencereleri açtı. Can’ın en sevdiği köşede oturuyorlardı ve Aylin kocasının ölümünden sonra keşfettiği yaşamına ait olan anıları dinliyordu. Rüzgâr hızlanmıştı. Perde sık sık yüzüne çarpıyordu. Çok geçmeden martıların sesi onlarınkini bastırdı. Rüzgarın uğultusu Derya’nın konuşmasına karışıyor, seslerle harmanlanan rüzgâr ötedeki zilleri dans edermişçesine sallandırıyor. Hayatta hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Aşkın kaç yüzü var, hepsini anlamak mümkün müdür, insanın içinden geçen-

ler tam olarak bilinebilir mi? Aylin bu soruların içinde kaybolmuştu. Varlığımız yeryüzünde küçük bir nokta gibiydi ama ruh sonsuz bir karmaşa barındırıyordu. Kaçınılmaz olarak içine düşülen aşkın insanı nerede, ne zaman, kiminle yakalayacağı gerçekten hiç belli olmuyordu. Derin bir sızı vardı içinde. Kerem'i bir daha görebilecek miydi? Hayat ona bir şans daha sunacak kadar cömert miydi? Bundan sonra yoluna neler çıkacaktı? Aylin tüm bu seslerden uzaklaşmak istiyordu. Ama rüzgâr hiç durmadı.

Hayatta hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Aşkın kaç yüzü var, hepsini anlamak mümkün müdür, insanın içinden geçenler tam olarak bilinebilir mi? Varlığımız yeryüzünde küçük bir nokta gibi, ruh sonsuz bir karmaşa barındırıyor. Kaçınılmaz olarak içine düşülen aşkın insanı nerede, ne zaman, kiminle yakalayacağı gerçekten hiç belli olmuyor. Bu sonsuzlukta...

